

A HOSSZÚ SZAFÁRI

Amikor a kíváncsi tömeg széteszlott, csak az újságírók és a tévések maradtak a helyszínen. Az újságírók csoportokba verődve a másnapi nagydíj esélyeit latolgatták, a tévések pedig hangosan káromkodva lámpáikat és kameráikat kezdték összecsomagolni. A nap fekete felhőrongyokba burkolódzott, s valahonnan a tenger felől sós levegőt hozott a szél.

Begomboltam magamon a tavaszi felöltőt, és néhány tétova lépést tettem a buszmegálló felé. A legközelebbi utcasarkon apácáktól kísért leánycsapat fordult be, és hangosan csivitelve átvágott a bíróság előtti ni icsten.

Éppen akkor, amikor elindultam a megálló felé, és a leánycsapat az úttest közepére ért, hangos reccsenéssel kinyílt a bíróság udvarának zöld vaskapuja. Nem mondhatnám, hogy túl hangosan, mégis mindenki azonnal odafigyelt.

Az újságírók abbahagyták a lovakról folyó vitát, és néhányan az élelmesebbek közül fényképezőgépeik után kaptak. A televíziósok is felhagytak a kábelek göngyöltésével, és mozdulatlanul, meggörnyedt derékkal bámultak a kapu felé. Még a csivitelő leánycsapat is elhallgatott, mint riadt verebek, ha feltűnik felettük a sas.

Óvatosan oldalra léptem, hogy ne vehessen észre, ha mellettem kísérnék el. Autót nem láttam semerre, így aztán feltételeztem, hogy korára való tekintettel, bilincses és rácsos autó nélkül, gyalog viszik a megyei börtönbe. Behúzódtam egy esőcsatorna mögé, és vártam, hogy feltűnjön a szomorú menet.

Eközben az apácák mindent megtettek, hogy odébb tereljék a lányokat. Széles karmozdulatokkal igyekeztek jobb belátásra bírni őket. Azok azonban, mintha csak néma sztrájkba léptek

volna, nem mozdultak; álltak összebújva, és tekintetüket a kapura meresztették.

Újra összehúztam magamon a kabátot, és éreztem, hogy átjárja bőröm a tenger sós és nedves lehelete. Máskor gyakran élveztem az ilyet: arra gondoltam, hogy talán Yokohama, Kuala Lumpur vagy egyéb kimondhatatlan nevű, egzotikus kikötő küldi felém néma üdvözlését. Most azonban nem éreztem semmi egzotikumot. Egyszerűen fájni kezdtem vékony felöltöm alatt.

Ebben a pillanatban a leánycsapat még jobban öszszegömbölyödött, mint a védekező sündisznó. A kapun három fegyőr kíséretében Rolof lépett ki; szőke haja vállára és a homlokába hullott, de riadt kék szemei mintha megnyugodtak volna. Amikor a felhőrongyok mögé húzódott nap néhány rövid másodpercre megszabadult, és végigvillantotta sugarait a téren, a fiú lehunyta a szemét.

Hallottam, hogy az újságírók elkattantanak néhán felvételt, különben pissenés sem hallatszott. A tévések még mindig mozdulatlanul álltak, mint egy élőkép furcsa figurái.

Megborzongtam, ahogy végigszaladt Rolofékon tekintetem. A három, szálás börtönőr között a törekeny, kilencéves kisiú olyan furcsán hatott, mint mesefilmet láttam volna, amelyben a gonosz órián fogságba ejtik a barátságos és szeretetreméltó kis törpét.

Nem hallatszott más, csak a börtönőrök vasalt máinak a csattogása, ahogy végigvonultak a téren.

Görcsösen megragadtam a csatornát, és szinte imádkoztam, bárcsak ne nézne ide...

A kisiú azonban éppen akkor emelte fel újra a fejét, amikor a menet elhaladt mellettem. Valami sárga, talán barátságos fény villant fel a szemében, amikor meglátott az esőcsatornába kapaszkodva. Szája széle megmozdult, mintha mondani akart volna valamit. Aztán csüggedten behunyta a szemét, és

továbblépkedett.

Nem fordultam utána, de jól hallottam, hogy a lépések továbbcsattognak a kövezeten. Úgy szorítottam az esőcsatornát, hogy belefehéredett a kezem.

Aztán egyszerre csak a tér közepén gubbasztó kislányok felől jajgató kiáltás szállt a csapat után:

- Jaj, Rolof!

A menet megtorpant: a kisfiú és az örök is hátrafordultak.

A lányok valamennyien a levegőbe nyújtották karjaikat, mint a téli erdő hideg szélben vergődő fái az ágait vagy görög sorstragédiák kórusa korsócipelés alól éppen felszabadult kezét.

- Jaj, jaj, Rolof! - hangzott a kórus rekedten és kétségbeesetten, annyi túláradó keserűséggel, hogy sírhatnékom támadt tőle.

A fegyőrök magukhoz karolták a kisfiút, és erőszakkal megfordították. Szinte futva indultak el vele a térbe torkolló főutca felé, és néhány másodperc múlva már el is tűntek a sarki házak mögött. Az apácák eközben szép szóval és lökdöséssel arra kényszerítették a kislányokat, hogy újra kettes sorokba álljanak, és elinduljanak a tér másik oldala felé. Szemem sarkából láttam, hogy a lányok némelyike tenyerébe temeti az arcát, és sírástól rázkódik a válla.

Nem tudom, mennyi ideig álltam az esőcsatornánál.

Amikor felriadtam, az újságírók már nem voltak sehol, és a tévések is az utolsó tekercs kábeleket dobálták a teherautóra.

Újra megborzongott és bőrömbembe mart a sós ízű tengeri szél. De akárhogy is figyeltem, ma nem éreztem rajta Yokohama vagy Kuala Lumpur üdvözlését.

Este megittam egy egész üveg whiskyt, de az sem segített. Árulónak és csirkefogónak éreztem magam. Annál is inkább,

mivel megfizettek, hogy védjem Rolofot. S én, aki végre birtokában voltam a teljes igazságnak, meg sem kíséreltem, hogy kinyissam a számat. Micsoda hát ez, ha nem aljasság?

Azt is tudtam azonban, hogy a magam szempontjából abszolút helyesen cselekedtem. Megfenyegettek, hogy kivonnak a forgalomból, ha okoskodom. És ki tudná, ha nem én, hogy az állammal nem egészséges dolog kukoricázni.

Szóval megittam a whiskyt, de nem segített. Csak néztem a plafont, és még gondolkodni sem tudtam. Végtére is aztán, talán az alkohol hatására, az az eszeveszett ötletem támadt, hogy felkeresem Sandrát. Lesz, ami lesz. Legfeljebb kirúg, de meg kell kockáztatnom. Lehetséges, hogy a bűnözők kényszere munkált bennem, amely szerint a tettesnek feltétlenül vissza kell térnie bűncselekménye színhelyére. Márpedig ha én elkövettem egyáltalán ilyet, akkor feltétlen Sandrához kell visszamennem.

Az utca végén hagytam a kocsimat, és gyalog mentem a házig. Az elhagyatott utcácska majdnem teljesen sötét volt már; az ablakokon itt is, ott is kivilágított a televízió pasztellszíneinek a fénye.

Végigsétáltam a sötét utcán, és még a pisztolyom sem biztosítottam ki. Ha valaki megtámadott és kirabolt vagy esetleg meg is ölt volna, úgy fogadtam volna, mint isteni igazságszolgáltatást. Egyszóval rondán kivoltam idegileg.

A kert is sötét volt, akárcsak az utca. Megnyomtam a csengőt a kertkapun, aztán vártam. Alighanem várhattam volna kivilágoskivirradtig, mert odabenn semmi sem moccan, csak egy ablak világított halványsárga fénnel, már amennyire a kertet borító óriás tujáktól egyáltalán látni lehetett.

Mivel senki nem nyomta meg a berregőt, a kapunak dőltem, és kétségbeeséssel vegyes dühvel megtaszítottam. S csodák csodájára, a kapuszárnyak engedtek; alighanem elfelejtették

becsukni őket.

S akkor ott, egy óriási tujafa tövében, igencsak rossz érzésem támadt. Mintha azt súgta volna valami, hogy nincsenek rendben a dolgok odabenn. A nyitva felejtett ajtó, a halványan világító ablak és a sötét utca gyanút keltettek bennem.

Kibiztosítottam fegyveremet, és végiglopakodtam a kerten. Lábam alatt mindegyre megroppantak az eltakarítatlanul hagyott tavalyi száraz ágak, és ha nem lett volna bennem annyi whisky, nem is lopakodtam volna tovább. Hiszen alighanem akkora zajjal közeledtem a házhoz, mint egy vízhez törtető szomjas elefántcsapat.

A bejárati ajtót is nyitva találtam. Akkor már mereven előre tartottam a pisztolyomat, és elhatároztam, hogy a legkisebb gyanús jelre szétlövök mindent. Hiszen csak azt tiltották meg, hogy elmondjam az igazságot. Arról nem volt szó, hogy nem lövöldözhetem ki magam úgy istenigazából, ha úgy tartja kedvem.

A tágas nagy hall, amelyben annyiszor ültem Sandrával haditervet kovácsolva, most tök sötét volt. Csak nappaliba vezető ajtó alatt szűrődött ki halvány fénycsík.

Előre tartottam a revolvért, majd lendületet vettem. Lenyomtam a kilincset, oldalt ugrottam, és a kivágódó ajtószárny mögött belestem a szobába. Közben azonban szerencsétlen módon belebotlottam a küszöbbe, előrebuktam, és bevertem a homlokom az ajtófélfába. Félig vakon és megkergülve a fájdalomtól tántorogtam be a szobába, fegyveremet a nem létező ellenségre szegezve.

Sandra fel sem emelkedett a kerevetről, amikor bezuhantam. Csupán a szemöldökét vonta fel, mint olyankor, amikor olyasmi történik vele, amit nem várt ugyan, de azért nem lepi meg túlságosan. Felvette itallal teli poharát, és felhúzott szemöldöke

elé tartva felém emelte.

- Jó estét, Sherlock Holmes! Csak nincs valami baj?

Éreztem, hogy fejem tetején megnövekszik a nyomás, amiből arra következtettem, hogy rendes kis búb nő rajta hamarosan, az ajtófélfával történt találkozás nyomán.

- Ezt inkább én kérdezhetném - lihegtem. - A kapu tárva-nyitva... Akárki bejöhet. Nem tudna egy kissé jobban vigyázni?

Érdeklődve figyelte, amikor zsebre tettem a pisztolyt. Akkor a dívány előtti asztalkáról felvett egy még majdnem tele üveget és egy üres poharat. Lendületei mozdulattal teletöltötte, aztán felém nyújtotta. Amikor elvettem, töltött a magáéba is.

- Vízrel nem szolgálhatok - mondta kissé akadozva. - Jéggel is csak akkor, ha hoz magának. Az emeli ten van a hűtőszekrény. Különben hogy van?

Ez nagyjából annyit jelentett, hogy nem kell válaszolnom, viszont kiihatam a poharamat.

A legerősebb fajta whisky volt, amit csak ka lehetett akkortájt a partvidéken. A lehúzott pohár enyhe köd telepedett az agyamra, így hát nem is lottam az első mondatait. Amikor többé-kevésbé gamhoz tértem, már felhúzta a térdeit, és valahovl levegőbe bámulva beszélt:

- Mitől félsz, nem mondaná meg? Nekem öröm lenne, ha valaki lepuffantana... Mi értelme van már az egésznek? Maga szerint van? Roger halott, és Rolof húsz évet kapott...

- Rolof büntetését megharmadolják - hallottam saját furcsán nyekergő hangomat. - Biztosítékot kaptam, hogy harmadolni fogják.

Keserűen és szárazon felnevetett.

- Tudja, hol leszek én már akkor? Vagy a temetőben, vagy az izsákosok otthonában. Ne áltassuk egymást, Albert. Nekem végem.

- Mindent újra lehet kezdeni - mondtam bölcsen. Ekkor komolyan dühbe gurult. Megivott egy fél pohárával, aztán rám förmedt:

- Ez aztán már igazán sok, hallja-e? Idejön, és erkölcsi prédikációt tart nekem! Még hogy újra lehet kezdeni... Magának, kedves Albert! Maga nyugodtan újrakezdheti, és újra is fogja kezdeni, hiszen maga csak egy pert vesztett el, de én mindent! Én elvesztettem Rogert és Rolofofot is. És ebben az ügyben soha nem lesz perújrafelvétel, ezt maga is jól tudja!

Határozatlanul morogtam valamit.

- A dolog eldőlt, Albert, valljuk be férfiasan! És én tudom, hogy Roger akarta így!

Ijedt mozdulatot tettem, mire fáradtan és részegen elmosolyodott.

- Jól van, jól. Maga nem mondott semmit. Ne féljen, nem magától tudom...

Bizonyára kicsit megrémülhettem, hogy talán figyelmetlenségemben kikottyantottam valamit. Agyamról villámgyorsan elszállt a köd, és ott találtam magam színjőzanul Sandrával szemben. Az asszony még mindig szép volt, bár finom vonásait alaposan tönkretették az elmúlt hónapok eseményei. S ahogy most friss szemekkel végignézttem rajta, muszáj volt látnom, hogy a sok alkoholtól felpuffadt a bőre, és platinaszőke haja tövénél gondozatlan, fekete csík bukkant elő.

Közelebb hajoltam hozzá, és megfogtam a hóna alatt.

- Pihennie kellene, Sandra! És ne igyon annyit! Ingerülten ellökte a kezemet, és felült a sezlonon.

Ajkai megremegtek, mintha valami nagyon csúnyát akarna a fejemhez vágni. Aztán mégsem lett semmi az egészből, mert összeszorította a száját: láthatóan erőt vett magán.

- Nézze, Albert - mondta aztán csendesen -, köszönöm, hogy

elvállalta ezt a maga számára mindenképpen hálátlan ügyet. Hiszen már az első tárgyalás után nyilvánvalóvá vált, hogy ezt csak elveszteni lehet. A maga karrierjének pedig igazán nem tesz jót, ha veszett fejsze nyele után kapkod.

- Ugyan - mondtam.

-Dehogynem. És én hálás is vagyok magának. Maga igazán mindent megtett, Albert... Csakhogy a pert elvesztettük, Roger halott, Rolof pedig börtönben van. A mi útjaink is elválnak, Albert... Kérem, felejtse el, hogy hol lakom. Igya ki a whiskyjét, és menjen haza.

- Nézze - mondtam komolyan, és nem nyúltam a poharam után -, önnek most szüksége van valakire, Sandra... Én igazán...

Ekkor magasra vonta arisztokratikus szemöldökét.

- Nocsak, csak nem szerelmes belém? Vagy úgy látja, itt a legjobb alkalom, hogy lefeküdjön a részeg Sandrával?

Erre előntött a pulykaméreg.

- A fene egye meg magát! Hát nem látja, hogy segíteni akarok? Bármit megtennék...

Felhúzta térdére csúszott pongyoláját, és részeg-csúfondárosan felém kacsintott.

- Valóban? Mindent megtenne értem? Hát akkor hozza vissza a *Csavargót* az Orionból...

Aztán gúnyosan felkacagott, amikor szótlanul magamba roskadtam a fotelben. Öntött magának, nekem már nem. S mielőtt ajkához emelte volna a poharat, rám nézett, és kikerekítette a szemét, mintha csodálkozna.

- Óhajt még valamit?

- Igen - mondtam elkeseredve -, igen... Ha megengedné, hogy még egyszer és utoljára körülnézhessek Rolof szobájában. Még egyszer és utoljára!

Elgondolkozott, aztán enerváltan felemelte a kezét, és az

emeleti feljárom felé intett.

- Hát csak menjen és nézzen körül. Bár igazán nem értem, hogy mit képzels, mit találhat még ott. Napokon keresztül csak dúlták a lakást, és mindent megnéztek, még a hamutartók fenekét is. Mit remél, Albert?

- Magam sem tudom - hazudtam.

- Hát csak menjen - mondta még egyszer. - Abban a reményben, hogy aztán nem látom magát soha többé...

Láttam, hogy hátradől a díványon, és újra ajkához emeli a whiskys poharat. Mivel tőle most nem kellett tartanom, nyugodtan kereséshez láthattam. Mit is mondott *akkor* Rolof?

- Csavarozza le a gyerekágy lábát... Ott az igazi indián rejtekhelyem... Ott őrzöm minden kincsemet és titkomat.

Becsuktam magam mögött az ajtót, és késedelem nélkül a gyerekágyhoz léptem. Kiszórtam belőle az ágyneműt, és megfordítottam. Láttam, hogy a lábakat szárnyas csavarok erősítik a deszkákhoz. Megforgattam az egyik rögzítőt, de csak nagy nehezen moccant.

Végül is beleizzadtam, amíg meg tudtam lazítani valamennyit. Az elmúlt hónapok alatt volt időjük alaposan rározsdásodni a menetre.

Amikor az egyik lábat kivettem, azonnal feltűnt a mögötte lévő üreg. Elég kicsi volt; alig nagyobb, mint két összeszorított ököl. Mégis amikor minden kipotyogott, amit csak eldugdostak benne, csodálkoznom kellett, hogy férhetett bele annyi minden. Előbb két összeaszalódott gesztenye hullott a lábam elé, és hangos koppanással tűnt el valamelyik könyvespolc alatt. Aztán félig megkezdett csomag rágógumi esett ki, majd egy négyrét hajtott cédula. S bár tudtam, hogy nem ez az, amit keresek, mégsem tudtam megállni, hogy ne vessek rá egy pillantást. „Kedves Rolof- írta valaki szálkás betűkkel -, tej a

hűtőszekrényben, tojást a konyhaszekrényben találsz. A tojáshéjat a szemetesvödörbe dobd. Ha akarsz, ötre eljöhetsz elém a teniszkлубhoz. Apa."

Zsebre tettem a levelet, és újra benyúltam a mélyedésbe. Újjaimmal végigfutottam a szálkás deszkákon, s alighanem fel is sértettem a kezem, míg végre ráakadtam, amire akartam. Kis vékony, kék fedelű memóriafüzet volt a kezemben. Fedelén gyerekes lézerírással: *Napló. írta Rolof Till.*

Nagyot sóhajtottam, és kabátom belső zsebebe dugtam a füzetet. Felmarkoltam a többi szétszóródott apróságot, és visszaraktam őket a láb mögé, csak a gesztenyéket nem találtam sehol. Amikor mindennel végeztem, visszatettem az ágyneműket is, és leballagtam a nappaliba.

A szundikáló Sandra felriadt, amikor megreccsent lépteim alatt a lépcső.

- Na mi van, Sherlock Holmes? Talált valamit?

Szó nélkül megráztam a fejem.

Akkor behunyta a szemét, és hanyatt feküdt a heverőn. Amikorra hazaértem, tökéletesen kitisztult a fejem. Annyira, hogy az már szinte elviselhetetlen volt. Így aztán kénytelen voltam leballagni a még éjszaka is nyitva tartó drug-store-ba, hogy magamhoz vegyek valamit. S amíg lefelé mentem a lépcsőn, egyre azon törtem a fejem, hogy mi a fenének kellett belekeverednem ebbe az ezerszer is elátkozott ügybe.

Végül - lehetett már éjfél is - újra sikerült megszívnom magam. Beleroskadtam kedvenc karosszékembe, és magam elé tettem a kék fedelű memóriafüzetet. Bár nagyjából tudtam, mi van benne, mégis kíváncsi voltam, hogyan látja egy kilencéves kisfiú a tragédiát. Talán azért is érdekelt annyira, mivel nekem sohasem volt gyerekem.

Leoltottam a csillárt, és felkapcsoltam a falikart. Töltöttem egy

pohárkával, de ezt már nem nyeltem le. Sőt. Elhatároztam, hogy addig egy kortyot sem iszom belőle, amíg végig nem olvastam az egészet. Bár abban azért nem voltam olyan biztos, hogy ital nélkül kibírom az utolsó oldalig.

Mondtam már, hogy eléggé vékony memóriafüzet volt, késsel bekötve. Olyan csomagolópapír borította, amelyet mázsaszámra lehetett kapni minden papírkereskedésben, főleg szeptember idején. Az összehajtott kék papír sarkai vékony, átlátszó ragasztócsíkkal voltak rögzítve, ahogy az az alsóbb osztályokban kötelező. Látszott a füzetben, hogy Rolof rendszeres és kötelességtudó kis emberke, aki tisztelte az iskolát és mindent, ami vele jár.

Már-már kinyújtottam a kezem, hogy meghúzzam whiskys poharat. Aztán szégyenkezve tettem vissza füzet szélére. Erőt vettem magamon, és a néző segítségével fennhangon olvasni kezdtem a feliratot: *Rolof Till. Titkos napló.*

A tulajdonképpeni napló a második oldalon kezdődött. Az első közepén egy furcsa jelmondat volt, amelynek első pillantásra nem láttam semmi értelmét. Bevallom, még később is sokat töprengtem rajta, hogy valóban megértettem-e, vagy Rolof megértette-e a mondatból hallatszó segélykiáltást. „Levertétek a hímport a szárnyaimról, nem repülhetek többé -mondta a lepke, és lehullott a porba.” S mellette a költő vagy író: Nils Bengtsson. Soha az életben nem hallottam róla.

Kicsit még eltöprengtem a mondat értelmén, aztán fordítottam egyet - oda, ahol a tulajdonképpeni napló kezdődött.

December 14.

Ebbe a füzetbe írom már a mai napot. A múltkori betellett, és hiába kerestem olyat, mint az volt, Donald úr a papírkereskedésből azt mondta, hogy olyat már nem gyártanak.

Pedig az spirálos volt, sokkal jobb, mint ez. Abból ugyanis ki lehetett tépni egy-egy oldalt, amire azért néha szüksége van az embernek. Mondjuk, ha az ember pacát csinál a naplójába, mert a naplót feltétlenül régi tollal kell írni. Berti azt mondta, hogy csak így van jelentősége az egésznek. A legjobb lenne lúdtollal, mint sok száz évvel ezelőtt, csak hát ma már olyan nehéz lúdtollat szerezni. Őszintén szólva én még ludat sem láttam soha. De azért ez a füzei is megteszi.

Nemsokára itt a karácsony. Ma egész délelőtt azon gondolkodtam, hogy mit kérjek a fa alá. S mivel az egész osztály ezen gondolkodott, nagy balhé is lett belőle. Ross kisasszony észrevette, hogy senkinek nincs ott az esze, erre lecsapta a naplót, és sorba kezdte kihívni az osztályt. Kikapcsolta a regisztráló komputert, a tesztautomatát, sőt még a kontrollkészüléket is. Csak úgy egyszerűen feleltetett. Kihívott valakit, és kérdezett, annak meg azonnal válaszolnia kellett. Még azt is megtiltotta, hogy az elektronikus kisokost használjuk. Én a magam részéről képtelen lettem volna korábban feltételezni, hogy Ross kisasszony valaha is ilyen inkvizíciós módszerekhez folyamodik.

Mondanom sem kell, hogy aki csak felelt, a legelső határértéket kapta. Hiszen elektronikus kisokos nélkül olyan biztos az alsó határérték, mint a sicc! Mintha a nagyothallótól elkoboznák a rezgésérősítójét.

Na, gondoltam magamban, Rolof Till, ma te sem úszod meg az ügyet. S annyira el voltam keseredve, hogy már előre feladtam az egészet. A kisokost ugyanis ki kellett tennem a pad szélére: onnan bámult rám szomorú, digitális szeme. Hiába volt százezernél is több adat a memóriaegységében, nem segített most rajtam semmit.

Amikor Ross kisasszony Taulert szólította, már nagyon el voltam keseredve. Arra is gondoltam, hogy esetleg rosszullétet

tettetek, de hát képtelen lettem volna rá, hogy átverjem a klinikai ellenőrző nyomtatott áramköreit, mint a felsőbb osztályokból némelyek.

Ha beültettek volna az érzékelő székbe, azonnal kimutatta volna, hogy szimulálok. Így aztán csak ültem és vártam, hogy Ross kisasszony kiszólít.

Tauler természetesen megkapta a legalsó határértéket, de ehhez képest jól tartotta magát. Még el is mosolyodott, amikor visszafelé jött a helyére. Persze, mi azért tudtuk, hogy ezt a mosolyt nem kell komolyan venni. Szegény Taulernek alaposan befűtenek majd otthon!

Mondom, már-már emelkedtem felfelé, hogy én is kiballagok Ross kisasszony elé, amikor megszólalt a zene. A lézercsillagok is felvillantak a katedra fölött, az ajtók pedig automatikusan kitértek. Alig akartam hinni a szememnek: az óra véget ért.

Ross kisasszonyt azonban nem olyan fából faragták, aki csak úgy hagyja magát.

- Bekapcsolni az üzenőszalagot! - dörrent ránk, bár már mondtam, hogy az ajtók kinyitottak. A folyosóról kíváncsi felsősök kandikáltak be, és kárörvendő képpel kacsingattak felénk, amikor az üzenőszalagok forogni kezdtek.

Mondhatom, hogy Ross kisasszony alaposan elázott bennünket. Elmondta, hogy figyelmetlenek vagyunk, nem vesszük át rendesen a házi feladatot, sőt többünk elektronikus kisokosának már hetek óta kimerült az akkumulátora. Különösen az úrhajós szülők figyelmét hívta fel, hogy jobban ügyeljenek távollétük alatt a gyerekeikre. Ha nem hagyják el a naprendszert, állandó kapcsolatban lehetnek a családdal, és ilyen esetben az iskola nem fogad el kifogást. Éppen elég gond van azokkal, akiknek a szülei más naprendszerek körül kószálnak. Csak így mondtam: kószálnak.

Ebből aztán világos volt, hogy Ross kisasszony nagyon mérges, és hogy valami más is bántja, mint a mi közeledő karácsony okozta figyelmetlenségünk.

Amikor végre megszabadultam az iskolától, tudtam, hogy apa még nincs otthon. Mivel a nap szépen ragyogott, elhatároztam, hogy nem a mozgójárdán megyek, hanem mellette. Zsebre vágtam a kisokost és a két másik kazettát, és már kész is voltam. Roppantul szeretek ugyanis napsütésben sétálni.

Sandra a körmeit manikűrözte, amikor hazaértem. Csak akkor éreztem, hogy pokoli éhes vagyok, amikor kinyitottam az ajtót. Sandra annyira el volt merülve a munkájában, hogy szinte észre se vette az érkezésemet.

Kénytelen voltam nagyot köszönni. Sandra ekkor felém fordult, bágyadtan és rosszkedvűen.

- Helló! - mondta minden lelkesedés nélkül.

Ebből aztán tudtam, hogy anyámnak ismét depressziója van, amitől mindig szomorú lesz, és pénzt vesz ki a bankból pszichológusra. Bár nem nagyon tudom, hogy miért kell anyának pszichológus vagy pszichoanalitikus, azt azért megfigyeltem, hogy általában akkortájt vannak depressziós tünetei, amikor apa valahol a távoli naprendszerekben bolyong. Ilyenkor aztán nyakra-főre analizáltatja magát.

Bár nem ide tartozik, és nem is egészen világos előttem a dolog, azért elmondom, hogy amikor egyszer apa visszatért a Rákból, anya panaszkodott neki, hogy megint kénytelen volt elmenni a pszichoanalitikushoz. Ez néhány éve történt, és akkor én még jóval kisebb voltam. Apa csak nevetett, és átölelte Sandrát. Aztán mondott neki valamit, amit én nem értettem, jobban mondva nem hallottam, mert anya fülébe súgta. A mondat végét azért elkaptam, de nem volt az egésznek se füle se farka.

"..... kell neked, nem pszichoanalitikus!" - dörögte apa anyja fülébe, amitől Sandra elpirult, és hátra vágta apát. Mindenesetre tény, hogy egészen addig, ameddig apa ismét el nem indult a naprendszeren túlra, nem kellett neki analitikus.

Most azonban megint rajta volt a depresszió. Ezt abból is láttam, hogy megengedte, ne a konyhában, hanem a nappaliban egyem meg az ebédemet. Ilyenkor ugyanis nem törődött annyira a renddel, mintha nem volt rajta a depresszió.

Felmentem hát a konyhába a sütő automatához. Te jószagú úristen! Senki emberfia el nem hinné, hogy mi minden nem volt odafirkálva a kódszámok helyére. Egyszerűen képtelen voltam elolvasni Sandra számait, betűjelekről nem is beszélve. Tudtam, hogy most le kellene mennem, és megkérdezni Sandrát. Csak hát azt is tudtam, hogy ilyen depressziós állapotban úgysem emlékszik semmire.

Odaguggoltam hát a komputer elé, és megpróbáltam betáplálni Sandra felfirkált jeleit. Kétszer is hiába próbálkoztam: a tűzhely felett kigyulladt a piros lámpa az „ehetetlen” jelzés alatt.

Már-már arra gondoltam, hogy kikapok valamit a hűtőszekrényből, amikor az utolsó próbálkozásomat siker koronázta. Igaz, egy másodpercnyi időre ismét felvillant az „ehetetlen” lámpa, de végül is kialudt a fénye, és tűzhely működésbe lépett. Halk morajjal végezte a dolgát, amíg én kibámészkodtam az ablakon.

Erre csak megszólalt a jó ebédhez hívó harangjáték, az ajtók kinyíltak, és először a leves csúszott ki rajta. Úgy elfogott a röhögés, amikor megláttam, hogy bele kellett kapaszkodnom a tűzhely szélébe. Sandra alighanem rántott levest programozhatott be, mert a szürkés lé tetjén zsemlekockák és néhány köménymag úszkált. Közepén azonban egy sült

kacsacomb ült büszkén, és mintha meg lenne koronázva, a forgó végén makaróni szálak trónoltak.

Megveregettem a tűzhely oldalát, és úgy döntöttem, hogy mégiscsak a konyhában eszem meg az ebédemet. Ha leviszem, és Sandra meglátja, biztosan nem ismeri be a hibáját, és azt mondja, hogy még éretlen vagyok a komputeres tűzhely használatához. Pedig, ha rendesen írta volna fel a kódot, gyerekjáték lett volna betáplálni.

Így aztán sóhajtvá nekiültem, és befaltam mindet. Mondhatom, a következő fogás sem volt különb. A másik kacsacomb tetejére nagy adag ketchupot lökött az automata, egy málnatorta krémjével keverve. Lehet, hogy a malacokra gondolt, amikor nem gyújtotta ki mégsem az „ehetetlen” feliratot?

Amikor Sandra feljött, már készen voltam mindennel. Éppen a mosogatóba termeltem be az edényeket, amikor bejött a konyhába, és az ajtófélfának támaszkodott.

- Apád üzent valamit. Ha akarsz, elmehetsz érte a teniszkлубba. De csak ha a leckéd kész van. Na, van kedved?

Bólintottam. Hát persze, hogy van. Mindig szívesen megyek apa elé, még akkor is, ha a teniszkлуб területére nem tehetem be a lábam. Az ugyanis gyerekek számára szigorúan tilos.

Ezen a délutánon apa korábban jött ki a klubból, mint máskor szokott. Ütőjét a vállán tartotta, és lehajtott fejjel fütyörészett, amikor kijött a kapun, és elindult a parkon át vezető kispatak mentén. Valószínűleg teljesen megfélekedezett róla, hogy üzent értem: legalábbis úgy ment, mintha nem akarna találkozni senkivel.

Mielőtt megszólíthattam volna, egy bokor mögül jól megfigyeltem apát. Magas volt, fiatal, és én nagyon szépnek és férfiasnak láttam. Sokkal férfiasabbnak, mint azokat a színészeket, akik a videóban játsszák az úrhajóstörténeteket. És

apa valóban úrhajós volt. Annyit jelentett neki kirepülni a naprendszerből, mint másnak megenni egy almát, vagy becsukni egy ajtót.

Sokáig azonban nem nézhettem, mert tudtam, ha elhagyja a parkot, elveszíthetem a mozgójárda tömegében. Így aztán utánafutottam, és amikor közvetlenül mögéje értem, rákiáltottam:

- Helló apa! Eljöttem érted!

Gyorsan megfordult, és úgy tett, mintha csodálkozna.

- Helló, Rolof! Ez aztán a meglepetés! Hogy kerültél ide a parkba?

Úgy tett, mintha nem ő üzent volna értem Sandrával.

Én persze elértettem a dolgot, és belementem a játékba.

- Épp erre sétáltam, apa. Gondoltam, ha már itt vagyok, megvárlak.

Erre áttette az ütőt a bal vállára, jobb karjával meg átölelte a vállamat.

- Hát ha már így alakultak a dolgok, kezdhetnénk valamit az időnkkel... Sandra mit mondott?

Kicsit töprengennem kellett a válaszon. Tudtam, hogy anya nem örül, ha délután elkódorgunk. Ilyenkor a leckém is estére maradt, és Sandra azt sem szerette, ha apa este, villanyfénynél babrálja a leckeolvasóm áramköreit.

- Anya azt mondta, hogy siessünk haza. De talán az uszoda még beleférne a mai délutánba - próbálkoztam félénken.

Apa nem szólt semmit, csak levette kezét a vállamról, feltartotta az égre, hogy a zakó ujjá visszahulljon a könyökéig, szabaddá téve vele időmérő automatáját. S mivel a másik keze foglalt volt, egyszerűen a homlokához ütötte az automata hívógombját.

Éppen egy teherrel megrakott helikopter húzott el a park

felett, így aztán nem is hallhattam az automata bejelentkezését. Amikor a helikopter eltűnt az uszoda fölött, apa már beszélgetésbe merült az automatával.

- Meg tudná mondani az időt, kérem?

- Igenis, uram - válaszolta az automata. - Tizenhét óra huszonöt perc tizenhét másodperc. Óhajtja, hogy megismételjem, uram?

- Nem. Köszönöm - mondta apa, és már éppen azon volt, hogy visszaeressze zakója ujját, amikor gyorsan megfogtam a karját. Apa engedett, mert tudta, hogy imádok játszani az időmérőjével, hiszen a legmodernebb volt azok közül, amiket az időtervezők az utóbbi évtizedben létrehoztak. Felém tartotta hál a kezét, és hagyta, hadd kérdezzek.

- Meg tudná mondani a hónapot is, uram? - kérdeztem csúfondárosan.

Az automata időmérő kicsit habozott, nyilván idő kellett neki, amíg ráállt a hangmagasságomra.

- Igenis, uram - felelte végül. - December 14-e van, uram.

Apámra kacsintottam.

- Az lehetetlen, kérem - mondtam. - Hiszen virágoznak a fák, és huszonöt fok a hőmérséklet!

Az időmérő elhallgatott.

- Kontrollálom az eredményt, uram - mondta aztán, és rövid szünet után szinte vidáman tette hozzá: - Ellenőriztem a memóriaegységem, uram, Tévedés kizárva, uram. December tizennegyedik van, uram.

Ekkor már hangosan nevettem, olyannyira, hogy apa is elfintorította az orrát. Aztán közel emelte a szájához az automatát, és tagoltan ennyit mondott:

- Köszönöm, abbahagyhatja. Nincs szükségem újabb kontrollra.

- Értettem, uram - felelte az időmérő, és kikapcsolni a működtető elemeket.

Apám rám kacsintott.

- Ez annyit jelent, Rolof, hogy talán egy órácskát is el tudunk lopni a mai délutánból. Akkor hát igyekezzünk!

Átvágtunk a parkon, keresztül a patakocska hídján, és néhány perc múlva az uszoda bejáratánál voltunk.

A csillogó, fényesre csiszolt automata megemelte a kalapját, amikor beléptünk az előcsarnokba. Szájából artikulátlan nyöszörgés tört elő; kezében megrándult a keresztben tartott vasrúd, amellyel a bejáratot zárta el. Szánakozva néztem szegényre, hiszen éppen olyan volt, mintha élő ember lett volna.

Nyilván az uszoda állandóan szállongó nedves párája kikezdte a torkát, a fenntartó társaságnak pedig kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy rendben tartsa az automatáit. A pénzügyeket bizonyára kifogástalanul intézte szegény, így aztán nem vitték még el a roncstelepre, annak ellenére, hogy inkább varjúimitártornak lett volna jó, mint köszönő automatának.

- Itt a kártyád, Rolof? - kérdezte apa.

Nemet intettem.

Apa ekkor kivette a zsebéből a saját kártyáját, és a köszönő automata oldalán vágott vékony lyukba illesztette.

- Két lyukasztást kérek! Egy felnőttet és egy gyereket. Aztán törülközőt, nadrágot, papucsot - s várakozva rám nézett.

- Gyékényt - súgtam.

- És gyékényt - mondta apa.

Az automata berántotta a kártyát, és érthetetlen mormogásba kezdett. Apa gyanakodva bámult rá, és én is nyugtalanul figyeltem a kártya el-eltűnő, majd újra felbukkanó szélét. Mi lesz ebből, ha ez a varjúember megeszi apa kártyáját?

A köszönő automata azonban úriembernek bizonyult.

Elegánsan meghajolt, aztán kilökte magából a kártyát. Apának éppen annyi ideje maradt, hogy zsebre dugja, amikor az automata felemelte a kezében tartott vasbotot, jelezve, hogy a szabadon hagyott folyosón besétálhatunk az uszodába.

A kabinos automata szerencsére használhatóbb állapotban volt, mint a varjúember. Szó nélkül kiadta, amit kértünk: a nadrágokat, papucsokat és a gyékényt. Aztán kellemes fürdést kívánt, és nekitámaszkodott az egyik kabin falának.

A mesterséges fényforrások a júliusi tengerpartot idézték. A medence szélére rakott köveken fröccsenve törtek meg a mesterséges hullámok, s a kék vizmélyét tranzisztoros halacsókák ficáncoltak. Bajuszkájuk idegesen mozgott, mintha csak szabad szemmel nem látható rákok után kutatnának.

Korábban, amikor először vagy másodszor jöttem apával az uszodába, el sem igen hittem, hogy a halacsókák nem igaziak. Talán csak az tűnt fel, hogy jóval lassabban mozognak, mint azok, amelyeket nyáron a valódi tengerparton láttunk. Aztán apa azt is elmagyarázta, hogy bajuszkáik valójában antennák, amelyekkel felméri, érzékelik az útjukba kerülő akadályokat, hogy kitérhessenek előlük. S valóban. Még sohasem láttam, hogy a halacsókák bárminek is nekimentek volna.

Egyszer azonban történt valami, ami miatt nagyon megsajnáltam ezeket a kis, kiszolgáltatott géphalakat. Emlékszem, egy éve lehetett talán, hogy apát ugyanúgy, mint most, sikerült becsalnom az uszodába. A medence egyik sarkában nagyobb társaság szórakozott: hangosan kiáltoztak, és vidáman fröcskölték egymást. Talán főiskolások vagy úrhajósnövendékek lehettek; annyi szent, hogy alaposan be voltak szíva. Amikor eltempóztam mellettük, megütötte orromat a répapálinka keserű illata.

Aztán szem elől tévesztettem őket, és apát kerestem inkább,

aki egy bácsival beszélgetett a parti pihenőn. S éppen akkor, amikor megtaláltam, kitört a botrány a főiskolások környékén.

A hangos kiáltozásra apa is és a másik bácsi is felemelte a fejét, és arrafelé nézett, ahonnan a zavaros hangok hallatszottak. Óvatosan közelebb tempóztam a vízben, és pár karcsapás után meg is láttam a főiskolásokat, akiket éppen úszómester automaták fogtak körül, és recsegő géphangon utasításokat osztogattak nekik. Az egyik főiskolás vagy úrhajósjelölt kezében pedig ott vergődött egy apró, bajuszos tranzisztoros halacska: bajusza vége fájdalmasan mozgott, mintha csak fájna neki a füledt, nyári levegő.

Az automata követelte a főiskolástól, hogy dobja vissza a halacskát. Az meg csak tartotta a kezében, és bárgyú arccal tiltakozni próbált. A többiek csak nevetgéltek, és mindenféle tanácsokat adtak, de már egészen sárga volt az arcuk. Tudtam, hogy néhány perc, és egészen rosszul lesznek a répapálinkától.

Végül is az úszómester robotoknak sikerült elkobozniuk a halacskát, és visszaereszteni a medencébe. Aztán óvatos és nehézkes mozdulatokkal kiterelték az egész társaságot az uszodából.

Utoljára még annyit láttam, hogy némelyik már alig állt a lábán, és az úszómesterek vaskarjába kapaszkodott, hogy el ne essék. Ekkor lebuktam a víz alá, és továbbtempóztam.

Most azonban nyoma sem volt berépázott főiskolásoknak; a halacskák nyugodtan lapátoltak uszonyaikkal, és mozgatták antennabajuszkaikat. Az ülőhelyül szolgáló padok mögé telepített műpalmák egyelőre mozdulatlanul álltak: várták, hogy valaki pénzdarabot dobjon automata perselyükbe.

Apa belelógatta a lábát a vízbe, majd a pálmákra nézett.

- Akarsz egy kis hullámot, Rolof?

Mosolyogva bölintottam, mire apa feltápászkodott, és zsebébe

nyúlt. Sejtettem, hogy ma sem feledkezett meg aprópénzdarabokat tenni az úszónadrágjába, mint ahogy még sohasem feledkezett meg róla. Odaballagott az egyik pálmafa törzséhez, és matatott rajta, majd megfordult és visszajött hozzám.

Amikor letelepedett a rövid lábú padra, az automata működésbe lépett. Valahonnan messziről halk sivítás hallatszott, aztán egyszerre csak meglódultak és nagyobbra nőttek a talpukat nyaldosó hullámok. Néhány idősebb úr, akik eddig egykedvűen üldögéltek egészen a medence szélén, rosszállóan apára néztek, és hátrább hurcolkodtak.

A süvítés közben egyre erősödött, és a hullámok még nagyobbak lettek. A világítótestek fénye megtört, és amikor a szél süvítése a maximumig fokozódott, a pálmafák hajlítgatni kezdték törzseiket, mintha csak igazi vihar tört volna rájuk.

Apa és én, mit sem törődve az öregurak szemrehányó tekintetével, bevetettük magunkat a viharos óceánba. És csak úsztunk, úsztunk, egészen addig, ameddig véget nem ért a délután.

Amikor hazaértünk, Sandra unott képpel fogadott bennünket.

- Úszodában voltatok? - kérdezte halkan, és mi behúztuk a nyakunkat a vállunk közé.

Sandra azonban nem volt különösebben dühös ezen a késő délutánon. Inkább közömbös volt: úgy tűnt, nem múlt el még egészen a depressziója.

Apa bólintott, és igyekezett nem feszegetni a dolgot. Sandra ekkor újra elővette körömfestékét, és festeni kezdte a körmeit. Én meg jobbnak láttam, ha nekikezdek a leckekészítésnek.

December 20.

Az elmúlt héten nem volt időm naplót írni. Sajnos, annyira ki

voltunk téve Ross kisasszony szeszélyeinek, hogy egyszerűen féltünk bemenni az iskolába. Senki sem értette közülünk, hogy mi történhetett Ross kisasszonnyal.

A hét végére aztán megoldódott a dolog. Kiderült, hogy Ross kisasszony menyasszony, csak mi nem tudtunk róla. És állítólag - ezt Radek mondta, neki pedig többnyire hinni lehet - a menyasszonyok szörnyen idegesek esküvőjük előtt.

Sokat beszéltünk erről az osztályban, és úgy találtuk, hogy tulajdonképpen semmi közünk hozzá, ha Ross kisasszony férjhez megy. Ahhoz azonban annál több, hogy halálra kínozz bennünket. Igenis, minden iskolában kellene lenni egyvalakinek, aki a menyasszonyokat helyettesíti, ha férjhez menni készülnek. Mert az mégsem járja, hogy negyvenen reszkessünk amiatt, mert Ross kisasszony ideges: Hát nem igaz?

December 21.

Ma szédületes balhé tört ki az osztályban. Nem egészen értem ugyan az egészet, és az osztály is tanácstalanul áll a megfejthetetlen jelenség előtt. Mindenesetre Ross kisasszony ezután szabadságot kapott, és csak akkor kell neki visszajönnie, ha már megvolt az esküvője. Ezt az igazgató úr közölte a központi videón. Hála istennek!

A dolog pedig így történt: Radek és Spencer a mozgófolyosón bementek a fizikaszertárba, hogy előkészítsék Ross kisasszony órájára a kísérleteket. Ross kisasszony nem volt a szertárban; alighanem a vőlegényével beszélgetett videón. Én mondom, egészen meg volt zavarodva szegény. Ha nem lett volna olyan utálatos, még sajnáltuk volna is...

Radek és Spencer összeszedték a tekercseket, és már indulni készültek, amikor észrevették, hogy a tekercsek között van egy, amelyikre nem az iskola jelzése van ráfestve. Sok idejük azonban

már nem volt a töprengésre, mert tudták, hogy az automata hamarosan becsukja az ajtókat, és kinn rekednek az osztályból, Hónuk alá kapták hát a cuccot, és iszkiri! - futás vissza. Mondanom sem kell, hogy Ross kisasszony ott ácsorgott az ajtó mellett, és árgus szemekkel leste, lesz-e későn jövő. Radek és Spencer persze sehogyan sem számítottak volna későn jövőnek, hiszen ők már régen az iskolában voltak, csak hát el kellett menniük a szertárba. Na mindegy. Elég az hozzá, hogy Ross kisasszony arca elkomorult, amikor meglátta az ajtó felé loholó két fiút, de nem szólt semmit, hiszen még nem voltak késésben: éppen akkor csukódott be az ajtó végérvényesen, amikor Radek és Spencer átlépték a küszöböt.

Mondanom sem kell, hogy Ross kisasszony szédületesen pocsék hangulatban volt ezen a reggelen. Sokkal pocsékabban, mint Sandra szokott, ha éppen rátör a depresszió.

A fiúk a videokészülék asztalkájára rakták a tekercseket, és Radek éppen jelenteni akarta, hogy egy idegen tekercset is elhoztak, amin nem volt rajta az iskola jelzése. A szertárban nem hagyhatták, hiszen nem tudták, hogy Ross kisasszony szándékosan készítette-e oda. Radek azonban alig nyitotta szóra a száját, Ross kisasszony máris letorkolta. Ráförmedt, hogy nagyon szereti azokat a második visszajelzés osztályba tartozó fiúkat, akik már korán reggel sem tudnak féket rakni a nyelvükre. Így aztán Radek és Spencer leforrázva az asztalhoz léptek, hogy összeszereljék a videót, mi pedig menetrendszerűen cidrizni kezdtünk, mert Ross kisasszony bekapcsolta a kontrollkészüléket, és végigfuttatta a keresőt.

Nem mondom, nekem is remegni kezdett a térdem, mert hiszen tudtam, hogy asztrofizikából van még némi hátralékom. Azt a bűdös kontrollkészüléket pedig nem lehet átverni, de nem ám!

Nagyot sóhajtottam, és már-már be is kapcsoltam a mindentudó kisokosom battériáit, amikor váratlanul kigyúlt az ajtó feletti vörös fény. Egyszeriben halálos csend támadt az osztályban. Tudtuk, hogy a fény vagy rendkívüli veszélyt, vagy pedig váratlan látogatást jelez.

Ross kisasszony a biztonsági szekrényhez lépett, elhúzta az infravörös fénnel működő ablak előtt a kezét, mire a szekrényke kitérült. Megnyomta az ajtónyitó gombját, az ajtó kinyílt, s belépett rajta Bull úr, az igazgató.

Azt hiszem, egy pillanatra elállt az egész osztály lélegzete. Aztán ahogy magunkhoz tértünk, azonnal benyomtuk készülékeinken az üdvözlő gombot. Erre szédületes tapsvihár töltötte be a termet. Bull úr úgy fürdött az ovációban, mint a hatyúk szoktak tavasszal a folyó vizében. Persze az igaziak, nem a géphatyúk.

Ekkor Bull úr felemelte a kezét, mire mindannyian kikapcsoltuk készülékeinket. Egyedül Roth nyomott meg szokás szerint rossz gombot, mire őrült erővel felbőgött az *Ó, torreádor*. Erre olyan elemi erővel robbant ki a röhögés, hogy még Ross kisasszony is elhúzta a száját, ami nála a harsány derű biztos jele. Az igazgató, Bull úr arca is gyanúsán rángatózott, de azért igyekezett megőrizni méltóságát.

Amint kissé csitult a röhögés, Bull úr bejelentette, hogy csak a szokásos rutinellenőrzést végzi, és felszólította Ross kisasszonyt, tegyen úgy, mintha itt sem lenne. S bennünket is, hogy folytassuk nyugodtan és figyelmesen a munkát. Ezután feltette fekete kvarc szemüvegét, és egyenesen előremeresztette a szemét.

Bennünket persze nem lehetett megtéveszteni ilyen kávéházi csellel. Jól tudtuk, hogy a szemüvegben békaszemlencse van, s Bull úr fejfordítás nélkül is kiválóan szemmel tarthatja az egész osztályt. Sőt, ha mondjuk, balra fordítja a fejét, azért jobbra is jól

lát. És ezt pontosan tudta Ross kisasszony is.

Amikor Bull úr békaszemoptikája mögé rejtőzött, Radek és Spencer kipakolták a tekerceket, és várakozóan Ross kisasszonyra néztek. Ő azonban, úgy látszik, annyira zavarba jött Bull úr békaszemoptikájától, hogy se nem látott, se nem hallott. Csak taláalomra rábökött az egyik szalagra, amelyik történetesen éppen a jelöletlen volt.

Radeknek nem sok ideje maradt a töprengésre, hiszen Ross kisasszony intésére az infravörös érzékelő elgördítette a védőfüggönyt az óriás képernyő elől.

A fiúk még tétováztak egy kicsit, Bull pedig a plafon egyik sarka felé irányozta békaszemét.

Radek villámgyorsan betette a szalagot a helyére, aztán Spencerrel együtt visszajöttek közénk. S ekkor tört ki az óriási balhé.

A képernyő hirtelen kivilágosodott, és már az is feltűnő volt, hogy hiányzott a film elejéről a készítők nevének a felsorolása. Sőt zenéje sem volt. Viszont szépen ki volt dolgozva, és tökéletesen érződött a térhatás.

Ross kisasszony nem nézett a képernyőre, hanem előre, az osztályra. Kissé elmélázva várta a zenét, hiszen őt már régen nem érdekelték a videokazetták. Ezerszer látta már mindegyiket, inkább bennünket tartott szemmel, hogy figyelünk-e, amíg a szalag forog. Ez az elmélázás még csak hozzájárult a balhéhoz, amit most mindjárt elmesélek.

Szóval nem szólalt meg a zene, hanem ahogy a képernyő kivilágosodott, egy szoba jelent meg rajta, lehúzott redőnyű ablakokkal, ágygal, és szerteszét dobált ágyneművel. Az ágy tetején pedig maga Ross kisasszony ült, és legnagyobb megdöbbenésünkre felül nem volt rajta semmi. Tulajdonképpen alul is alig.

Nos, Ross kisasszony ott ült az ágya tetején, felül semmibe öltözve, és egy almát majszolgotott. Közben dúdolt is valamit, a szája mozgása ugyanis ezt mutatta, hangot azonban természetesen nem hallottunk, mivel a film néma volt.

Az egész osztály megbabonázva meredt Ross kisasszonyra. Pontosabban arra a részére, amelyet nem takart semmi.

Mit tagadjam, bennem is megakadt a lélegzet. Mert hiszen láttam én már ezerszer Sandrát melltartó nélkül, és a nudistában is voltunk apával, de ez most valahogyan egészen más volt. Alighanem arról volt szó, hogy Ross kisasszonyt nem tartottuk nőnek. El sem tudtuk volna képzelni, hogy neki is olyasmi legyen a blúza alatt, mint Sandrának. Pedig volt, és nem is akármilyen.

Ross kisasszony eközben még mindig bennünket nézett bávatag tekintettel. Bull úrnak viszont kinyílt a szája, és akkorát nyelt, hogy hangosat kattant az ádámcsutkája. Tétován felemelte a kezét, majd amikor a képernyőn megjelent egy férfi is, leeresztette, és összegörnyedt a székén.

A férfi valahonnan, láthatatlan helyről osont be a képernyőre. Kezében tálcát tartott, s a tálcán mindenféle gyümölcsök látszottak; a banánt egészen jól meg tudtam különböztetni. Odatette a tálcát Ross kisasszony elé, és melléje ült. Aztán kinyújtotta a kezét, és megsimogatta Ross kisasszonyt. S éppen ott, ahol fedetlen volt.

Ebben a másodpercben aztán kitört a botrány. Bull úr felpattant a székéről, és kitárt karral a képernyő elé vetette magát.

- Kérem, Ross kisasszony! - kiáltotta figyelmeztetőn, és lázasan kereste a *rövidzárlat* gombot, hogy kikapcsolja az adást. Úgy látszik azonban, nem nagyon érthetett az új típusú készülékekhez, mivel csak toporgott jobbra-balra, ahelyett hogy a szemét majd kiszűrő gombot észrevette volna.

Ross kisasszony végre felriadt szendergéséből, és a képernyőre pillantott. Aztán szívére szorította a kezét, és nagyot sikoltott. Majd szép lassan, olyan mozdulattal, mint a balettben a haldokló hattyú, lecsúszott a földre.

Bull úr letépte szeméről a békaszemoptikát, és ordítani kezdett, ahogy a torkán kifért:

- Elég! Állítsátok le a készüléket!

Radek és Spencer akkor kiugrottak a padsorból, és lóhalálában a videóhoz vágattak. Radek rátenyerelt a forgó korongra, Spencer pedig megnyomta az *Állj!* gombot.

Ebben a pillanatban a Ross kisasszony mellett ülő férfi simogató keze megmerevedett, s úgy tartotta maga előtt, mintha csak ájultan fekvő tanárnőnket fenyegetné. Aztán a képernyő kivilágosodott, és Ross kisasszony szobája a semmibe veszett.

A többi már nem túlságosan érdekes. Ross kisasszony szabadságot kapott, és csak akkor jön majd vissza hozzánk, ha megvolt az esküvője. Addig Bull úr vette át az asztrofizikát, majd két óra múlva átadta egy harmadik visszacsatoló osztályos tanárnak. Hát így állunk jelenleg az asztrofizikával.

December 25-26.

Ma már jobban ráérek naplót írni, mint tegnap. Tegnap volt ugyanis karácsony, és még ha az ajándékoktól el is tekintünk, ez az este nem a legalkalmasabb a naplóírásra.

Nem mondom, szép volt a karácsony, de valahogyan azért mégsem jött össze. Meg is próbálom elmondani, hogy miért gondolom így.

Apa és Sandra ragaszkodtak hozzá, hogy hagyományos módon üljük meg az ünnepet. Hogy mit értek hagyományos mód alatt? Hát azt, hogy úgy teszünk, mintha én még kicsit hinnék a természetfeletiben. Persze apa és Sandra tudják, hogy már régen

tisztában vagyok mindennel, mégis hozzátartozik a játékszabályokhoz, hogy mindannyian úgy tegyünk, mintha a másik nem tudna semmit. Nem tudom, világos-e, amit leírtam?

Nos, apa és Sandra már hetekkel karácsony előtt kitudakolták, hogy mit szeretnék. Sokat nem kellett töprengenem a dolgon, hiszen már régen kinéztem magamnak egy-két apróságot. Amikor elmondtam nekik, apa összehúzta a szemöldökét, hümmögött, és olyan képet vágott, mintha Bahama szigetét kértem volna ajándékba tengerestül-pálmástul. Csak hát az is hozzátartozott a játékszabályokhoz, hogy úgy kellett tennie, mintha ki tudja milyen komplikált lenne teljesíteni a kívánságaimat.

Először is kértem egy csuklóra szerelhető videofelvevőt, legalább kétórás, letörölhető szalaggal. Tulajdonképpen azért tetszett meg, mert új találmány volt, azonkívül roppant praktikusnak tartottam. Tessék csak elképzelni, hogy az ember a csuklójára csatolja a videofelvevőt, és elindul az utcán. A felvevő pedig felvesz mindent, ami csak történik útközben. Azt is, amit esetleg én nem is vettem észre. Tegyük fel például, hogy elveszíték valamit, és nem veszem észre. A videó viszont felveszi, és amikor lejátszom a szalagot, rájövök, hogy hol vesztettem el azt a valamit. Erre visszamehetek és megkereshetem. Persze ha már valaki megtalálta és elvitte, hát az pech. Ennek ellenére nagyon hasznosnak találtam egy ilyen csuklóra kapcsolható videofelvevőt.

A másik, amit nagyon szerettem volna, egy pár érzékelőkkel ellátott görkorcsolya volt. Ez nem lett volna éppen új ajándék, hiszen tavalyelőtt is kaptam már ilyet, csakhogy kinőttem. Közben meg annyira megszoktam az érzékelős görkorcsolyát, hogy igazán nehezemre esett nélkülözni, annál is inkább, mivel szinte mindenkinek volt az osztályban.

Aki nem tudja, hogy milyen egy érzékelős görkorcsolya, nem is tudja, hogy mit veszít vele. Én mondom, a világ legkényelmesebb dolga. Csak felcsatolod a korcsolyát, és elindulsz vele. Közben persze beindítod az érzékelőket. Aztán meghajtod a korcsolyát, és figyeled, hogy az érzékelők hogyan működnek.

Mert ennek a korcsolyának az a trükkje, hogy nem tudsz nekimenni vele semminek. Ha hirtelen akadály, tornyosul eléd, az érzékelők működésbe lépnek, és a korcsolya megváltoztatja az irányát. Ha ott is akadályt észlel, újra megváltoztatja. És ha mindenfelé akadályba ütközne, inkább körben forog, mintsem hogy nekivigyen valaminek. Ügyesen beméri a járdaszegélyt is, nehogy kiszaladjon az úttestre. Kikerüli a gyalogosokat, és a mozgójárdán is baj nélkül lehet vele közlekedni. Szerintem egy igen nagy találmány.

Hát szóval ezeket kértem. Úgyis tudtam, hogy rajtuk kívül kapok még néhány kisebb dolgot, édességet, úrhajó- és úrállomásmodelleket, távolból irányítható tranzisztros madarakat, lepkéket meg ilyesmit. Ezek általában Sandra ötletei voltak, és állítólag a természet szeretetére nevelték a megajándékozottakat. Hogy így volt-e, fogalmam sincs, hiszen én Sandra ajándékai nélkül is szeretem a természetet.

A karácsony este úgy kezdődött, mint máskor. Nekem az alsó szinten kellett maradnom, amíg apa és Sandra előkészítették a karácsonyfát. Nem mondom, elég sokáig tartott. Addig a hallban üldögéltem, és megfelelően ünnepélyes arcot vágtam. Tudtam, hogy időnként mindketten belepislantanak a videóba, és ellenőrzik, hogy mit csinálok ideleln. És ha tegyük fel, nem váraкоztam volna elég szorongva és ünnepélyesen, biztosan elrontottam volna az örömeiket.

Hát én olyan ünnepélyes és váraкоzó képet vágtam, amilyet

csak tudtam. Részben, mert valóban nagyon szerettem volna azt a videokamerát, a kézre csatolható, na és persze a görkorcsolyát is, részben pedig, azt hiszem, kicsit meghatnak az ünnepélyes pillanatok. Még az iskolai ünnepélyeken sem szoktam röhögni, pedig azok aztán többnyire csak röhögésre valók. Hiába, ha az ünnepi beszédeket hallgatom, valahogy elszorul a torkom.

Éppen ezekre a dolgokra gondoltam, amikor odafenn megszólalt a zene. Valami nagyon régi karácsonyi ének volt, amit Sandra néhány évvel ezelőtt vásárolt. Éppen akkortájt fedezték fel valamelyik múzeumban: olyan lapos, fekete lemezen maradt meg, amelyet néhány évszázaddal ezelőtt használtak zene rögzítésére. Fura egy jószág, nem mondom.

Ahogy felfelé futottam a lépcsőn, arra gondoltam, hogy vajon milyen újdonságot fundálhatott ki apa. Mert hiszen apa minden karácsonyra tartogatott valami „meglepetést”, és ezek többsége valóban az is volt.

Amikor beléptem a szobába, először Sandrát pillantottam meg, közvetlenül a fal mellett, amint cigarettájából nagy füstkarikákat fújt a mennyezet felé. Ez azért nem volt valami ünnepélyes dolog, de anyámnak megvolt az a tulajdonsága, hogy még az ünnepélyes alkalmak kedvéért sem mondott le a szokásairól. Apám a szoba másik fala mellett állt, ő nem cigarettázott, csak nézett felém mosolyogva.

S a legmegdöbbentőbb az volt az egészben, hogy a fal mellé tolt három karosszék kivételével a szoba tök üres volt. Nyomát sem láttam karácsonyfának.

Nem is kellett nagyon mímelnem a meglepetést. Erre aztán igazán nem számítottam. Hova az ördögbe dughatták a fát? Ami most következett, ez volt apa igazi karácsonyi ajándéka. Meglehetősen buta pofával forogtam jobbra-balra, és megpróbáltam kideríteni, hol vannak az ajándékok.

Ebben a pillanatban folytatódott az a lágycs, régi zene, amely akkor hangzott fel, amikor még odalenn voltam. Az egész szobát vagy még inkább az egész lakást betöltötte a muzsikaszó; úgy áradt mindenfelől, mintha a kórus itt lett volna valahol, alig néhány méternyire tőlünk. Sejtettem, hogy apa gombostűfejnyi hangszórókat rejtett el, talán még a parketta alá is, hogy jobban érvényesüljön a térhatás. A karácsonyfát azonban nem rejthette a padló alá!

Közben megváltozott a zene. A kórus elhallgatott, és egy mély férfihang belekezdett abba az ősi, szomorú legendába, amelyben a csillag elvezette a három királyt a betlehemi istállóba.

Ekkor valami sejtelmes, kék fény töltötte be a szobát, az ének felerősödött, s a fehér mennyezeten feltűnt a kék égbolt. S az égbolton, éppen úgy, mint a planetáriumban, bolygók forogtak, üstökösök nyargaltak, aztán lassan, szép nyugodtan feltűnt egy csészealj alakú űrhajó is, a *Nautilus* típusúak közül.

Önkéntelenül is tapsolni kezdtem. Apa meghajolt, mint a cirkuszosok a sikeres produkció után, és figyelmeztetőn intett a kezével.

- Figyelj csak, Rolof! - csillogta felém a szeme. - Most jön még a java!

És tényleg. Amikor az űrhajó kivált az űr sejtelmes kékjéből, és egyre közeledett, az énekszó elhalkult, hogy átadja a helyét a leszállni készülő monstrum bugásának. Úgy éreztem, hogy apa ezzel a képpel a múltat és a jelent és talán a jövőt is érzékeltetni akarja, hogy milyen hatalmas utat tett meg az emberi technika a betlehemi csillag óta.

Az űrhajó egyre közeledett, és kezdte betölteni az egész szobát. Szinte már a szilárd hajtóanyag furcsa illatát is éreztem, amit annyiszor szagoltam, ha űrrepülőtér mellett vezetett el az utunk. A *Nautilus* antennái izgatottan hajladoztak, és

elképzeltem, hogy a kapitány éppen szobánk koordinátáit tanulmányozza.

Ebben a pillanatban az úrhajó megremegett, és sűrű füst töltötte be a szobát. Színes lézereffektusok lobbantak fel, és újra felhangzott egy karácsonyi ének.

Amikor a lézersugarak felvillantak, kénytelen voltam becsukni a szemem. S azt hiszem, apa éppen erre számított. Mert amikor újra kinyitottam, eltűnt a világmindenség az úrhajóval együtt. A szoba közepén viszont ott volt egy hatalmas karácsonyfa, s alatta az ajándékaim: a kézre csatolható videofelvevő és a görkorcsolya.

Tudtam, apa nagyon szereti, ha az általa bütykölt technikai trükkök felől kérdezősködöm, és nem is akartam kihagyni az alkalmat. Felcsatoltam a videofelvevőt, hónom alá vettem a görkorit, Sandra madarait pedig a zsebembe dugdostam. Aztán beszélgetni kezdtem apával, hogy hogyan és mint oldotta meg a lézereffektusokat.

Sandra azonban nem hagyott bennünket. Idegesen tapsolt, és közölte, hogy a trükköknek vége, a konyhaasztalon áll a vacsora. Ekkor láttam csak, hogy Sandra egészen kivan. Szinte szünet nélkül cigarettázott, és ahogy a tányérokot fogta, annyira remegett a keze, hogy attól féltem, kiönti a levest.

Kénytelen voltam úgy tenni, mintha nem vennék észre semmit. Lopva azért apára sandítottam, hogy ő mit lát az egészből. Apa a falat nézte egészen elmerülve, és én biztos voltam benne, hogy olyan messze jár a karácsonytól, mintha a Végák között repülne.

Attól tartottam, hogy Sandrának még mindig nem sikerült megszabadulnia depressziójától. Nem szóltam hát semmit, csak kanalaztam a levest. Tudtam, hogy ilyenkor a jópofáskodás vagy pláne a kérdezősködés csak árthat a dolognak. Ki kell várni türelemmel, míg Sandra magához tér.

Később aztán kénytelen voltam észrevenni, hogy apa is eléggé le van lombozódva. Nem tartottam ugyan valószínűnek, hogy Sandra depressziója miatt -hiszen azt már volt ideje megszokni -, inkább valami; hirtelen kirobbant veszekedésfélét sejtettem, amit elhallgattak előlem.

Amikor vége lett a vacsorának, apa kezébe vette az Esti Híradót, Sandra pedig bepakolta a mosogatóba a piszkos edényeket. Aztán anélkül hogy árva szót szőtt volna, átment a másik szobába, és lefeküdt a szolonra. Esküdni mertem volna, hogy sír.

Csendben nyomogattam a videó felvevőjét, majd letöröltem, amit felvettem. Hiába, nem tudtam koncentrálni a felvételekre. Egyre csak hallgattam, ahogy Sandra odabenn forgolódik, és mintha a szipogását is hallottam volna.

Ekkor végre apa letette a híradót, és rám nézett. Éreztem, hogy mondani akar valamit, de nem tudja, hogyan kezdjen bele. Elhatároztam, hogy megkönyörülök rajta.

- Mikor utazol, apa? - kérdeztem könnyedén.

Ártatlan kérdésem úgy hatott rá, mintha bomba robbant volna a lábai előtt. Felugrott az asztaltól, és szinte rémült szemekkel meredt rám.

- Mi az? Mit kérdeztél?

Most aztán rajtam volt a csodálkozás sora. Mitől rémült meg ennyire apa? Hiszen semmi különös nem akartam tudni. Csak annyit, hogy mikor utazik. Ez pedig egyáltalán nem furcsa kérdés minálunk, hiszen amióta az eszemet tudom, apa állandóan úton van. Miért is ne lenne, amikor ez a mestersége?

Rémülten meredtem apára, ő meg rám. Végül is ő tért magához először, lecsusszant a székébe, és megtörölte a homlokát keze fejével.

- Hogy mikor utazom? Nem tudom... Lehet, hogy többé nem is

utazom.

Erre aztán igazán nem számítottam. Apa, a legkitűnőbb felderítő úrhajós, nem utazik többé?

Nem tudom, mi mindent olvashatott le az arcomról, mert csendben a kezébe vette a kezem.

- Nyugodj meg, Rolof! Nincs ebben semmi csodálatos. Az ember bizonyos idő után megunja, hogy a végtelent járja. Hiszen itthon is szükség van rám, nem igaz?

Soha nem éreztem jobban, mint ebben a percben, hogy apa nem mond igazat. Apa megunná az úrhajózást? Nevetséges. Hiszen apának ez az élete, olyan neki a végtelen úr, mint más embernek a levegő. Ha nem repülhet, biztosan belepusztul!

Valószínűleg megérthette, hogy mi minden futott végig az agyamon, mert nem eresztette el a kezem, hanem halkán duruzsolt tovább:

- Nem lehet az ember a végtelenségig úrhajós. A Földön is kamatoztatni kell a tapasztalatait. Itt vannak például az úrhajósnövendékek. Mit gondolsz, ki készíti fel őket? Csak mi, sokat tapasztalt úrutazók adhatjuk át nekik a tudományunkat. És azonkívül...

És mondott még néhány mondatot, amire már nem is figyeltem oda. Egyre csak az motoszkált bennem, hogy vajon miért hazudik apa?

Már az ágyamban feküdtem, amikor még egyszer szóról szóra visszapergettem magamban a beszélgetést. És csak akkor tűnt fel, hogy rólunk, Sandráról és rólam, egyetlen szót sem ejtett. Mintha nekünk nem is lenne szükségünk rá...

Kegyetlenül fülledt éjszaka volt: talán amikor apa a lézereffektusokat bütykölte, elállíthatta a fűtésszabályozót. Mindenesetre egy darabig ott kínlódtam az álom és az ébrenlét

határán, aztán lassan feladtam, és végérvényesen visszahullottam az ébrenlétbe.

Odaballagtam a televízióhoz, és csavargatni kezdtem a keresőt. Pechemre ezen az éjszakán nem számíthattam semmi kifejezetten érdekes műsorra. Amerre csak fordult a gomb, karácsonyfák és ajándékok töltötték be a képernyőt.

Amikor meguntam a televíziót, ismét a kezembe vettem a videofelvevőt, és nem győztem gyönyörködni benne. Holnap, ahogy végigmegyek az utcán, felveszek mindent, és ha hazaérek, levetítem. Olyan izgalmat éreztem, mintha csak arra lettem volna kíváncsi, hogy nem követ-e valaki, amikor naponta az iskolába megyek.

Ahogy unottan csavargattam a felvevő mikrogombját, egyszerre csak apa szavát hallottam, és Sandráét. Ettől aztán annyira megijedtem, hogy szinte elejtettem. Csak bámultam rá megbabonázva, míg végre rájöttem a rejtély nyitjára. A videofelvevőbe aprócska jelzőkészüléket építettek be arra az esetre, ha le találna kapcsolódni a kézről. Ilyenkor hangos jelzéseket ad, és könnyen meg lehet találni, ha még nem találta meg valaki más. Úgy látszik, csodálatos érzékenységű membrán vagy valami hasonló lehetett benne, amely áthallott a szomszéd szobákba is.

S már-már nyúltam volna a gomb után, hogy lekapcsoljam, amikor olyan tisztán, mintha csak az ágyam mellett állna, felsírt Sandra. Keservesen, és úgy tűnt, megállíthatatlanul,

Ekkor megszólalt apám hangja is, nyugodtan és józanul, mint mindig.

- Miért csinálod ezt, Sandra? Miért? Hiszen már annyiszor megbeszéltünk mindent.,,

Sandra előbb nem válaszolt, majd lassan abbahagyta a sírást.

- Nem tudtam, hogy mit vállalok. Azt hiszed, könnyű lesz

nekem?

Apám kissé türelmetlenül szakította félbe:

- Ugyan, Sandra. Hiszen tudod, hogy nekem se lesz valami jaj de egyszerű.

- Nekeed? - húzta el a szót gúnyosan anyám. -Nekeed? Hiszen neked az úrön és a csillagokon kívül nincs semmi az életedben!

Szinte láttam, hogy apám felháborodottan néz fel.

- Ugyan, Sandra, hogy mondhatsz ilyet. És Rolof? Ő senki?

- Ő is csak az utóbbi időben.

Apám felsóhajtott:

- Ezt nem is tagadom. Elismerem, hogy korábban nem sokat jelentett nekem. De most már... hiszen magamat látom benne.

- És mégis?

- És mégis - mondta apám keményen. - Nekem ez a dolgom, én erre születtem...

- Rendben van, Till - mondta anyám. - Te erre születted. De mire születtem én?

Apám erre mormogott valamit, de hogy mit, még az éles fülű membrán sem tudta kivenni. Talán valami olyasfélét, hogy azt mindenkinek magának kell eldöntenie.

Aztán újra Sandra hangját hallottam:

- És ez már biztos?

- Természetesen. -És... mikor?

Amit apám válaszolt, ismét nem hallottam. Talán elfordíthatta a fejét, vagy ásíthatott, nem tudom, de a hangszóróból csak zavaros sercegés áradt felém.

Aztán újra anyám hangja:

- És Rolof?

- Amint mondtam, a dolog tökéletesen biztos. Én magam is rengeteget töprengtem rajta. S végül is úgy döntöttem, ahogy

döntöttem. Egy életem van csak. Es ezt jogom van úgy felhasználni, ahogy nekem tetszik...

- Ezt előbb is meggondolhattad volna – mondta keserűen anyám.

Apám megfordult, hallottam, hogyan reccsent alatta az ágy.

- Nem tehetsz szemrehányást, Sandra. Előre meghánytuk-vetettük a dolgot, és számoltunk ilyesfajta lehetőséggel is. Nem emlékszel?

- Na, természetesen - suttogta anyám. - Csak hát más eltervezni valamit, és más, ha végrehajtására kerül a sor.

- Tipikus női logika - mondta erre apám.

- Rendben van, Till - hallottam ismét Sandra hangját. - Nem fogok neked könyörögni. De azt nem várhatod el tőlem, hogy örökké... - s itt ideges kis zokogásba fulladt a hangja - .. .hogy örökké.

- Dehogysis akarom - felelte apám, és furcsán vibrált az ő hangja is. - Nem akarok semmi ilyesmit. Egy kicsit később nyugodtan elválhatsz tőle... S egy csapásra mindketten kiléptünk az életetekből. Érted? Nem kell más, csak...

Ekkor kikapcsoltam a készüléket. Valami szörnyű ijedtség vett rajtam erőt, éppen akkora vagy ahhoz hasonló, mint amikor egyszer az iskolából hazajövet megtámadtak a kutyák. Éreztem, hogy valami jóvátehetetlen történt Sandra és apa között. Hogy apa el akar hagyni bennünket... De ki az a másik, akitől anyám később majd elválhat? És hogyhogy elhagy bennünket apa, amikor éppen ma mondta, hogy talán nem is repül soha többé...

Így aludtam el karácsony éjszakáján, kezemben a videokamerával, kétségek és megmagyarázhatatlan félelmek között.

Mivel másnap is ünnepnap volt, apának nem kellett bemennie

az űrrepülő-központba. Reggel kilencig csak heverészett az ágyán, miközben Sandra a konyhában csörömpölt. Kilenc után aztán bejött hozzám, és odaült az ágyam szélére. Olyan szomorúak voltak a szemei, amilyennek talán még sohasem láttam őket.

- Szevasz, apa - mondtam, amikor odatelepedett mellém.

- Szevasz, Rolof... Na, hogy működik a kamerád?

- Kösz, apa. Már csináltam is néhány próbafelvételt, csak tudod, mesterséges fénynél sokkal nehezebb az optikával bánni, mivel... - s itt aztán el is hallgattam, mert láttam, hogy valahová egészen máshová figyel. Talán a tányérzörgést hallgatta, amely beszűrődött a konyhából.

Tenyeret, mintha véletlenül tenné, a homlokomra simította, éppen úgy, mint egészen kicsi koromban, ha lázam volt. Szinte félve pillantottam rá, de azon nyomban le is sunytam a fejem. Apának könnyek csillogtak a szemében.

Ez aztán olyan nyomasztó érzéssel töltött el, hogy majdnem rosszul lettem tőle. Apa, a galaxis egyik legkeményebb űrhajósa mindjárt sírva fakad!

A könnyek azonban nem hullottak ki apa szeméből. Valahol félúton megálltak, és visszafolytak oda, ahonnan elindultak. Aztán elvette a kezét a homlokomról, és felállt.

- Ma egész nap szabad vagyok, Rolof. Nincs kedved sétálni egyet? Kimehetnénk az Állatkertbe vagy esetleg uszodába. Vagy van valami más terved?

Természetesen nem volt. Mi is lehetett volna?

Így aztán a Sandra által csomagolt uzsonnával nyakunkba vettük a vidéket. Előbb csak barangoltunk a város környékén, majd a várost az űrrepülőtérről ösz-szekötő sugárút mentén felszálltunk a helikopterállomáshoz induló kisvasútra.

Déli tizenkettő volt már, amikor a helikopter leszállt velünk az

Állatkert bejáratánál. Lehattunk vagy tucatnyian, de gyerek összesen ha három jött a felnőttekkel.

A nagy bajuszú állatkerti őr összegyűjtötte a belépti díjakat, aztán mindannyiunk kezébe nyomott egy kemény kartonlapot.

- Itt tessék aláírni!

Apa a zsebébe nyúlt, elővette szuperirónját, és a kékesen villogó sugárral aláírta a papírlapot.

- A gyerekét is - mondta a nagy bajuszú.

- Természetesen - morogta apám, és alákanyarította az enyémet is.

Eközben a velünk együtt érkezett csoportban halk suttogás támadt. Amíg apa írt, a nagy bajuszú felemelte a fejét, és nyugodtan végigjártatta a szemét a töb-bieken. Kettésímította bajuszát, és nyugodtan megkérdezte:

- Valami baj van talán, uraim?

Néhányan összedugták a fejüket, de nem szóltak. Végül egy magas, szőke bajuszú fiatalember meglengette a kartonját, és közelebb lépett az őrhöz.

- Eeegen. Valami nem tetszik itt nekünk, uram. Nagyon nem tetszik...

Olyan furcsa volt a beszédje, hogy azonnal elárulta Földön kívüli származását. Bizonyára valamelyik távoli kolónián születhetett, ahol az emberek beszéde már alig hasonlított a miénkre. Persze, megértettük, de nagyon figyelni kellett, ha ilyen nyelveken szóltak hozzánk.

- Éspedig? - kérdezte a nagy bajuszú.

- Ami ide van írva.

A nagy bajuszú szeme elé emelte apám aláírt kartonját, aztán csodálkozva a szövegre meredt, mintha még sohasem olvasta volna.

- Ami ide van írva? És mi nem tetszik belőle, ha szabad

kérdezni?

A hosszú, szőke bajszú hátra-hátranézett, mintha bátorítást remélne a többiektől. Aztán határozottan rábökött az egyik sorra.

- Hát ez, itten, ni! Hogyaszondja: „Az Állatkert megtekintése következtében előállott károkért a galaxis biztosítói nem vállalnak felelősséget. Az Állat- és Lénykert megtekintésére biztosítás nem érvényes...” Hát ez az! Ez nem tetszik nekünk, uram!

Az öreg csak hümmögött, aztán zsebre dugta a kártyáinkat, végül rövid habozás után a csoport felé fordult.

- Ha jól értettem, önök félnek,

- Jól értette - bólintott a szőke. - Mert ugyanis, ha a biztosító nem vállal semmit, akkor ez azt jelenti, hogy a dolog veszélyes. Piszokul veszélyes. És mi itten gyerekekkel vagyunk... Beláthatja, hogy feleslegesen nem kockáztathatunk.

Az öreg gondterhelten nekitámaszkodott a bejárati ajtónak

- Szóval innen fúj a szél... Bemajréztunk, mi? Csakhogy előbb kellett volna meggondolni, drága barátaim . önök elfoglalták a helyet mások elől... s a társaság helikoptere ingyen szállította ide önöket. Nos, természetesen senkit sem lehet kötelezni rá, hogy tekintse meg a Lénykertet. Arra azonban igen, hogy fizesse ki a belépőjegyet. Tehát fizetnek, uraim, vagy kénytelen leszek értesíteni a rendőrséget!

Mi ketten félreálltunk, és vidáman mosolyogtunk. Tudtuk, hogy a biztosítási felhívás a reklám része, és hogy a gondosan tervezett és üzemeltetett Lénykertben még soha senkinek nem történt baja. De a veszély tudata nagyon sok olyan embert vonzott ide, akik azt szerették volna érezni, hogy valami csodálatos kalandban van részük.

A szerencsétlen világűrbeliek csak álltak, tanakodtak, és nem tudtak dönteni. A bajszos ekkor érkezettnek látta az időt, hogy

segítsen túljutniuk a holtponton.

Óvatosan kettéhajtotta a bajuszát, odalépett a szőkéhez, és megrángatta a karját. ,

- Na ide figyeljen, jóember! Ne mondja, hogy nincs bennem szív. Adok maguknak néhány tanácsot és még valamit... Mondjuk, néhány sugárpisztolyt.

A szőkének felderült az arca.

- Komolyan mondja, öreg?

Az öreg figyelmeztetően felemelte a mutatóujját

- De aztán semmi pánik. Csak akkor lőjenek, ha valóban veszélyes helyzetbe kerülnek. Legyenek nyugodtan, nemcsak maguk, hanem a lények sincsenek biztosítva. De nem én mondtam maguknak, értik? Ha valamelyiket lepuffantják, hát nem fordulhatnak magukhoz kártérítésért... Csak ennyit akartam mondani

A csoport ekkor ismét összesúgott, s a szőke biztatására végül is valamennyien vállalták az utat. Felkapaszkodtunk a terepjáró kocsira, amely egy álmos képű vezetővel ott berregett szünet nélkül az őrbódé mellett. Már a levegő sem olyan volt, hogy valahonnan is veszély leselkedett volna ránk.

Mégis, hogy, hogy nem, előtött valami büszkeség amikor a nagy bajuszú nekem is a kezembe nyomott egy sugárpisztolyt.

- Aztán jó vadászatot! - morogta, és felém csipentett a szeme sarkából.

Már elindult a terepjáró, amikor apához fordultam

- Mondd, apa... ez valódi?

Apa a sugárpisztolyomra nézett, majd a magáéra. Aztán megpiszkálta az ujjá hegyével, és bólított.

- A pisztoly az igen. Csak hát amit kilő!

- Nem valódi? - suttogtam.

- Nem hát. Valami ártatlan sugár jön ki belőle. Ettől aztán nem

éri kár a lényeket...

Ebben a pillanatban riadt sikoltás hallatszott a terepjáró eleje felől. Mi leghátul ültünk apával és a mögöttünk kanyargó, kavicsos beszórt utat figyeltük. Ezért nem is láthattuk, amikor egy kis krokodilfejű, pikkelyekkel borított lény vetette le magát egy fáról, amely alatt épp elhaladtunk, és ráugrott a terepjáró motorházára. Közvetlen a szélvédő előtt ugrándozott parányi kis ökleit rázva, és úgy fintorgott, mint mi, amikor Ross kisasszony új feladatot ad asztrofizikából.

A terepjáró vezetője rutinos legény lehetett, mert kezét arca elé kapta, és visítani kezdett, mint a hálóba került malac.

- Jaj, jaj megtámadtak bennünket! Lője már le valaki ezt az átkozottat!

A következő pillanában sugarak villantak a szemem előtt és olyan lövöldözés kezdődött, hogy majd belevakultam. Akis lény meg csak ott állt a szélvédő előtt, és gúnyosan fintorgott.

Apám a szeme fölé ernyőzte tenyerét, és feléje mutatott.

- A Vadászkutya egyik csillagáról hozták le az elsőt. Te még meg sem születél. Emlékszem, mennyi vita folyt róla, hogy értelmes lény-e, vagy sem...

- Aztán?

- Aztán! Nézd meg magad! Ha értelmes is, a mi megítélésünk szerint nem hozzánk hasonló az értelme. Inkább az állatokéhoz...

A kis zöld krokodil ekkor a terepjáró antennájához ugrott, és rángatni kezdte az acél drótot. Iszonyú erő lakozhatott zömök kis testében, mert a drót úgy hajladozott a kezei között, mintha minden pillanatban darabokra akarna törni.

A kocsis vezetője elérkezettnek látta a pillanatot, hogy véget vessen az első kalandnak. Óvatosan egy kapcsolóhoz nyúlt, s mint később apa elmagyarázta, elektromosságot vezetett az acélhuzalba.

Már-már úgy tűnt, hogy a kis zöld krokodil kicsavarja az antennát, amikor hirtelen megmerevedett, és komikus képe fájdalmas grimaszba torzult. Kitéotta a száját, és félelmetes, szinte halálsíkolyszerű üvöltés hagyta el a torkát. Aztán egyetlen hatalmas ugrással eltűnt a lombok között.

A vezető elégedett mosollyal cigarettára gyújtott. Három órán át kószáltunk az Állatkertben; láttunk egészen piciny lényeket, óriásokat, sőt olyanokat is, amelyekről meg sem tudtuk volna mondani, hogy növények-e vagy állatok.

Amikor a nap már megközelítette a horizontot, a terepjáró vezetője, eleget téve az utolsó kötelezettségének, kiosztotta az uzsonnacsomagokat. Egy kis, ritkán nőtt fákból álló liget szélén telepedtünk le, és nekiestünk az elemőzsiának. Én természetesen apa mellett ültem, egy barna törzsű fa tövében. Éppen szájamhoz emeltem szalonnás kenyereket, amikor a fa szép csendesen lehajolt hozzám; egyik ágával kivette kezemből a kenyeret, és szempillantás alatt eltüntette. Aztán kiegyenesedett, és máris úgy állt, mintha mi sem történt volna.

Mondanom sem kell, hogy valamennyien sóbálvánnyá merevedtünk a meglepetéstől. Csak apa és a terepjáró vezetője mosolyogtak össze, amiből mindjárt sejtettem, hogy nem véletlenül tereltek minket ehhez a ligethez.

Apa vágott még egy szelet kenyeret, rátett egy darab szalonnát, aztán villámgyorsan a számba tömte. Éppen annyi időm maradt csak, hogy becsukjam a számat. A fa ugyanis ismét lehajolt, és kinyújtotta felém az ágát.

Ekkora már a többi fa is nekikezdett az uzsonnavadászatnak. S a másik bolygóról érkező turisták hangos nevetéssel etették az erdőt, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy a fák megzabálják az állatkert látogatóinak szalonnás kenyerét.

- Hidrák – mondta apa. - Legalábbis így hívják őket. A

Kassziopeiáról kerültek ide. Kassziopeia-hidrák. Látod, milyen gyorsan változtatják az alakjukat?

- Hát nem mindig ilyenek? - kérdeztem csodálkozva.

Apa felnevetett.

- De nem ám! Hogy milyenek, azt valójában senki sem tudja. Talán nincs is önálló alakjuk. Ha valami furcsa formát látnak, szempillantás alatt azonosulnak vele.

- Azonosulnak?

- Igen. Pontosan olyanokká lesznek. Képzelheted a Kassziopeia első utasainak a meglepetését, amikor kiszálltak az űrhajóból, és szembe találták magukat saját magukkal. Legalább ötszáz szkafanderbe öltözött űrhajós fogta körül a felderítőkompot. Már azt hitték szegények, hogy valami nagy disznóságra bukkantak, és a Kassziopeia nem is lakatlan.

- Aztán? - kérdeztem izgatottan.

- Hát nem is tudom. Azt hiszem megpróbáltak beszédbe elegyedni velük. S képzeld csak el... Ja igen, már emlékszem... Jó kis történet. Volt az űrhajón egy macska is. Történetesen éppen fekete. Olyan észlelőmacska, amelyet akkortájt még minden űrhajón tartottak. Ezeket rakták ki először, ha ismeretlen objektumon landoltak.

- Szegény cicák...

- Hát igen. A maguk módján ők is hozzájárultak, hogy meghódítsuk a galaxisok jó darabját... Hol is hagytam abba?

- Hát hogy kirakták a fekete macskát.

- Vagy egyszerűen kimászott magától. Már nem is tudom. Annyi mindenesetre biztos, hogy az űrhajót körülvevő szkafanderesek rácsodálkoztak a macskára, s a következő pillanatban már ötszáz fekete macska nyivákolta a hajó körül. Severensen kapitány, aki a Kassziopeia-expedíciót vezette, joggal hihette, hogy bedilizett.

- Aztán?

- Aztán semmi. Hamarosan rájöttek, hogy furcsa lényekkel találkoztak, akiknek talán nincs is önálló alakjuk. A fene tudja. Mindenesetre rendkívül barátságosak. És szeretik a szalonnás kenyeret.

A terepjáró vezetője beült a helyére, és megszólaltatta a kürtöt. S alig halt el a hang a ligetben, amikor mindenünnen, a szélrózsa minden irányából harsány kürtszó válaszolt, mintha ki tudja hány terepjáró közeledne felénk.

- Hallod? - emelte fel apa az ujját. - Rengetegen vannak. És a hangot is kitűnően utánozzák. Figyeld csak meg, ha megyünk kifelé!

És valóban. Hosszú autókönvoj kísért bennünket egészen az Állatkert bejáratáig; mindegyik terepjáróban mi ültünk, és pontosan annyian, mint ahányan voltunk.

És szóltak az autókürtök megállás nélkül.

Már egészen közel voltunk a lakásunkhoz, amikor kigyulladtak felettünk a csillagok. Leültünk egy téri padra, és néztük, ahogy a lakótelep lassan elcsendesedik. Apa az Állatkert óta alig szólt egy-egy szót, és én megéreztem, hogy most is inkább hallgatni szeretne. Arcát a csillagos égre fordította, és olyan komoly volt, amilyennek talán még soha nem láttam.

Csak ültem hát szótlantul, és nem akartam megzavarni. Azt hittem, hogy a végtelen tértől búcsúzik, és a pislákoló csillagoktól, mert hiszen azt mondta, lehet, hogy többé fel sem repül.

Amikor felém fordult, és szinte felcsattant a hangja, összereztemem.

- Rolof - kérdezte a szemembe nézve -, szeretsz te engem?

Nem tagadom, nagyon váratlanul ért a kérdés. És az, az

igazság, hogy nem is szeretem az ilyesfajta kérdéseket. Persze hogy szeretem apát. Minden normális gyerek szereti a szüleit. De minek erről beszélni?

Éreztem azonban, hogy apa választ vár, és ezért erőt vettem magamon.

- Persze hogy szeretlek, apa.

Mintha megnyugtatta volna a válaszom.

- Tudod, én nem mindig szerettelek. - Aztán látva, hogy megrezzenek, gyorsan folytatta: - Na nem úgy, ahogy te gondolod... Egyszerűen nem éreztelek a magaménak. Kicsi voltál, és nem tudtam mit kezdeni veled. Tudod, örültem, ha elrepülhettem valahova, és nem kellett hallanom a sírásodat... Aztán egyszer csak furcsa dolog történt velem. Valamilyik távoli bolygón jártam, már nem emlékszem, melyiken, és valami miatt ott kellett töltenem vagy két-három hónapot. Máskor meg sem kottyant az ilyesmi, sőt ahogy már mondtam, még örültem is neki. Akkor azonban valami történt velem. Egyre csak ott jártál az eszemben, és arra gondoltam, hogy jó lenne már hazamenni és beszélgetni veled. Vagy elmenni sétálni, vagy az uszodába, vagy akárhová. Akkor jöttem rá, hogy hiányzol nekem, Rolof. Alighanem akkor szerettelek meg. Érted, fiam?

- Igen, apa.

- Mindig arra törekedtem, hogy jó apád legyek. Hogy sikerült-e, azt te jobban tudod. Én mindent megtettem, még úgy is, hogy Sandrával... hát... nem mindig értettük meg egymást.

Ekkor eszembe jutott az éjszakai beszélgetés, és azt latolgattam magamban, hogy megkockáztassam-e a vallomást. Vajon mit szólna, ha megtudná, hogy kihallgattam őket?

Apa azonban nem hagyott időt a töprengésre.

- Tudod, Rolof, az ember néha nagyon nehéz döntés előtt áll. Majd talán te is tapasztalod, ha felnősz. Dönteni kell, méghozzá

végérvényesen, egész életre szólóan. Választani két lehetőség között. És az ember csak az egyiket választhatja, még ha a szívét is kell kitépnie. Nem tudom, érted-e, amit mondani akarok?

Határozatlanul bólintottam.

- Igen, apa.

- Akkor minden rendben, fiam - mondta, és rám mosolygott, de a mosolyában annyi fájdalom volt, hogy elfacsarodott tőle a szívem. Mit akar apa ezzel a furcsa beszéddel?

- Csak azt szeretném, ha tudnád, hogy én nagyon szerettelek... és szeretni is foglak.

Lehajtottam a fejem, és roppant kínosan éreztem magam. De hát mit tegyek, ha apa ma mindenáron ilyen nyavalygós hangulatban van?

Ekkor talán ő is észrevette magát, mert vidámabbra váltott a hangja.

- Gyerünk gyorsan be, mert farkaséhes vagyok! Remélem, nem bújít a zsebünkbe egy Kassziopeia-hidra, hogy megegye a vacsoránkat!

December 27.

Ma még be kellett mennünk az iskolába, hogy kitisztítsuk a kísérleti edényeket. Erről sok mondanivalóm nincs, de hát az embernek mindent bele kell írnia a naplójába, ami csak történik vele.

A tisztításra pedig azért volt szükség, mert holnaptól már megkezdődik a téli szünet, és ha nem pucolnánk ki az edényeket, belerohadna minden. Én ugyan ezzel a tisztítási mániával abszolút nem értek egyet, de hát ha Smidt úr azt mondja, hogy muszáj, akkor csinálni kell.

Persze, megpróbáltuk lebeszélni Smidt urat. Az ötlet véletlenül nem az enyém volt, hanem Tedé, de szerintem annyira jó, hogy

akár az enyém is lehetett volna.

Ugyanis a következő történt:

Amikor Smidt úr, már ki tudja hányadszor, elmagyarázta, hogy mi minden történhet, ha a kísérleti anyagok egy hónapig rohadnak az edényekben, Ted felállt, és iszonyú nagy bölcsességet mondott. Olyannyira, hogy szó szerint idézem:

- Kérem szépen, Smidt tanár úr - mondta Ted -, a múltkor azt tetszett mondani, hogy minden jelentősebb találmány a véletlen szülötte. Hogy volt néhány nagy tudós, aki hanyagságában nem tisztította ki a kémcsöveit vagy egyéb edényeit, és ez lett a szerencséje. Mire legközelebb megnézte, valami nagy felfedezés volt bennük, úgymint penicillin, tébécébacillus és rágógumi. Namármost...

Smidt tanár úr azonban nem méltányolta Ted kifogástalan érveit.

- Namármost ülj a helyedre, fiam, és súrold tovább az edényeket! - mondta érzéketlenül. - Ha az edények piszkossága és a nagy felfedezések egyenes arányban állnának egymással, más sem ülne ebben az osztályban, mint Nobel-díjas tudós... Gyerünk, fiúk, ne lazáljatok!

Hát így töri le a bürokrácia a nagy elmék kutatókedvét!

Este valahogy nem tetszett nekem apa. És Sandra sem. Olyan feszült volt a hangulat, hogy szinte megállt a kés a levegőben.

Apa ma kicsit későbben jött haza a szokottnál; kiolvasta az Esti Hírmondót, aztán vacsorához ültünk. Apa jóízűen falatozott, Sandra azonban csak piszkálgatta az ételt. Még apára sem szólt rá, hogy tegye le a Hírmondót, amit már úgyis kiolvasott egyszer. Csak ült meredten, és a tányérjába bámult.

Én csak ettem, ettem, és szerettem volna már megszabadulni tőlük. Tudtam, hogy az ilyen fagyos hangulat nem sok jót ígér.

Csak egy szikra, és máris robban a puszkapor.

Akkor véletlenül elkaptam Sandra tekintetét. Előbb apára nézett, aztán rám. S a szemében annyi félelem tükröződött, hogy végigfutott a hideg a hátgerincemen. Aztán azt is éreztem, hogy megsimogatja villát tartó kezem, amit nem tett még meg soha, amióta az eszemet tudom.

Forróság öntött el, majd meg hideghullámok szaladtak végig rajtam. Éreztem, hogy Sandrának remeg a keze, és legszívesebben átölelné.

Apa még mindig a Hírmondóba temetkezett, és nem vett észre semmit. Csak akkor riadt fel, amikor Sandra hangos zokogásban tört ki, lecsapta az asztalkendőt, és kifutott a konyhába.

Apa lassan letette a Hírmondót, és tanácstalanul rám meredt.

- Hát ez meg mi?

-Sír... - mondtam, és éreztem, hogy nekem is könnyek fojtogatják a torkomat.

- Talán a depresszió - mondta apa.

Őszintén szólva először erre gondoltam én is, de az valahogyan más szokott lenni. Most nem bánatot láttam Sandra szemében, hanem félelmet... De hát kitől fél anya? Csak nem apától?

Apa felemelkedett, és kiment anya után a konyhába. Még a lélegzetemet is visszafojtottam, hogy halljam, mi történik odakinn.

Apa előbb csak halkán krárogott, aztán parányi tanácstalansággal a hangjában megkérdezte:

- Tehetek érted valamit, Sandra?

S nyilván hozzá is nyúlt anyámhoz, talán meg is simogathatta, mert anyám élesen és visszautasítóan lekiáltott:

- Vegye el a kezét... Hallja! Azonnal vegye el! Nem akarom!

Furcsa volt hallanom, hogy anya magázza apát. Mióta az

eszemet tudom, ilyen még nem fordult elő.

- Nem lesz ez jó, Sandra - mondta ekkor apa higgadtan. - Nem lesz ez így jó. A gyerek miatt sem. A megállapodás szerint...

- Köpök minden megállapodásra - sírta anyám, de már jóval csendesebben. - És különben is... Nem lehet megállapodást kötni egy... egy...

Apa hangja élesebb lett, talán kissé fenyegetőbb is.

- Hallgass, Sandra! - mondta keményen, és szinte láttam, hogy figyelmeztetően megfogja anyám könyökét. - A gyerek miatt is!

- A gyereknek talán jobb lenne, ha megtudná a teljes igazságot.

- Jól tudod, hogy ez lehetetlen - mondta apa.

- Feltétlenül muszaj tegeződnünk? - kérdezte anya.

- Természetesen - mondta apa. - És kérlek, Sandra, tartsd be a játékszabályokat! Ha minden apróság miatt kiborulsz...

- A mai napon igazán megengedhetem magamnak

- felelte anya, majd érezhető büszkeséggel tette hozzá:

- Az ember nem gép... kedves izé, Till úr. Az embernek érzelmei is vannak, és idegei. És előfordulhat, hogy nem tud uralkodni rajtuk...

Apa erre nem válaszolt semmit, csak megfordult, visszajött hozzám, és lecsücscent a székre velem szemben. Néhány pillanatig maga elé meredt, aztán fürkésző tekintettel végignézett rajtam. Én igyekeztem semmitmondó képpel rágcsálni a vacsorámat, és úgy tenni, mintha nem hallottam volna semmit.

Apa láthatóan azon töprengett, hogy higgyen-e az arckifejezésemnek. Végül valószínűleg nem hitt, mert rákönyökölt a Hírmondóra, és nyugodt, szenttelen hangon mondta:

- Anyád kicsit kivan, fiam. Talán a szokásos depresszió. Légy hozzá kíméletes.

Bólintottam, és szó nélkül rágcsáltam tovább a kenyereket.

- Talán orvoshoz kéne vinni - folytatta apa. Letettem a kezyeremet, amit tulajdonképpen csak azért tartottam a kezemben, hogy ne kelljen folyton rábámulnom.

- Apa - kérdeztem, bátorságot merítve nyugodt arckifejezéséből -, miért magázott anya? És miért mondta azt, hogy Till úr?

Láthatóan összerezzent, amikor megértette, hogy mindent hallottam. De nem jött különösebben zavarba, csak felvonta a vállát.

- Hallottad, mit mondott Sandra? Az ember nem gép. Ez annyira igaz, hogy ha kivan, összevissza fecseg minden marhaságot... Fogadok, maga sem tudja, hogy mit beszélt.

- De mitől van ki anya? Gyengéden a fejemre tette a kezét.

- Hát ez bizony nehéz kérdés, kisfiam. A depresszió súlyos betegség, és ma még nem tudják, hogy mi okozza... Egyszerűen elmegy az ember életkedve. Legalábbis ezt mondják.

- És meg lehet gyógyítani anyát? Szomorúan megrázta a fejét.

-A tudomány mai állása szerint nem... Persze, ez nem jelenti azt, hogy soha - tette hozzá sietve, amikor látta, hogy megnyúlik az arcom a csalódástól. - Lehet, hogy holnapután felfedeznek valamit, ami segít rajtuk. Vagy talán már holnap. De addig kíméletesnek kell lenned vele, Rolof...

Este hamar ágyba bújtam. Bár valami régi westernrt játszottak, amit különben nagyon szeretek, mégsem volt kedvem filmet nézni. Valahányszor a vacsorára gondoltam, mintha valami vaskesztyűbe bújtatott kéz szorította volna össze a szívemet. Egy olyan páncélos lovagé, amelyet a televízióban már nem is egyet láttam.

Hallottam, hogy apa még jó darabig a szobában szöszmötölt, anya pedig a konyhában zörgött az edényekkel. Mintha csak

szándékosan húzták volna az időt.

Rövid percekre talán el is szundíthattam, mert amikor felriadtam, apa már nem volt az alsó szobában, és a konyha felől sem hallatszott zörgés. Gyorsan a videokamera felé kaptam, és bekapcsoltam a készüléket.

Előbb csak halk recsegést hallottam, majd felcsattant Sandra hangja:

- Kérem... kérlek... Fordulj el!

- Ostobaság, Sandra - mondta apa. - Nincs semmi értelme.

- Akkor is - mondta anya. - El kell fordulnia... fordulnod!

Apám ekkor felnevetett. Rövid és száraz nevetéssel. És valahogyan nem volt a kedvemre való ez a nevetés.

- Ha minden apróság miatt ekkora cirkuszt csinálsz, a terv megbukik... És akkor... akkor nem lesz más megoldás, mint...

- Nem! - kiáltott fel anya. - Nem!

- De igen - mondta apa nyugodtan. - Aláírtad a megállapodást, Sandra. És azt is tudod, hogy mi vár arra, aki államtitkot árul el... Remélem, tökéletesen tisztában vagy a helyzetteddel?

Anyám nem válaszolt, és mintha csendes szipogás hallatszott volna a készülékemből.

- Vetkőzz, Sandra! - hallottam újra apám hangját. Az ágyak valamelyike megreccsent, és halk ruhasuhogást hallottam. Aztán még néhány erősebb reccsenést, és végül Sandra suttogását.

- Nem... - mondta erőtlenül. - Azt nem akarom...

- Muszáj! - mondta apám hidegen.

- Ó, hát az istenért... Till - hallottam anya könyörgő hangját. - Mindent megértetek... Mindent. De ezt nem... Ezt miért muszáj, hiszen...

Apám leült egy székre vagy az ágy szélére.

- Kiszámították, Sandra. A számítógép kimutatta, hogy mennyire van szükséged... Ha nem, nos akkor még sokkal

kiegyensúlyozatlanabb leszel... veszélyeztetve vele a vállalkozás sikerét. Hát ezért muszáj, Sandra!

Anyám keserűen felnevetett.

- Alighanem hamarosan megőrülök - mondta még mindig nevetve. - Ha ezt valaki néhány évvel ezelőtt mondja nekem... - majd újra sírósra fordult a hangja. - De a jó istenért! Miért éppen egy... miért veled, és miért nem egy másik férfival?

Apa hangja hidegen csengett.

- Túl nagy lenne a kockázat. Még kifecsegnél valamit. Hetven százalékra becsüli a komputer az ágyban fecsegő nők számát...

- Jóságos isten! - sóhajtotta anyám. - Legalább azt mondja meg... mondd meg, hogy neked... kellek-e, vagyis hogy... csak feladat-e, vagy valami más is?

Apa rövid ideig töprengett, majd habozva mondta:

- Nem értem jól a kérdést. Nem ismételnéd meg másképpen?

Ekkor anya alighanem megint kiborult. Kiáltozni kezdett, és valami nagy csattanást is hallottam, talán a párnáját vághatta a földhöz.

- Nem ismételek meg semmit! Te, te... istenverte idióta! Nem érdekel az sem, ha holnap örökre eltüntetnek, vagy ha meg is ölnek... Akkor sem fekszem le veled... nem, soha! Erre még ők sem kényszeríthetnek!

- Sajnálom, Sandra - mondta apa kissé emeltebb hangon. - Nekem teljesítenem kell a feladatomat... Igazán sajnálom...

Szinte láttam magam előtt, ahogy anyámhoz lép, és megragadja a karját. Aztán megcsavarja, és kényszeríti, hogy feküdjön le az ágyra.

- Jaj! - hallottam anya fájdalmas kiáltását. - Jaj! Engedj el, te állat! Azt hiszed, hogy kényszeríthetsz? Inkább soha, senkivel, mint hogy...

Aztán egyszerre csak elhallgatott, mintha elszorították volna a

torkát. Néma csend ülte meg a szobát, és csak egyszer hallottam még a hangját, hosszú percek múlva. Megkönnyebbülve szállt a szava, mintha \ súlyos teher alól szabadult volna. És csak ennyit mondott:

-Jaj, Till... Ó, Istenem!

És én nem éreztem már ebben a hangban fikarcnyi i haragot sem.

Akkor belefúrtam a fejem a párnámba, és szinte s ájultan vártam a reggelt.

Január 6.

Ma reggel iszonyú fejfájással ébredtem. Talán az éjszakai hallgatódzás miatt, vagy azért fáj a fejem, mert már napok óta másra sem tudok gondolni, mint apára és Sandrára. Hiszen az óta a bizonyos decemberi éjszaka óta mintha valami félelmetesen megváltozott § volna nálunk. Néha magam sem értem, hogy miért aggódom, hiszen igazság szerint inkább örülnöm kellene.

Mindenesetre attól az éjszakától kezdve Sandrának eltűnt a depressziója. Mintha valami csodaorvosság egyik percről a másikra elfújta volna. Arca kikerekedett, s tegnap dúdolgatva törölgette a port a szobában.

Néhány éjszaka még hallgatództam egy kicsit, mint például tegnap is, de rájöttem, hogy nincsen sok értelme. Az a veszekedés soha nem ismétlődött meg többé. És Sandra soha többé nem magázta apát. És apának soha többé nem kellett erőszakoskodnia vele.

Néha azért bekapcsoltam a készüléket. Kíváncsi voltam, beszélnek-e még azokról a számomra érthetetlen és titokzatos dolgokról, amelyekről azon az éjszakán. Valamiféle feladatról és arról, hogy megbüntetik anyát, ha nem teljesíti. Hiába állítottam azonban be a membránt, soha többé nem esett szó közöttük

ilyesmiről.

Mindössze egyetlenegyszer beszélgettek még, igaz, csak néhány mondatot, de ezek értelme is a közöttük lapuló titokkal lehetett kapcsolatban.

Már éppen le akartam kapcsolni a videokamerát, hiszen már elhangzott anya elégedett sóhajtása, hogy „Jaj istenem, Till... Ó, istenem”, s tudtam, hogy ilyenkor beáll a reggelig tartó csend. Ma azonban anya beszédes kedvében lehetett.

- Ó, Till! - suttogta anya, és alighanem átölelte apát; a zajokból legalábbis erre lehetett következtetni. - Ez fantasztikus volt... Igazán fantasztikus. Soha nem gondoltam volna.

Apa halkán és elégedetten felnevetett.

- Ma már nincs lehetetlen... Egyszerű számítási művelet minden. A kérdőív alapján, amit kitöltöttél, igazán gyerekjáték volt a konstrukció.

Anya hangja mintha kissé elfelhőződött volna.

- Hallgass! Még nem szoktam hozzá, hogy...

Apa engedelmesen elhallgatott.

- És... meddig tart még? - kérdezte aztán aggódva anya. - Hány évig?

- Miért érdekes ez? - kérdezte apa.

Anya habozott, aztán végül is csak kibökte:

- Azért... mert nem akarlak elveszíteni!

Apa valószínűleg felvonta a vállát.

Fogalmam sincs. Ez nem tőlem függ... Én csak...

- Uramisten - mondta anya. - Hát hogyan lehet így élni?

Apa erre semmit sem válaszolt.

Sandra tovább faggatta apát, és olyan hülye kérdéseket tett fel neki, hogy szinte égett a képe a bőr. Legszívesebben lekapcsoltam volna a készüléket, de nem volt elég erőm hozzá.

- Ide figyelj, Till - kérdezte anya -, voltál te már szerelmes?

- Szerelmes? - tűnődött apa. - Hát persze... Hiszen most is az vagyok...

- Belém? - kérdezte anya.

- Igen. Beléd.

- És milyen érzés?

- Hogyhogy milyen érzés?

- Mit érzel most, hogy szerelmes vagy?

- Teljesítenem kell a kötelességemet - mondta apa.

- És csak én kellek neked, vagy más is? - faggatta tovább anya.

- Természetesen csak te.

- És miért csak én?

Apa türelmesen válaszolgatott:

- Tudod te azt jól, Sandra. A számítógépes program. ..

- Uramisten! - tört ki anyából. - Csak ezért? Másért nem?

- Hát mi másért még? - kérdezte apa értetlenül. Rövid ideig hallgattak, ekkor anya ismét megszólalt:

- Azt hiszem, megbolondultam... Én is szerelmes vagyok beléd, Till.

Apa hümmögött, aztán halkán, nyugtató hangsúllyal mondta:

- Nincs ebben semmi csodálatos, Sandra... A jövőben, gondolom, egészen természetes lesz az ilyesmi... Egyébként lassan tizenkettő felé jár... Ideje aludni.

- Nem akarok - mondta anya durcásan. - Valami egészen más akarok.

Apa felkönyökölt az ágyon.

- Mit, az istenért?

- Még egyszer akarom - mondta anya.

Nem egészen értettem, hogy mire akar anya kilyukadni, és úgy látszik, apa sem.

- Mit még egyszer? - kérdezte értetlenül.

Ekkor anya hozzáhajolt, és nyilván megmondta neki, mert apa

visszautasítóan hátradólt az ágyban.

- Ez lehetetlen - mondta szárazon.

Sandra hangja hisztérikusan csengett, éppen úgy, mint depressziói idején.

- Lehetetlen? Miért volna lehetetlen?

- Mert nincs rá szükséged - mondta apa.

- De igenis szükségem van rá!

Apa hangja komor volt és határozott.

-Már megbocsáss, drágám, de én aztán igazán jobban tudom, hogy mire van szükséged. Az utolsó tíz év adatai alapján...

Anya hangja felcsuklott, egészen magasra.

- Utolsó tíz év, utolsó tíz év! Mi a fenét akarsz azzal az utolsó tíz évvel? Hát nem érted? Ennek semmi köze a statisztikához... Szerelmes vagyok és kész. És az emberekre az a jellemző, hogy ha szerelmesek, hát gyakrabban... Ó, hát nem érted?

Apa hallgatott, és biztos voltam benne, hogy erősen gondolkodik. Végül megreccsent az ágy, talán újra leült rajta.

Végiggondoltam mindent... És újra feleslegesnek találtam. Pontosan megvan az évi beosztás. Legközelebb holnapután... vagy még később. A gyakoriság változtatható, de a szám csak kettővel növelhető vagy csökkenthető évenként. Sajnálom, Sandra, de igazán minden együttthatót figyelembe vettek. Még a legszubjektívebb tényezőket is.

Ekkor Sandra akkorát kacagott, hogy szinte megremegtek a falak, összeborzadtam, mert nem volt egészen normális a nevetése.

- És ha elcsábítanálak?

Apa meglehetősen tanácstalanul bámulhatta Sandrát.

- Mit csinálnál? - kérdezte lassan, rosszat sejtve.

- Elcsábítanálak.

- Az meg micsoda?

- Egyszerűen arra kényszerítenélek, hogy megtedd, amit kívánok tőled.

- Nem lenne semmi értelme - mondta apa nyugodt, de igen éber hangon.

- Miért nem?

- Mert én vagyok az erősebb.

Vártam, hogy anya ismét felnevet, de ezúttal uralkodott magán.

- Nem fizikai erőszakra gondoltam...

- Hanem?

- Lelkire.

- Lelkire?

- Pontosan...

- Ezt nem értem - mondta tűnődve apa.

- Hát akkor figyelj ide - suttogta anya. - Megfogom a kezed, és.

- Sandra... - figyelmeztette szárazon apa.

Anyát azonban nem lehetett megállítani.

- És ide teszem.

- Sandra...!

- Nem érzel semmit?

- Sandra...!

- És hogyha most én teszem ide a kezem, és így csinállok?

Apa hangja ingerülten felcsattant:

- Hagyd már abba ezt az ostobaságot! Hiszen tudod, hogy nincs semmi értelme. Amit nem a szükség kíván, annak értelme sincsen, és nem is kell végrehajtani. .. Vedd el a kezed, mert eltörhet... És jó éjszakát, Sandra!

- Ó, hogy az isten verjen meg, Till... vagy akárkinek is hívnak! Te még arra sem vagy jó, hogy az ember jól...

Ekkor kikapcsoltam a készüléket.

Január 15.

Ettől az incidenstől eltekintve apa és anya viszonya láthatóan megjavult. Sandrának már egy hónapja nem volt depressziós napja, és talán csak annak az éjszakának a reggelén volt egy kissé idegesebb, mint máskor szokott.

Azon a napon, amelyről most beszélni akarok, kezdetben nem történt semmi különleges. Éppen iskolába készültem, és arra vártam, hogy anya összerakja az uzsonnámat, amikor apa letette az újságját, és rám nézett.

- Ma a teniszklubba megyek, Rolof. Nincs kedved elém jönni?

Örömmel bólintottam. Hogyne lett volna. Mindig szívesen mentem apa elé, hiszen ekkor volt csak igazán szép a délután. Apát mindig rá tudtam szedni valamire, amit előre nem lehetett kiszámítani. Sokszor elhatároztuk, hogy uszodába megyünk, de a végén valahol egészen másutt kötöttünk ki.

- Hozzak úszónadrágot, apa? - kérdeztem.

Apa elmosolyodott.

- Hát persze. Igazán benézhetnénk az uszodába, nem gondolod?

Vidáman fütyörészve kapaszkodtam fel a mozgójárdára, és mintha megszépült volna az egész szürke és hamvas reggel. Persze nem sejtettem, mi minden vár még rám ezen a napon az iskolában.

Magfizikaóra előtt történt az a szerencsétlenség, amiről kénytelen vagyok most beszámolni. Különböleg egészen mindennapi történet lenne, ha nem a szintetizátorral esik meg a dolog... Na de inkább menjünk sorjában!

A magfizikát Howard úr tanította, aki hosszú évekig egy katonai kutatóközpont magfizikusa volt. Egyszer aztán, azóta sem tudja senki, miért, távoznia kellett a központból, és a mi iskolánkba küldték magfizikát tanítani.

Különösebb rosszat nem írhatok róla. Igaz, hogy katonás volt, és nem mindennapi fegyelmet követelt, de az osztályzatoknál liberálisnak mutatkozott. Ha valaki csak egy kicsit is igyekezett, Howard úr azonnal észrevette, és méltányolta is az igyekezetét. Egyszóval, ha nem is szerettük, nem volt különösebb bajunk vele.

Egyre azonban igen kényes volt a hajdani katona, mégpedig a kísérleti eszközeire. Naphosszat mosogatta, törölgette és pátyolgatta őket; másnak hozzájuk sem volt szabad nyúlni. S amikor az órán mégis kénytelen volt átadni valamelyiket, hogy mi is kísérletezhessünk vele, úgy állt ott vigyázva és ugrásra készen, mintha csak fiatal anya lett volna, aki kénytelen megengedni, hogy a szomszédék nagylánya is ölébe vegye a csecsemőjét.

Valamennyi kísérleti eszköze között is a szintetizátor volt a kedveltje, ami, ki tudja milyen régi eseményre emlékeztethette. Hacsak tehette, ki sem adta a kezéből, inkább eltúrte, hogy ne értsük pontosan a működését, csak ne piszkáljuk féltett kedvencét.

Ezen a délelőttön azonban váratlanul látogatók érkeztek az iskolába. Egyenruhás emberek voltak, valamelyik katonai támaszpontról vagy intézetből. Előbb az igazgatói irodában táboroztak le, majd szétszóródtak, és a tanárok kíséretében eltűntek az osztálytermekben.

Ekkor már nálunk is sügött-bügött mindenki, mert biztosak voltunk benne, hogy mi is kapunk egy katonát. Néhányan gyorsan bekapcsolták a készüléküket, hogy még egyszer meghallgassák a mai magfizikaanyagot.

Amikor Howard belépett az osztályba, valóban egy tányérsapkás öregúr kísérte. Egyik kezében göcsörtös botot tartott, s erre támaszkodva lépte át a küszöböt.

Hogy végül is hogyan hívták, nem tudom leírni, mert sem ő

maga nem mutatkozott be, sem pedig Howard úr nem mondta meg a nevét. Ez azért, véleményem szerint, nem volt valami udvarias dolog.

Howard úr leültette a vendégszékre a tényérsapkás öregurat, aztán felénk fordult. Én már akkor láttam az arcán, hogy nagy lelki tusát vív magában. Később aztán megértettem, hogy egyrészt iszonyúan szeretett volna büszkélkedni a tényérsapkás előtt a szintetizátorral, másrészt viszont borzasztóan féltette. Tehát arra gondolt, hogy vagy unalmas levezetésekkel foglalkozunk egész órán, vagy valakit elküld a szertárba a szintetizátorért.

Megesküdtem volna, hogy Howard úr az első megoldást választja. Csalódnom kellett azonban benne.

Howard úr néhány másodpercnyi habozás után kiszólitotta Radeket, Spencert és engem - láthatóan bennünk bízott a legjobban -, és utasított, hogy menjünk a szertárba, és hozzuk át a szintetizátort.

Howard úr ezzel a nyitókamrához ment, és különleges kóddal kinyitotta az osztály ajtaját. Tudtuk, hogy valamennyi osztályban kigyullad a figyelmeztető vörös lámpa, azt is tudtuk azonban, hogy a mai napon a kutya sem törődik vele. Már eddig is legalább háromszor felvillant a miénk is: akkora volt a mászkálás a látogatók miatt.

Ezután Howard úr beprogramozta a szertár ajtaját, áttéve a zárat az infravörös rendszerre, hogy amire odaérünk, magától kitérüljön. Majd nagyot nyelt, és enyhén remegő szájszéllel utunkra bocsátott bennünket.

Radek, Spencer és jómagam a megbízatás fontosságának tudatában vonultunk végig a folyosón, és amikor az infravörösre állított ajtó kitérult, beléptünk iskolánk kincseskamrájába.

Arról most nem akarok írni, hogy mi minden volt abban a

szertárban. Talán majd máskor. Különben sincs nagy kedvem iskolai dolgokkal foglalkozni...

Elég az hozzá, hogy megtaláltuk a szintetizátort, felemeltük három lábánál fogva, és amikor az ajtó kinyílt, kicipeltek a folyosóra. Nem volt valami könnyű, az igaz, de jó fogása volt, éppen a három lába miatt.

Nos, hát amint nagyokat nyögve cipeltük a szintetizátort a folyosón, egyszer csak Radek elveszti egyik kezével a feléje eső lábat, és a nadrágjába nyúl. Aztán mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, kihúz belőle egy óriási madártollat, alighanem páváét. Ez egy olyan madár, amely a múlt századokban élt. Hogy, hogy nem, és ki tudja, mióta a szertár sarkában hevert egy köteg poros pávatoll, mindenkitől elfelejtve, árván. Hát akkor Radek előhúzott egy ilyen tollat a nadrágszárából, és szabad kezével felénk lengette.

- Tudjátok-e, mi ez, apuskáim?

Én még válaszolni sem mertem, nehogy a szintetizátor megbillenjen, és Spencer is csak a fogai között sziszegte óvatosan:

- Pávatoll... Dugd el, te hülye, mert leejtjük!

Nekem már a gondolatra is gyöngyözni kezdett a homlokom, és mukkanni sem mertem. Spencernek is megroggyant a térd; éreztem, amint a szintetizátor lejjebb csúszik a föld felé.

Radek azonban csak idéetlenkedett tovább.

- Most védtelenek vagytok pajtikáim... És mit csinál a jó öreg Radek apó, mi? Megcsiklandozza az orrocskátokat. Így ni!

Ezzel az a marha átnyúlt a szintetizátor fölött, és a hosszú toll végét Spencer orra alá tartotta. Aztán megforgatta a kezében, úgy, hogy a toll pamacsai megpiszkálták Spencer orra végét.

Nem mondom, engem is a röhögés fojtogatott, ahogy szegény Spencerre néztem. Csak fintorgott az orrával, és szólni sem tudott. Nyakán kidagadtak az erek, és úgy szorította a

szintetizátor lábát, hogy belefehéredett a keze.

Már-már rákiáltottam Radekre, hogy hagyja abba ezt az egész ostobaságot, amikor Spencer akkorát tüsszentett, hogy csak na. S közben behajlította egyik lábát, és letérdelt, mint valamilyen bonyolultan kezdődő gyakorlatnál tornaórán. S bár Radek kezében is megbillent a szintetizátor, én még ellensúlyozni tudtam a billenést. Radek ekkor, úgy látszik, teljesen elvesztette az esztét. Most az én orrom alá dugta a tollat, és húzogatni kezdte ide-oda.

Annyit még hallottam, hogy Spencer újra óriásit tüsszent, majd amikor a toll ismét végigszaladt az orrom alatt, és a gerincről leágazó vékony pihék táncot lejtettek az orrom tövéénél, nem bírtam tovább. Felröhögtem, és mindkét kezemmel a táncoló toll után kaptam.

Hogy valami helyrehozhatatlan történt, azt Radek arcáról olvastam le. Hallottam ugyan egy halk csörrenést, de a röhögéstől nem láttam semmit. Egyedül Radek félelemtől eltorzult képe tűnt a szemembe, de olyan messziről, mintha távoli köd mögül nyöszörögne felém.

- Atyaúristen, fiúk! - mondta vagy jobban mondva nyöszörögte a Radek arcát rejtő köd. - A szintetizátor!

Amikor végre magamhoz tértem, és elhalt ajkamon a nevetés, rettenetes félelem kerített a hatalmába. Spencer ekkor már a földön ült, és csendesen sírdogált. Radek halálsápadt arccal a falat támasztotta, és szinte eszelősen meredt a hajdani szintetizátorra.

Howard tanár úr féltett kincse darabokban hevert a folyosó műanyag padlóján. Lábai törötten feküdtek a halott készülék mellett. Amerre csak elláttunk, kiszabadult rugók, elgurult csavarok és kiömlött folyadékcspek borítottak a padlót. Howard tanár úr szintetizátorra végérvényesen megszűnt létezni.

Már nem is emlékszem világosan, hogyan tántorogtunk be az osztályba. A könnyek úgy ellepték a szememet, hogy alig láttam valamit.

Később, amikor felocsúdtam, a falnál álltam, Howard tanár úrral szemben. Láttam, hogy Howard vörös arccal ordít valamit, legalábbis hatalmas tátott szája ezt mutatta. Hangja azonban nem jutott el a fülemig.

Az osztály sápadtan ült a helyén, és hallgatott. Azt hiszem, egyformán sajnált bennünket is, és Howard tanár urat nemkülönben. Hiszen soha nem volt vele különösebb bajunk.

Aztán még arra emlékszem, hogy az öreg katona székéhez támasztotta a botját, és odajött hozzánk. Az ő szája is mozgott, és megsimogatta az arcunkat. Végül mindenki hazament, a katona is eltűnt valahová, mi pedig egyedül maradtunk Howard tanár úrral.

Azt hiszem, ez volt az a pillanat, amikor végérvényesen magamhoz tértem. Ettől kezdve már a mondatokat is hallottam, amiket Howard intézett hozzánk.

A katedra mögött ült, az elektromos irányítószekben, fejét két tenyerébe támasztotta, és csak nézett bennünket, inkább fájdalmas, mint haragvó tekintettel.

- Végül is... nem az a fontos, hogy a szintetizátorral történt, ami megtörtént - mondta, és én éreztem, hogy amit mond, egy hosszabb monológ darabja, az elejére azonban, bárhogy törtem is a fejem, nem tudtam visszaemlékezni.

- Bár, tudjátok, fiúk, hogy ez a szintetizátor nagyon a szívemhez nőtt, hiszen számtalan ésszerűsítést végeztem rajta, melyeket ti bizonyára észre sem vettetek, ismétlem, nem ez a fontos. A fontos az, hogy megbíztalak benneteket egy feladattal, amit ti pocsékul elszúrtatok. És ez itt a legnagyobb baj.

Rövid szünetet tartott, aztán Radek felé fordult.

- Képzeld csak el, Radek fiam, hogy egy nukleáris szerkezetet kellett volna az osztályba szállítanotok... Te pedig a neutronok és pozitronok szemébe röhögve pávatollal piszkálsz a társaidat. Mit gondolsz, mit csináltak volna velünk az elemi részecskék, mi? Miszlikbe kaszaboláltak volna bennünket, édes fiam! Akkor ma már sugárvédőbe öltözött mentőalakulatok kaparásznának az iskola helyén. Hát ez itt a legnagyobb baj, édes fiam!

Ekkor Radek vonyítani kezdett. Előbb csak halkán, majd egyre erősebben. Végül már olyan hangosan, hogy szinte beleremegtek az ablakok.

Howard tanár úr egyre idegesebben bámulta Radeket, majd szinte ijedten intett a kezével.

- Elmehettek, fiúk... Ami történt, megtörtént. Természetesen értesítenem kell a szüleiteket. Talán az lesz a legjobb, ha még ma beszélek velük. Még ma délután.

Amikor hazaértem, Sandra a nappali szelvényén feküdt, és alig köszönt vissza. Előbb azt hittem, hogy visszatért a depressziója, de aztán, ahogy jobban odanéztam, észrevettem, hogy minikönyvet olvas mikronézővel. Minden energiáját lekötötte az olvasás, még a nyelve hegyét is kidugta, ahogy a könyvre koncentrált.

Máskor talán megvető megjegyzést tettem volna Sandra hirtelen támadt érdeklődésére a minikönyvek iránt, ma azonban jobbnak láttam, ha befogom a számat. Úgyis lesz majd mit hallgatnom a szintetizátor miatt!

Azért mégiscsak komikus volt, ahogy Sandra rávetette magát a minikönyvre. Mintha ki tudja, hány évet fiatalodott volna!

Nem is tudom, talán tavaly került a kezembe először apa egyik minikönyve. Bár még sohasem láttam, hogy apa bármikor is minikönyvet olvasgatott volna, mégis volt neki egynéhány. Ott

tartotta a polcán, a feljegyzései mellett. Bármikor elcsenhettem volna egyet-egyét közülük, anélkül hogy észrevette volna, ha éppen kíváncsi lettem volna rájuk. Csak hát anélkül is tudtam, mi van bennük, hogy a saját szememmel meggyőződtem volna róla.

Nálunk az osztályban ugyanis elég sokat beszélgettünk a minikönyvekről. Legalábbis voltak olyanok, akiket rendkívüli módon izgatott a téma. Ezek aztán elmesélték, hogy a minikönyvet azért csinálják, hogy a gyerekek ne tudják elolvasni őket. Mindegyikhez tartozott ugyanis egy speciális olvasókészülék, és csak ezzel lehetett elolvasni a szövegét, vagy nézegetni a képeit. Nem kellett mást tenniük a felnőtteknek, mint elzárni olvasókészülékeiket gyermekeik elől. Márpedig olvasókészülék nélkül használhatatlan a könyvecske.

Az osztályban azt is kitárgyaltuk, hogy mi van az ilyen könyvecskékben. Hát olyasmi, hogy férfiak és nők mit csinálnak egymással, ha kettesben vannak, és nincs más dolguk. Ezt le is írták a minikönyvecskékben, és le is fényképezték, bizonyára azért, ha valaki vizuális típus, az is értse, miről van szó.

Engem tulajdonképpen nem nagyon érdekelt az egész. S amikor tavaly véletlenül a kezembe került apa egyik minikönyve a leolvasóval, és bele is kukkantottam, nem mondhatom, hogy felizgatott volna a dolog. Inkább csodálkoztam, hogy felnőtt emberek ilyen marhaságokra vesztegetik az idejüket, ahelyett hogy a végtelen tereken repkednének. Úgy látszik, az állatvilág törzsfajlódása még nem ért a végére. Amíg a fajfenntartást nem tudjuk mellékproblémává degradálni, addig az ember mindig közel marad az állathoz. Ezt bizonyítják ezek a pocsek kis minikönyvek is.

Nos, hát Sandra ott feküdt a sezlonon, és annyira belemerült egy ilyen minikönyvbe, hogy se látott, se hallott. Csak vakkantott valamit, mint egy növendék kutya, amikor az ebéd felől

érdeklődtem.

Mondanom sem kell, hogy ismét olvashatatlan kód lógott az automata oldalára akasztva. Jóságos isten, hogy fogom én ezt kibogarászni?

Végül is nagy nehezen betápláltam Sandra felfirkált kódjait, és már röhögni sem volt kedvem, amikor leves helyett lekváros gombát dobott ki az automata. Ezt még csak megettem valahogy, a mézkupacokkal teli húsleveshez azonban nem volt gusztusom. Óvatosan kinyitottam a leöntő tetejét, és kilötyentettem az egészet. Hála istennek, Sandra annyira belemerült a minikönyvébe, hogy nem hallotta a nyitószerkezet csattanását.

Mindenesetre úgy tettem, mintha istenien belakmároztam volna. Néhányat köhögtem, persze még a lépcső tetején, igen diszkréten, s megvártam, amíg Sandra kelletlen képpel párnája alá rejtje a könyvet és a leolvasót. Ekkor lementem a lépcsőn, és a szelponhoz sétáltam.

- Anya - mosolyogtam rá, és igyekeztem nem észrevenni, hogy a leolvasó vége kilóg a párnája alól. - Elmehetek apa elé?

Sandra arcán megkönnyebbülés futott végig.

- Csak eredj, kicsikém, eredj – mondta, és enervált mosolyt erőltetett az arcára. - Csak aztán sokáig ne maradjatok!

Morogtam valamit, de hogy mit, már magam sem emlékszem. Fejemre tettem a sapkámat, és az ajtó felé igyekeztem. Amikor visszafordultam, a párnája alatt matatott, és ismét kidugta a nyelve hegyét az izgalomtól.

Rólam már tökéletesen megfeledkezett.

Talán említettem már, hogy gyerekeknek tilos volt a tenisztelep területére lépni. Most nem akarok erről a témáról írni, de én ezt egy nagy igazságtalanságnak tartom. A felnőttek is csinálnak éppen elég disznóságot, sőt a tenisztelepen is. Bár igaz,

ami igaz, a mai napon nem volt jogom korholni őket.

A belépési tilalmat mindenesetre be kellett tartanom, ha tetszett, ha nem. Ezért aztán nem is a kapuhoz mentem, hanem megkerültem a kerítést, és a pálya park felőli oldalán gyalogoltam végig, ahonnan kiválóan látszottak a pályák, különösképpen az, amelyiken apa szokott játszani.

Annyiszor vártam már apára a teniszpálya park felőli oldalán, hogy lassan kialakítottam magamnak egy elegáns kis búvóhelyet. Majdnem közvetlenül a teniszpálya szélénél terebélyes, ki tudja milyen fa nőtt, s ágai közvetlenül a föld felett szétváltak, óriási kelyhet alkotva. Ennek a kehelynek a közepébe húzódtam, ha túl korán érkeztem apáért. S mivel a fa a kerítés mellett állt, szinte még apa lélegzését is hallottam, amint időről időre elfutott mellettem. Neki azonban, természetesen, fogalma sem volt róla, hogy ott ülök tőle néhány méternyire.

Sokszor volt alkalmam alaposan megfigyelni apa játékát. Nem mondhatnám, hogy különösebben jól játszott, de azért meg kellett küzdenie annak, aki nyerni akart ellene. Csodálatosan laza mozgása volt, és még a leghetlenebb helyzetekből is vissza tudta adni a labdát. A játék első felében talán még a legnagyobbaknak is méltó ellenfele lehetett volna.

Ami végül is nem engedte, hogy nagy játékos legyen belőle, az az erőnléte volt. A játékidő harmadik harmadára apa rendszerint kikészült. Ilyenkor az ellenfél, ha nem borult ki hamarabb, mint apa, játszva föléje kerekedhetett és legyőzhette.

Apa azonban sosem vette tragikusan a dolgot. Megköszönte a játékot, és soha nem láttam rajta, hogy bántotta volna a vereség. Sőt még nyilvánvaló outokat is beszámított az ellenfélnek, ha az ragaszkodott hozzá. Sohasem láttam vagy hallottam, hogy apa bárkivel is vitatkozott volna a pályán.

S tulajdonképpen ez volt a döntő, amiért apából soha nem lett

igazán jó teniszjátékos. Szeretett játszani, de nem volt különösebb ambíciója. Magát a játékot szerette, és fűtyült az eredményre.

Ezen a délutánon is megkerültem a pályát, és elhelyezkedtem kedvenc fám kelyhében. Mindentudó kisokosomat az ölembe lettem, és ráhajtottam a magfizikára. Amíg apa teniszezik, legalább elkészülök a lecke egy részével.

A pálya ezekben a percekben üres volt. Közvetlenül a klubház mellett azonban fehér ruhás alakok álltak, és csoportokba verődve beszélgettek. Sejtettem, hogy most fejeződhetett be néhány mérkőzés, és a játékosok rövid pihenőt tartanak. Még egy jó óra volt vissza befejezésig, s gondoltam, hogy apa mindenképpen játszik még egyet.

Rövid időre elvettem a szemem a csoportosulókról, és a fa ágai között az eget néztem, amelyen nagy hasú esőfelhők húztak a tenger felé. Bár nálunk a legritkább esetben hullik csapadék karácsony tájékán, most éppen úgy nézett ki, mintha rövidesen beköszöntene az esős évszak.

A magfizika lassan forgott a lézerleolvasón, s amint a felhőket bámultam, elemi részecskék táncoltak a szemem előtt. Meg az a szerencsétlen, halott szintetizátor, Howard tanár úr hajdani büszkesége.

Amikor a felhők elúsztak, és a kisokos is új fejezetbe kezdett, a pályára pislantottam. Apa már ott állt a hálónál, és ütőjét próbálgatta. Vele szemben Karlsson, a klub legjobb teniszezője, akiről az a hír járta, hogy profi pályafutását cserélte fel az egyetemi katedrára. Mindenesetre verhetetlen volt a tudományos klubok környékén.

Ekkor apa szólt valamit Karlssonnak, hogy mit, azt az éppen új fejezetbe kezdő kisokos miatt nem értettem. Gyorsan elzártam hát az indítót, megvártam, amíg a lézerfej visszakúszik a helyére, és zsebre tettem. Minden igyekezetemmel apára koncentráltam,

aki éppen ebben a pillanatban kezdte meg az adogatást.

Említettem már, hogy apa kezdetben igen erőteljesen és gyorsan szokott játszani. Olyannyira, hogy még Karlssonnak is kapaszkodnia kellett, ha lépést akart tartani vele. Persze később apa húzta a rövidebbet, mivel Karlsson egyre inkább fölébe kerekedett. A végén aztán apa mosolyogva odasétált a hálóhoz, és kezet fogott a győztesrel.

Engem sokkal jobban idegesített Karlsson pimasz mosolya, mint apát. Ahogy átnyúlt a háló fölött, és enerváltan megszorította apa kezét! S a tekintetében volt valami annyira visszataszító, hogy apa helyében legszívesebben a képébe másztam volna. Csakhogy gyerekeket nem engednek be a klub területére. Sajna.

Ma azonban másmilyen volt apa mozgása, mint egyébként. Ezt már az első ütések után észrevettem, hiszen az utóbbi évben annyit figyeltem a játékát, hogy behunyt szemmel is bármikor magam elé tudtam idézni. Csak le kellett feküdnöm az ágyamra, és becsukni a szemem, hipp-hopp! apa máris előttem termett, és mosolyogva nyeste vissza ellenfele sarok felé irányított tenyerését.

Ma azonban másképpen játszott apa. Először is szemmel láthatóan merevebben tartotta magát, mint máskor. Mondtam már, hogy apának csodálatosan laza mozgása volt; szinte azt gondolhatta volna az ember, hogy tetszés szerinti hosszúságúra tudja kinyújtani a végtagjait. A leggyorsabb labdát is kikotorta a sarokból, ha éppen úgy tartotta kedve. Máskor viszont a legkönnyebbeket is mosolyogva csapta a hálóba.

Ma merev volt a mozgása, és rendkívül gazdaságos. Mintha valamilyen hatodik érzékkel megsejtette volna, hova érkezik Karlsson labdája, és úgy helyezkedett, hogy a legkevesebb mozgással is elérhesse.

Kicsit tankönyvszagú kifejezéssel élve azt mondhatnám, hogy apa a lehető legenergiatakarékosabb mozgással játszott.

Ez persze alaposan elszürkítette a játék első felét. Máskor, amikor apa nem törődött feleslegesen elpazarolt energiáival, és fűtült rá, hogy mi lesz később, fergetegesen támadott, és szinte a vonalhoz szegezte Karlssont. Azt hiszem, ilyen kezdés bármelyik menő profinak is a becsületére vált volna.

Ma azonban apa nem csillogott: egyszerűen, de igen hasznosan játszott. Valamivel volt csak jobb Karlssonnál, ami nagy meglepetésnek számított, hiszen máskor ilyenkor már szinte lesöpörte a pályáról ellenfelét.

Aztán az arckifejezése is valahogyan más volt, mint amilyennek én ismertem. Nem látszott rajta az a felszabadult, felelőtlen öröm, ami át meg átjárta, ha ütő került a keze ügyébe.

Sokszor eltűnődtem már azon, hogy vajon miért örül annyira apa, ha ütőt vehet a kezébe. Aztán, azt hiszem, rájöttem a nyitjára. A tenisz volt az egyetlen olyan tevékenység az életében, ahol módja nyílt rá, hogy kockáztasson. Neki, akinek világéletében minden lépését aprólékosan mérlegelnie kellett, hiszen nemegyszer félszázán is dolgoztak az úrhajóján, a legminimálisabb kockázat is szigorúan tiltva volt. Alighanem a tenispályán élte ki mindazt, amit más normális ember a mindennapi életben.

Apa most összeszorította a fogát, és keményen visszanyeste Karlsson labdáit. És semmi felszabadult örömet nem láttam az arcán, csak feszült figyelmet. Mintha valami komoly feladatra koncentrálna, amit legjobb tudása szerint akar megoldani.

Alighanem Karlssonnak is feltűnhetett, hogy apa ma másképpen játszik, mint szokott, mert taktikát változtatott. Most ő kezdett rohamozni, mint máskor apa. Talán azt hitte, hogy apa egyáltalán nincs formában, és megkísérelte már az első

gémekben dűlőre vinni a dolgot.

Apa azonban nem ijedt meg Karlsson taktikájától. Nem állt be védekezni, és nem is kísérletezett ellenrohamokkal, hanem azzal a kötelességtudó, merev mosollyal az arcán időről időre közbeütött. S ezek az ütések védhetetlenül hullottak Karlsson térfelére.

Az első játszmát apa nyerte 6:4-re.

Ebben persze még nem volt semmi csodálatos, hiszen ez nagyjából a szokott állapotot tükrözte. Csakhogy máskor ilyenkor már apa szédült mosollyal tántorgott a törülközője felé, és én láttam rajta, hogy lélekben feladja a további játékot. S valóban, Karlsson ilyenkor szokott végérvényesen fölébe kerekedni.

Ma azonban, hihetetlen bár, de másképpen festett a dolog. Apa merev, lassú léptekkel sétált a törülközőhöz, és tessék-lássék beletörölte a kezét. Nem emelte azonban az arcához, hogy letörölje róla a verejtéket.

Csak tartotta, és komor tekintettel éppen az én fám felé nézett.

Ahogy apa arcára pillantottam, majdhogynem felkiáltottam a meglepetéstől. Apa homlokán egyáltalán nem látszottak veritékcseppek!

Most már minden figyelmemmel apára koncentráltam. Szinte ügyet sem vettem ellenfelére, a jó öreg Karlssonra, egyedül apa térfelét bámultam: a lehulló és visszaszálló labdákat. Nem mondom, volt is mit nézni rajtuk!

Már 2:0-ra vezetett apa a második játékban, és még semmi jelét nem mutatta, hogy elfáradt volna. Éppen olyan pontosan és gépiesen ütötte vissza ellenfele labdáit, mint korábban. Nyoma sem volt játékában felszabadultságnak vagy örömmek. Játszott, mintha fontos megbízást teljesítene.

Karlsson megérezte, hogy ma nagyobb feladat előtt áll, mint

bármikor, apával folytatott küzdelmei során. Hogy össze kell szednie minden tudását, ha ezen a napon le akarja győzni. S a ravasz profi nem is habozott egy pillanatig sem.

Karlsson olyan játékba kezdett, hogy tátva maradt a szám. Mintha a legnagyobb wimbledoni versenyt láttam volna a videóban. A hajdani profi olyan széles skáláját mutatta be az ütéseknek, hogy alig akartam hinni a szememnek.

Közben a szomszéd pályákon is neszt vették, hogy micsoda játék folyik apa és Karlsson között, mert egyre többen gyűltek a pálya szélére. S a félig hangos kommentárokból, amelyek egy-egy ütés után felhangzottak, biztos voltam benne, hogy nem én értékelem túl a mérkőzést. Igazi nagy meccs volt, amilyen csak ritkán fordult elő ebben a teniszklubban.

Apa már réges-régen túl volt azon a ponton, amikor el kellett volna fáradnia. Egyszerűen, takarékosan és pontosan játszott tovább. S a második játékot is 6:4-re nyerte.

Ekkor kibújtam a fa kelyhéből, és fittyet hányva minden óvatosságnak, egészen a kerítés széléig lopódtam. S amikor apa újra a törülközőjéért nyúlt, kinyújtottam a nyakam, hogy jobban lássak. S amit láttam, libabőröket kergetett a hátamra.

Apa ugyanis felemelte a törülközőjét, és csak tartotta az arca előtt, mintha maga sem tudná, hogy miért vette kezébe. Szeme valahová a távolba meredt, a park fölé, a magasba, ahol újabb esőfelhők szálltak a tenger felé. S homlokán egyetlen verejtékcsepp sem csillogott!

A harmadik játék részben történt, hogy Karlsson hosszú labdája éppen hogy kiszállt a játéktéren túlra. Apa a szokásosnak megfelelően felemelte az ütőjét, és hangosan bemondta:

- Out!

Karlsson azonban nem nyugodott bele, hanem dühösen a

földre vágott ütőjével, és ingerülten gesztikulálni kezdett. Minden szavukat pontosan hallottam, hiszen ott rejtőzködtem a kerítés tövében.

- Már hogy lenne out - kiáltotta Karlsson vörös képpel -, amikor világosan láttam, hogy a vonalon belül csapódott le! Teljesen biztos, hogy bent volt a pályán!

Szinte felkiáltottam az izgalomtól. Én aztán igazán láttam, hogy out volt, hiszen alig másfél méternyire tőlem porzott fel a pályán túlra ütött labda. Tudtam, hogy apának van igaza, de azt is tudtam, hogy az erőszakos Karlsson kierőszakolja az érvénytelen labdát, így volt ez azóta mindig, mióta apa és a másik játszani kezdtek egymással.

Ma azonban váratlanul másként alakult a dolog. Apa nyugodtan forgatta az ütőjét, és amikor Karlsson abbahagyta kiabálását, és várta apa rezignált beleegyezését, apa nyugodtan ellenfelére nézett, és csak ennyit mondott:

- Out!

Karlsson megdermedt. Úgy állt ott, mint aki nem hisz a fülének, és én láttam rajta, hogy valóban tanácstalan. Meglepetésében aztán olyasmit tett, amit normális körülmények között soha: egyszerűen beismerte az outot!

Apa ekkor újra szerválni kezdett, nyugodt, merev mozdulatokkal, és egyszeriben világossá vált előttem, hogy a volt profi Karlssonnak semmi keresnivalója sincs apával szemben. A mai napon apa egyszerűen verhetetlen. Akkor győzi le Karlssont, amikor akarja!

S ettől a biztos győzelemtől egyszerre rossz érzésem támadt. Zavart apa gépies és magabiztos mozgása, örömtelen játéka és érzéketlen igazságtudata, amellyel kikövetelte az igazát. Mintha nem is apát láttam volna játszani ezen a délután!

De ez még mind semmi volt ahhoz képest, ami ezután

következett, s amit sehogy sem tudok megmagyarázni magamnak, akárhogy is töröm a fejem...

Ez pedig így történt:

A harmadik játszmában is 2:0-ra vezetett apa, és valamennyiünk legnagyobb csodálkozására Karlsson volt az, aki kipukkadt. Szinte ömlött róla a verejték, és láthatóan egyre idegesebb lett. Lélekben már lemondott róla, hogy megkísérelje megfordítani a-mérkőzést.

Egészen a kerítés szélénél álltam, és így jól hallottam minden szót, ami a pályán és a nézők körében elhangzott.

A többi pályán régóta állt a játék; valamennyi játékos apát és Karlssont figyelte. S a megszerzett pontok után egy-egy félhangos megjegyzéssel fűszerezték a játékosok teljesítményét.

Apa még mindig úgy játszott, mint az alvajáró.

Mintha fel sem fogta volna, hogy éppen most veri ronggyá Karlssont, a klub legjobb játékosát. Csak játszott, játszott, valami földöntúli magabiztossággal az arcán.

Karlsson éppen ismét outra ütött egy labdát, és valaki elszaladt érte, hogy megkeresse. S a beállott rövid szünetben az egyik bámészkodó hangosan felnevetett.

- Na, Karlsson... Téged sem vertek még így meg itt, mióta ezt a telepet felépítették!

Néhányan csatlakoztak a nevetéshez, a tapintatosabbak azonban csak elfordulva kuncogtak.

Ekkor váratlan dolog történt. Apa a fejéhez kapott, mintha valami ráesett volna, és azt akarná lesöpörni. Majd kétségbeesetten Karlssonra nézett, és úgy szorította kezében a labdát, mintha nem is akarná többé átütni a túlsó oldalra.

- Mennyi... az eredmény? - kérdezte lassan, és nem mert oldalra fordulni, hogy bárkinek is a szemébe nézzen.

Valaki hangosan felcsattant.

-Na, nézzétek... még gúnyolódik! Még néhány ütés, és Karlsson mehet a sóhivatalba. Végre a professzor urat is megtanították kesztyűbe dudálni!

S az emberek leplezetlen kárörömmel harsány kacagásban törtek ki.

Ekkor apa arcára ismét kiült a vakrémület. Határozatlan mozdulatot tett, és mielőtt még felocsúdíhattunk volna, kétszer egymás után a hálóba ütötte a labdát. Az egész mérkőzés folyamán ez volt apa első kettős hibája!

Ettől kezdve mindent elkövetett, hogy veszítsen. Kétségbeesetten küldte outokra a labdákat, és a legszemérmetlenebb módon ütötte a hálóba a legkönnyebbeket is. Szinte már bántó volt, ahogy apa vereségre játszott.

A nézők elhallgattak, mert megérezték, hogy fordulat állt be a játékban. S Karlsson is megszagolta, hogy lehetőséget kapott kiköszörülni a csorbát.

Erősen koncentrált, majd hosszú adogatások után egyre-másra befutott a hálóhoz, hogy iszonyú erővel küldje a sarkokba a labdát. Ekkor azonban mintha minden összeesküdött volna Karlsson ellen. Ütései nyomán messze a vonalon túlra szálltak a labdák, és bár apa tett néhány kétségbeesett kísérletet, hogy az outokat is beszámítsa Karlssonnak, a többiek nem hagyták. Szinte kórusban kiáltották, hogy „out!”, és a szemeikben láttam, hogy apa győzelmét sóvárogják.

Végül is Karlsson maga verte meg saját magát. Amikor legutolsó labdája is vonalon túlra szállt, hangos üdvrivalgás köszöntötte a győztest. Majdhogynem a vállaikra kapták apát.

Apa ekkor lassan, szégyenlősen és annyi bocsánatkéréssel a szemében ment a hálóhoz, hogy szinte megsajnáltam. Nem értettem, miért kell megalázkodnia, főleg egy ilyen csodálatos győzelem után. Hiszen Karlsson még csak nem is a főnöke, hogy

rosszat tehetne neki.

Hogy apa végül is mit mondott a professzornak, nem hallottam. Amikor azonban visszafordult, hogy a törülközőjéért menjen, annyi félelem és csalódottság látszott az arcán, hogy ettől aztán végképp nem értettem semmit. Vajon mi a borzasztó abban, hogy alaposan elnáspángolta Karlsson professzort?

S akkor egyszerre ismét kellemetlen érzésem támadt. Ahogy a törülközőjét összeszedő és a gratulációkat elhárító apa arcát fürkésztam, arra gondoltam, hogy valahonnan ismerem már ezt az arckifejezést. Nem, nem apa arcán láttam, hanem osztálytársaimén, amikor olyan dolgot csináltak, ami szigorúan tiltva volt nekünk. A kétségbeesésnek, a büntudatnak és a büntetéstől való félelemnek a keveréke ült ki apa arcára az öröm helyett, amelyet joggal elvárhatott volna tőle mindenki.

Ez pedig annyit jelent - fűztem tovább a gondolataimat -, hogy apának nem lett volna szabad megvernie Karlssont... De ő mégis megtette. S miért, miért, miért?

Aztán az is nyugtalanított, amit játék közben láttam. .Apa furcsa mozgása, magabiztossága és az, hogy szinte újjászületett. Mintha nem is apa teniszezett volna a vörös salakon... De hát akkor ki?

Félóra múlva apa feltűnt a klub bejáratánál. Szerencsére egyedül jött, nem kísérte senki, így aztán nyugodtan megfigyelhettem, amint átlépi a küszöböt, és elindul a parkon keresztül. Láthatóan gondolataiba mélyedt, és nem sokat törődött vele, hogy várom-e vagy sem.

Néhány percig követtem, és igyekeztem megfigyelni, hátha észreveszek rajta valami furcsát. Valami szokatlant, ami talán magyarázatul szolgálhatna mindenre. Apa azonban nyugodt léptekkel, kissé lehajtott fejjel ballagott át a parkon; ütőjét a vállára fektette, és nem nézett sem jobbra, sem balra.

Megálltam egy nagy törzsű fa mögött, és eltűnődve figyeltem a mozgását. Kissé talán merevebben tartotta magát, mint egyébként, mást azonban nem láttam rajta. Mikor aztán halkan füttyörészni kezdett, még hozzá kedvenc dalát, az *Ó, hogyha felmegyek a Fiastyúk Alfájára* címűt, egyszerre nevetnékem támadt. Mi az ördögöt játszom itt a detektívet, ahelyett hogy odamennék hozzá, és gratulálnék...

Kibújtam a fa mögül, és néhány lépéssel mellette termettem.

- Helló, apa! - mondtam. - Hogy vagy?

Szemmel láthatóan összerezzent, majd amikor meggyőződött róla, hogy én szóltam hozzá, mosolyra húzódott a szája.

- Helló, Rolof! Elengedett anya?

Ez olyan kérdés volt, amelyre nem kellett válaszolnom. Hümmögtem valami érthetlent, ezzel aztán el is volt intézve a dolog.

Aztán már-már nyújtottam a kezem, hogy gratuláljak a győzelméhez, amikor áttette az ütőt a másik vállára, és átkarolta a nyakam.

- Mióta vagy itt? - kérdezte mintegy mellékesen.

Magam is meglepődtem saját válaszomon.

- Talán ha tíz perce.

Láthatóan megkönnyebbült. Aztán szorosabban magához ölelt, és anélkül hogy rám nézett volna, halkan megkérdezte:

- Mondd csak, Rolof... izé... Láttál te már engem teniszezni?

Úgy éreztem, mintha valami vészcsengőféle szólalt volna meg az agyamban. Egy csengő, amelynek üvegén kigyulladt a „Csak óvatosan!” felirat.

- Gyerekeket nem engednek a klub területére. Sajna. De hiszen ezt te is tudod...

Bólintott.

- Persze hogy tudom... Csak arra gondoltam, hogy talán a

kerítésen túlról be lehet látni a pályákra.

S mivel erre nem válaszoltam, alighanem tagadásnak vehette hallgatásomat. Aztán én törtem meg a csendet:

- Hogy ment ma a játék?

Erőltetetten és kissé talán túl harsányan is felnevetett.

- Ahogy máskor. Azaz sehogy. Azt mondják, kiváló úrhajós vagyok, de pocsek teniszező... Remélem, nem ábrándítottalak ki magamból?

- Ugyan, apa - mondtam, és igyekeztem másfelé nézni.

Apa zavartalanul folytatta:

- Hát bizony eléggé hátul állok a sorban. Az elején igaz, hogy megszorogatom őket, a végére azonban kipukkadok. Nincs megfelelő erőnlétem... Ez nagy hiba. Nem úgy, mint Karlssonnak. Hallgattam, és így mentünk tovább egymás mellett.

- Tudod, Karlsson a legjobb játékosunk. Egyetemi tanár. Azt mondják, profi volt. Úgy játszik, mintha valamelyik nyolc- vagy tízkarú lény bújt volna bele az Andromedákról. Egyszerűen verhetetlen.

- Te még soha nem győzted le Karlssont?

Szabad kezével megveregette a vállam.

- Karlssont? Soha az életben. És nem is fogom. Sajna, ahogy te mondanád.

Újra megveregette a vállam, és összenevettünk. Ez a nevetés azonban már nem két barát nevetése volt.

A strand bejáratánál a lyukasztó automata fogadott bennünket. Udvariasan megemelte a kalapját, és szájából krakogó, sziszegő hangok törtek elő, jelezvén, hogy az üzemeltető társaságnak esze ágában sem volt megjavíttatni legutolsó látogatásunk óta.

Barátságosan ránk nevetett, majd emelgetni kezdte a bejáratot

elzáró vasrudat.

Apa a zsebébe nyúlt, és kihúzta belőle személyi kartonját.

- Eridj, Rolof, és tápláld be neki - mondta, és már félre is fordult, hogy valamilyen falragasz tanulmányozásába mélyedjen.

Elvettem a kartont, pedig kissé furcsának tartottam a dolgot. Eddig még soha sem fordult elő, hogy apa rám bízta volna a kartonját.

Néhány pillanatig haboztam csak, aztán az automatához léptem, bedugtam a részbe, és lassan, érthetően sorolni kezdtem:

- Két fürdőnadrág, egy felnőtt, egy gyerek...

- Hé... r... hó... regggg... - hörögte az automata.

- Két gyékény, törülköző, szappan.

- Hé... géé... ööö... paaaa... - ismételte a nyomorék.

Mikor abba hagytam a rendelést, az automata eltüntette apa kártyáját, majd néhány másodperces mormolás után visszalökte. Ennyi éppen elég volt neki, hogy leolvassa a számát, és a rendelést rávezesse saját kartonjára.

Kihúztam a lyukból apa igazolását, és megfordultam. Előrenyújtottam a kezem, hogy visszaadjam, amikor egyszerre úgy éreztem, mintha áramforrásba nyúltam volna. Tekintetem ugyanis apa arcára esett, s amit láttam rajta, megfagyasztotta bennem a vért.

Már leírtam, hogy amikor az automatához indultam, apa egy falragasz felé fordult. Most viszont, amikor feléje nyújtottam az igazolókartont, már az automatára nézve találtam, és annyi gyűlölettel a szemében bámulta a szerencsétlen lyukasztó gépet, amennyit el sem tudtam volna képzelni róla. Fogait összeszorította, szemeit összehúzta, és olyan erővel szorította teniszütője nyelét, hogy kiszaladt a vér az ujjából.

A szerencsétlen lyukasztó automata természetesen nem vett észre semmit az egészből, csak állt enyhén remegve, és akkor is

megemelte a kalapját, ha nem érkezett új vendég a csarnokba. Nyilvánvalóan elromlott az érzékelő apparátusa, és azért nem hajították még a szemétkbe, mert az ellenőrzés és lyukasztás feladatait hiba nélkül el tudta látni.

Apa csak állt, és merőn bámulta az automatát. Az pedig, szegény, megemelte a kalapját apa felé, és morgott valami érthetetlen üdvözlést.

Amikor apa észrevette, hogy figyelem, megrázta magát, és mosolyt erőltetett az arcára.

- Sajnálom szegényt - mondta. - Igazán megcsináltathatná már a társaság...

Bólintottam, és apa enyhe nyomásától ösztökélve az automata felé tartottam apa kartonját, amely még mindig a kezemben volt. Az automata megemelte a kalapját, morgott vagy hörgött valamit, másik kezével pedig felemelte a bejáratot elzáró vaspálcát.

Kedvem lett volna visszainteni szegény robotnak, vagy legalább egy grimaszt vágni feléje, apa azonban határozottan nyomta az oldalamat; úgy látszik, minél előbb bent szeretett volna lenni az uszodában.

Kissé oldalra fordultam, hogy a keskeny bejáraton át tudjak haladni, majd amikor átértem, nem fordultam hátra, hanem továbblépkedtem a nagy bejárati ajtó felé. Ebben a pillanatban ért utol apa kétségbeesett kiáltása.

Úgy fordultam hátra, mintha rugók fordították volna meg a testemet. Halk sikoltást is hallottam, valami olyasmit, hogy „Apa! Mi történt? Jaj, apa!” Természetesen a saját hangom volt, ami akaratlanul tört elő a számon.

Apa kétségbeesetten a földre görnyedt a szűk bejárati részben, a lyukasztó automata pedig fenyegető morgás kíséretében nagyokat vágott rá vaspálcájával. Kissé oldalt fordult, leemelte a

kalapját, és kezét előrenyújtva elzárta apa elől a menekülés útját. Majd újra meg újra felemelte botját, és lesújtott vele apára.

Ezekben a pillanatokban nem tartózkodott senki a csarnokban. Árva gőzpamacskok csaptak ki a nagy bejárati ajtón, és enyhe ködbe borították az árjegyzéket tartalmazó falragaszokat.

Apa ekkor már nem kiabált; összegörnyedve hevert a földön, és tűrte szótlanul a hátára-fejére hulló csapásokat.

Nem is tudom, miféle erő lehetett az, amely cselekvésre készítetett. Arra emlékszem csak, hogy egyetlen, óriási ugrással átugrottam apát, éppen akkor, amikor a megvadult automata ismét rásújtott a vasbottal. Aztán a robot elé álltam, és ráüvöltöttem:

- Hagyd abba! Azonnal hagyd abba! Parancsolom, hogy hagyd abba!

Az automata megremegett és habozni látszott. Majd lassan felém fordult, és megemelte a kalapját.

Ebben a pillanatban talán alkalma lett volna apának a menekülésre, ő azonban túlságosan bátortalanul cselekedett. Éppen akkor akart átkúszni a bot alatt, amikor az automata szájából ismét artikulátlan hangok törtek elő:

- Eeeee... őrrrrközzz...

Apa maga alá húzta a lábait, és darabokra törött teniszütője mellett igyekezett bemászni az előcsarnokba. Alig csúszott azonban pár centimétert, az automata, állapotát megszegyenítő gyorsasággal, ismét feléje fordult, felemelte a botját, és lesújtott vele a fejére.

Éreztem, hogy könnyek öntik el a szemem, s már-már apához ugrottam, hogy akár az életem árán is kihúzzam az átjáróból, amikor pillantásom a kezemben tartott személyi kártyára esett. A következő pillanatban aztán, nem törődve a következményekkel, a megvadult automata mellé ugrottam, és belecsúsztottam a

kártyát a nyílásába. S máris soroltam a megrendelést:

- Kérek egy törülközőt, egy gyékényt, egy papucsot. .. Még egy gyékényt, egy törülközőt, egy papucsot... - s addig ismételtettem, amíg az automata abba nem hagyta apa verését. A vasbot megmerevedett a kezében, és félfordulatot tett, hogy üdvözljön. Megemelte a kalapját, és nyöszörögni kezdett:

- Eeee-öönr... ügggg...

Ez alighanem üdvözlésféle lehetett. Aztán beszipantotta a kartont, amikor működésbe lépett épségben maradt kontrollrendszere. Egyszerre megfélekezett apáról. A belé táplált kötelességtudat elmosta apa iránti rejtélyes dühét. Ismét az engedelmes lyukasztó géppé változott, akinek más dolga sincs, mint megemelni a kalapját és ellenőrizni az érkezők kartonjait.

Apa feltápászkodott, és kiszédelgett a főbejárat előtti benyílóba. Kissé még tántorgott, ahogy felegyenesedett, és megtapogatta a fejét.

- Jól vagy, apa?! - kiáltottam, és sírás fojtogatta a torkomat.

- Oké, Rolof. Nincs semmi baj - nyögte, és leporolgatta a szemetet a ruhájáról. - Elromlott a marhája!

- Befejeztem a rendelést! - ordítottam gyűlölettel az automata felé, aki széles vigyorral nyugtázta szavaimat. Aztán kettőt-hármat morrantott, és kidobta apa kartonját.

Megragadtam a karton végét, és mielőtt még az automata felocsúdíthatott volna, egyetlen ugrással átvetettem magam az utat elzáró vaspálcika felett. Hallottam, hogy rosszálló mormogással felemeli a pálcikát, mintha rám is rám akarna sújtani. Vagy talán utat akart engedni?

Apához rohantam, és a mellére vettem magam.

- Jaj, apa! Jaj, de megijedtem! - ismételtettem, mert más szavak nem jöttek a számra.

Apa zavartan megveregette a hátam, majd el akart tolni magától.

- Nincs semmi baj, Rolof - mondta, és gyorsan körülnézett. - Ne csináljunk feltűnést. Teljesen felesleges, hiszen valójában nem történt...

Ebben a pillanatban valahol megszólalt egy rejtett sziréna, és hangos vijjogással betöltötte a levegőt.

Apa összerezett, és idegesen összeráncolta a szemöldökét.

- A fene egye meg! Még csak ez hiányzott... Kibontakoztam a karjai közül, és ijedten bámultam az arcába.

- Hát ez meg micsoda?

Apa lehajolt, és felemelte teniszütője darabjait.

- A kontrollrendszer riadót jelez - mondta mogorván. - Olyankor szólal meg, ha egy robot elromlik, és veszélyhelyzetet teremt... Nyilván érzékelték, hogy ez a hülye nekem támadt. Most aztán felelhetek az ostoba kérdéseikre!

Ezt valahogy nem értettem. Miért nem az elromlott robotra mérges apa, miért azokra, akik az ő védelmére sietnek?

Mikor másodszor süvített fel a sziréna, a bejárati ajtók automatikusan bezáródtak. A medencékhez vezető ajtók felől pedig két, fehér ruhába öltözött férfi tűnt fel. Futva közeledtek; egyiküknek összecsucsható hordágy volt a vállán, a másik orvosi táskát lóbált a kezében.

- Jól van, uram?! - kiabálták már messziről, és néhány hatalmas ugrással mellettünk termettek. Ezek végre emberek voltak, és nem automaták.

- Mindent láttunk a kontrollfülkéből - mondta lihegve az orvosi táskás, és fürkésző tekintettel apára nézett. - De sajnos nem tudtunk közbeavatkozni. Megpróbáltuk kikapcsolni a robotot, de a kioldó szerkezet is felmondta a szolgálatot...

- Van valami egyáltalán önöknél, ami kifogástalanul működik?

- kérdezte gúnyos éllel apa. Az orvosi táskás azonban mintha meg sem hallotta volna; csak apát fürkészte, és nem válaszolt.

A másik hangos csattanással ledobta a hordágyat, és megfogta apa kezét.

- Megsebesült, uram?

Apa szokatlan ingerültséggel rázta le magáról a segítőkész kezét.

- Ugyan, hagyjon már, kérem! Inkább az automatáikkal csináljanak valamit!

- Már kikapcsoltuk, uram... A központi vezérlő megszakította az áramadagolást. És természetesen kicseréljük, uram... Néhány perc múlva jönnek a szerelők, és magukkal viszik...

Önkéntelenül is hátrafordultam.

Szegény lyukasztó gép mereven, élettelenül állt a bejárat mellett, furcsa pózba merevedve. Kalapját a feje felett a levegőbe emelte, pálcájával éppen apára mutatott. Ajkain bárgyú mosoly játszott, mintha csak egy iskolai némajáték főszereplője lenne.

- Óhajt kártérítésért folyamodni, uram? - kérdezte az orvosi táskás, és táskáját kinyitva papírokat kezdett előhúzogatni belőle. Apa azonban dühösen intett a kezével.

- Dehogy akarok... Hiszen valójában nem történt semmi. Alig ért el a bottal... Szerencsére nem tudott olyan mélyen lehajolni, hogy istenigazából elérhetett volna. Nem tartok igényt semmiféle kártérítésre!

Az orvosi táskást azonban nem lehetett lelőni.

- Akkor ezt kell aláírnia, uram. Hogy nem tart igényt kártérítésre. Itt írja alá, uram!

Apa nagyot sóhajtott, és alakanyarította a nevét egy vastagon teleírt papírlap alá. Aztán felegyenesedett, és türelmetlenül a fehér köpenyesekre förmedt:

- Elmehetünk végre? Elvégre fürödni jöttünk, nem jogi vitákat

folytatni...

A két fehér köpenyes udvariasan félreállt.

- Természetesen, uram... Kellemes fürdést, uram.

Láthatóan megkönnyebbültek, hogy apa nem csinált nagyobb ügyet a verésből. Az orvosi táskás óvatosan összehajtogatta apa nyilatkozatát, aztán a zsebébe tette. Majd intett a másiknak, és némán eltűntek a medencék felé vezető folyosó végén.

Amikor utoljára hátrapillantottam, az automatikus berendezés éppen kinyitotta a bejárati ajtókat, S ahogy az ajtószárnyak félrehúzódtak, két overallos szerelő lépett az előcsarnokba, és vak dühvel a lyukasztó automatának esett. Annyit láttam csak, hogy az egyik kitépi a kalapot a kezéből, és a földhöz vágja...

Ekkor megfordultam, és apa nyomában elindultam a medencék felé.

A vetkőzőben azonnal kiderült, hogy apa nem mondott igazat a fehér köpenyeseknek. Amikor lehúzta magáról az inget, döbbsen láttam, hogy háta telis-tele van hosszú, vörös csíkokkal, a vasbot nyomaival. Bár nem szóltam egyetlen szót sem, apának feltűnt, hogy tágra nyílt szemekkel bámulom a hátát.

- Mi a baj, Rolof? - kérdezte gyanakodva, és furcsán nézett a szemembe. - Mi történt már megint?

Lehajtottam a fejem.

- Semmi különös.

Apa azonban szagot kapott, és nem hagyta annyiban a dolgot.

- Rajtam látsz valamit? - kérdezte, és mintha árnyalatnyi fenyegetés bujkált volna a hangjában.

Kénytelen voltam bevallani az igazat.

- Telis-tele van a hátad a bot nyomával, apa... Olyan piros hurkákkal... Nem értem, miért mondtad, hogy nincs semmi bajod, amikor... - ezzel elhallgattam.

Apa megsimogatta a hátát, már amennyire tudta, aztán halványan, erőltetetten elmosolyodott.

- Ugyan már, Rolof... Csak nem futkosok minden aprósággal kártérítésért! Képzeld csak el, ha nem mondok le róla, egész délután az orvosnál ülhetnék, és várhatnám, hogy láttelepet vegyen rólam. Oda lenne a mai fürdés. És mit kapnék érte cserébe? Pár fillért. Mert nehogy azt hidd, hogy ezek csak úgy dobálták az ezreseket.

Ez valahogy olyan természetesnek tűnt, hogy kénytelen voltam elhinni.

Az öltözőbeli automaták elvették a ruháinkat, feljegyezték kabinjaink kódszámát, és egyáltalán nem vadultak meg, mint a kinti kalapos robot. Sőt. Barátságosan kellemes fürdést kívántak, amikor elhagytuk az öltözőt.

Ahogy megláttam a vizet, azonnal bele akartam rohanni a medencébe, hogy megkeressem a géphalakat, apa azonban megállított.

- Várj csak egy kicsit, Rolof... Azaz, ha akarsz, belemehetsz a vízbe, nekem azonban van még egy kis dolgom. Telefonálnom kell a munkahelyemre. Azonnal visszajövök. Te csak eredj a medencébe, ha akarsz! - s meg sem várva a válaszat, elsietett a videoállomás felé.

Rövid ideig a lábamat lógáztam a medence szélén, majd amikor valaki pénzt dobott az automatába, hogy vihart kavarjon, fejest ugrottam a medencébe. A géphalak riadtan menekültek egy békés sarokba, miközben a strandolók vadul belefúrták magukat az egyre magasabbra csapó hullámokba. A szél végigsüvöltött a víz felett, és fehér tajtékat vetett a partra.

A pálmafák hajladozni kezdtek, mintha tehetetlenül ki lennének téve a trópusi vihar kényének-kedvének.

Talán negyedóra is elmúlhatott, míg a vihar véget ért. S mivel

nem volt senki, aki újabb pénzdarabot dobott volna a pálmafa automata törzsébe, a hullámok kisimultak, és a felragyogó reflektorok a trópusi nyár derűjét varázsolták az uszodára.

Mivel apa még mindig nem volt sehol, kifeküdtem a partra. Hasamra fordultam, és behunytam a szemem. A hatalmas, óriási energiát sugárzó fénytestek sugarai ugyanúgy simogatták a hátam, mintha igazi napon feküdtem volna a júliusi tengerparton. Talán kicsit el is szundíthattam, mert amikor felriadtam, két férfi beszélgetett a közvetlen közelemben.

- Csakhogy visszajöttél - mondta az egyik hang. - Már attól tartottam, nem tudom befejezni a történetet. .. Igaz is. Mi a fenéért hívtak már megint?

- Valami baleset - mondta a másik. - Azzal a hülye automatával a bejáratnál. Mintha nem mondtam volna éppen eleget, hogy vigyék a francba.

Az előbbi hang felnevetett.

- Naiv vagy, drága barátom. Csak nem képzeld, hogy kidobnak valamit is, amíg nem megy teljesen tropára.

- Hát ez most teljesen tropára ment. Kénytelenek voltak bedugni a raktárba.

- A kalapos automatát?

- Azt hát. Képzeld el, nekiesett valakinek, és a bejáratot elzáró vaspálcával elkezdte ütni a szerencsétlent... Tiszta mázli, hogy ép bőrrel megúszta a pasas!

- Mi a fene! - csodálkozott a másik hang. - Ilyent még nem is hallottam!

- Képzelheted, micsoda pánik tört ki odafenn. Ha a pasason csak karcolás is esett volna, és feljelent bennünket, súlyos százezreket kellett volna kidobnunk az ablakon. Még szerencse, hogy a hülye annyira megőrült, hogy ép bőrrel szabadult... Szóval lemondott a kártérítésről...

- Megspórolt nekik néhány százezret.

- Igazán kedvem lenne felkeresni és felvilágosítani a jogairól. Aztán legfeljebb megfelelznénk a dohányt... - de ezt már nevetve mondta a másiknak.

- A dolog tehát happy enddel végződött.

A másik hang egy darabig hallgatott, majd tűnődve megszólalt:

- Van azért valami, amit nem értek. És tulajdonképpen ezért is hívtak fel. Bár a fene tudja...

- Micsoda? - kérdezte a másik meglehetősen csekély érdeklődéssel.

- Tudod, villámgyorsan szétkaptam a kalapost, és belenéztem. A beszédközpontja már régen tropára ment... ezt úgyis tudtam. A lyukasztó és regisztráló szisztémának azonban nincsen baja... Legalábbis első blikkre nincsen.

- Hát akkor?

- Minden automatába be van építve egy blokkoló rendszer, amely azonnal leállítja és bénává teszi a robotot, ha esetleg valamilyen lényeges más szisztéma elromlana benne...

- Ezt nem egészen értem.

- Mindjárt megmagyarázom. Egyszóval ez a blokkoló szisztéma megbénítja az automatát akkor, ha olyan romlás jön létre benne, ami miatt emberre veszélyessé válhatna... Érted? Tehát egy automata nem emelhet kezét emberre, mert mielőtt ezt megtenné, megbénul. Érted már? Ez a kalapos lyukasztó pedig összeverte a mi emberünket...

- Talán elromlott a blokkoló központja is...

- Hát éppen ez az. Ez a rejtély az egészben. A blokkoló központnak az égvilágon semmi baja!

A két ember már régen elment a medence partjáról, de én még

mindig ott ültem, és bámultam a vizet. A hullámok néha-néha felcsaptak, és bevizezték a fürdőnadrágomat. Néhányszor a szél is felsüvített a fejem felett; valószínűleg vidám társaság érkezett, amely igénybe vette az időjárás automatákat.

Én meg csak ültem a medence szélén, és nem mertem gondolkodni. Tudtam, ha gondolkodni kezdek, valami jóvátehetetlen történik, valami, aminek nem szabadna megtörténnie. Behunytam a szemem, és alig éreztem, ahogy a könnyek végigfolynak az arcomon.

A hullámok egyre paskolták a lábam, és a szél süvítése a júliusi tengerpartot idézte.

Akár akartam, akár nem, vissza kellett gondolnom arra a nyárra, amelyet apával és anyával töltöttünk a tengernél. Apa akkor vette nekem az első könnyűbúvár-felszerelést. Egész nap mást sem tettem, mint a sziklák között bukdácsoltam, és medúzák után kutattam. Akkor sírt így a szél a parti sziklák hasadékai között.

Aztán egyszerre csak beszédfoszlányok szűrődtek a fülembe. Régen elhangzott veszekedések mondatai, amelyek idetolakodtak a medence mellé, pedig semmi közük nem volt sem a nyárhoz, sem az uszodához. Mégis itt voltak, és én képtelen voltam elűzni őket.

- „Egy kicsit később nyugodtan elválhatsz tőle... S egy csapásra mindketten kiléptünk az életetekből. Érted? Nem kell más, csak...

- Vegye el a kezét... Hallja! Azonnal vegye el! Nem akarom!

... - A gyerekek talán jobb lenne, ha megtudná a teljes igazságot...

... - Az ember nem gép... kedves izé, Till úr. Az embernek érzelmei is vannak és idegei. És előfordulhat, hogy nem tud uralkodni rajtuk...

... - Miért éppen egy... miért veled és miért nem egy másik férfival?

- Túl nagy lenne a kockázat. Még kifecsegnél valamit. Hetven százalékra becsüli a komputerek az ágyban fecsegő nők számát... Túl nagy a kockázat.

- Jaj, Till... Ó, istenem...

... - Azt hiszem, megbolondultam... Én is szerelmes vagyok beléd, Till."

Aztán a hangok elhallgattak, és megjelent szemem előtt a strand bejárati ajtaja és apa, amint kezeit magasra tartva védekezik a kalapos automata csapásai ellen.

„Hát éppen ez az. Ez a rejtély az egészben. A blokkoló központnak az égvilágon semmi baja!"

Amikor egészen magamhoz tértem, éppen elállt a szél, és a pálmafák is abbahagyták hajladozásukat. A medence sarkaiban összeverődött halacsok kinyújtották tapogató bajuszkáikat, és a medence közepe felé indultak. A hullámok taraján elült a tajték, és a világítótestek fénye barátságosan csillogott a vízlabdák tövében.

Amikor felpillantottam, apa éppen bevágódott a vízbe. Testét mereven előrenyújtva, szabályos fejessel merült el a hullámok között. Aztán felbukkant, és öles karcsapásokkal tempózni kezdett a medence innenső oldala felé.

Felhúztam a lábamat, átkaroltam a térdem, és apát figyeltem, amint egyre közeledett. Minden második karcsapásnál kifújta a levegőt a tüdejéből, és újat szívott a régi helyére. Minden olyan szabályos volt apa viselkedésében, mint...

Ebben a pillanatban apa megállt, és a vizet taposva körülkémlelt. Tenyerét a szeme fölé ernyőzte, hogy a világítótestek fénye ne zavarja. Láthatóan engem keresett.

Egy röpké pillanatig kísértést éreztem, hogy lehasaljak a

parton, de aztán elhessegettem magamtól a gondolatot. Mit nyernék vele, ha apa öt perccel később találna rám? Amit akartam, úgymint végiggondoltam. Többre meg most nincs szükségem.

Igyekeztem barátságos képet vágni, amikor észrevett, és meglengette a kezét. Majd tölcsért csinált a tenyeréből, és felém kiáltotta:

- Helló, Rolof! Nem jössz be? Isteni a víz!

Úgy tettem, mintha nem jól hallanám a kiáltását. Ez annál is könnyebben ment, mivel népes leánycsapat vetette be magát a vízbe, és hangos csiviteléssel, fröcsköléssel felborította a medence rendjét. Láttam, hogy az úszómester automata mérgesen méregeti őket, és többször is kontrollkészülékre pislant. Úgy látszik azonban, sem a zaj, sem pedig a fröcskölési szint nem emelkedett a tűrési határ fölé, mert végül is nem szólt semmit. De a szemöldöke azért úgy maradt, összehúzva.

Apa a hátára fordult és felém igyekezett. S ahogy egyre nagyobb karcsapásokkal a part felé tartott, éreztem, hogy felkúszik a torkomon az idegesség. Talán még a lábam is remegett, bár lehetséges, hogy csak beképzelttem magamnak.

Már csak néhány méterre lehetett a parttól, amikor elhagyta a csivitelő lányok csapatát, akik változatlanul egymást fröcskölték, és hangosan kiáltoztak. Szememmel önkéntelenül is az úszómesterre pillantottam, aki azonban már nem volt a helyén. Apa ekkor felém fordult és rám mosolygott.

Az első géphalat akkor vettem észre, amikor már közvetlenül apa mellett úszott. Talán kissé lassabban vert a szárnyaival, mint máskor, érzékelőit azonban mereven előretartotta, pontosan apa felé. S nyomában ott volt egy másik is, és az is éppen apa felé igyekezett.

A kristálytisza vízben pontosan követhettem a halacskák

minden mozdulatát. Láttam, amint körülszaglásszák apát, körültapogatják az érzékelőkkel. Aztán megfordulnak, és látszólag érdeklődés nélkül továbbbúznak.

Már-már én is elfordítottam a fejem, és igyekeztem összeszedni magam, hogy apa ne vehessen észre rajtam semmit. Még nem tudtam ugyan, hogy ennek lesz-e valami jelentősége a továbbiakban, akkor azonban igen fontosnak tartottam. El akartam fordítani hát a fejem, amikor a víz alatt villámgyors fekete árnyék suhant át. Az egyik halacska volt, amint érzékelőit mereven előretartva, hihetetlen gyorsasággal apára vetette magát.

Szemem kikerekedett, és képtelen voltam kiáltani. Éreztem, hogy figyelmeztetnem kellene apát, de elkéstem. A halacska villámgyorsan nekivágódott, majd megfordult, és mintha csak elkábult volna, forogni kezdett maga körül.

Szájam elé kaptam a kezem, és majdnem felsikoltottam a félelemtől. Egy másik halacska is előretartotta az érzékelőit, és ott forgolódott támadásra készen apa körül.

A medence vendégei mindebből semmit sem vettek észre. Vidáman kiabáltak, és fröcskölték egymást az engedélyezett hang- és fröcskölésszint alatt. Ügyet sem vetettek semmi másra.

Nem így azonban a halak. Előbb csak csoportokba verődtek és forgolódtak, mintha megőrültek volna. Aztán pillanatok alatt egyetlen csordát alkotva valamennyien apára támadtak.

Hogy apa mikor vette észre a halakat, nem tudnám megmondani. Nyilván akkor, amikor az első nekivágódott a lábának.

S ahogy a géphalak ott forgolódtak támadásra készen körülötte, egyszerre csak elmúlt a félelmem. Úgy éreztem magam, mintha moziban ülnék, és egy fantasztikus filmet látnék. Nem éreztem még borzongást sem, inkább csak kíváncsiságot.

A halak ekkor abbahagyták a forgást, és támadásba lendültek. Szinte forrt a víz, amikor rávetették magukat apára.

Apa előbb csak a kezével hadonászott, majd megpróbálta elrugdosni őket. A halak azonban fürgébbek voltak apánál, ezért nem is nagyon sikerült eltalálnia őket.

A többiek csak akkor vették észre, hogy valami baj van a medencében, amikor apából ömleni kezdett a vér. Kétségbeesetten csapkodott maga körül, de egyetlen hang sem hagyta el a torkát.

S a halacsók ekkor végérvényesen megbolondultak. Rettenetes gyorsasággal úszkálni kezdtek jobbra-balra, miközben behúzták az érzékelőiket. Süketen és vakon száguldoztak a medencében, neki-nekirontva a fürdőzőknek. Aztán hangos csattanással neki vágódtak a medence falának, és a kemény keramit kockákhoz ütődve darabokra törtek. A meghatározhatatlan anyagból készült halalkatrészek apró buborékokat vetve süllyedtek a víz fenekére.

A fürdőzők között kitört a pánik. Hangos sikoltozás váltotta fel a vidám hangzavart, s aki csak tehetett, menekült a part felé. Mások ádáz küzdelmet folytattak a halakkal; igyekeztek védeni magukat az újabb támadások ellen.

Szemem sarkából láttam, hogy a közben visszatért úszómester robot arca eltorzul, és érthetetlen parancsszavakat ordít az gégemikrofonjába. Valahol a mennyezeten megszólaltak a figyelmeztető szirénák, a medencék azonnali elhagyására szólítva fel a tisztelt fürdőzőközönséget.

Másodpercek alatt kiürült a medence. Ekkorra azonban nagyjából elfogytak a halak is. Egy-kettő még ott kóválygott részegen a víz felszínén, aztán lassú, kimért mozdulattal nekiúszott a medence falának. Majd az utolsó is darabokra hullva lesüllyedt a mesterséges tenger fenekére.

- Segíts, Rolof! - hallottam egyszerre csak apa hangját, és láttam, hogy a medence széléről felém nyújtja a karját.

Felugrottam és odaléptem hozzá. Éreztem, hogy remeg a keze.

- Láttad? - kérdezte izgatott hangon, és a víz felé mutatott.

Szóttalanul bólintottam.

- Nem tudom, mi a fene történhetett az automatikájukkal... Na, az biztos, hogy ide sem jövünk egyhamar. ..

Ahogy végignéztem rajta, láttam, hogy folyik a vér a lábából.

- Megsebesültél... apa - mondtam, és mutattam a halacskák harapásának a helyét.

Összeszorította a fogát, és hangtalanul káromkodni kezdett. Aztán felemelte a fejét, és szinte könnyörögve nézett a szemembe.

- Rolof... Nem kell...

- Észre fogják venni - mondtam halkán.

Apa nyugtalanul pislantott körül, majd a vízbe nyúlt, és mosogatni kezdte lába száráról a vért. Féltenyényi harapásféle volt csak a lábán, több sérülést nem tudtam felfedezni.

Ebben a pillanatban fehér köpenyes alkalmazottak özönlöttek el a fürdőt. Kezükben orvosi táskával, mint az a férfi, aki az előcsarnokban sietett apa segítségére. A lárma ekkor már az ordítózásig fokozódott.

- A bűdös szentségit, hát mi van itt? - üvöltötte közvetlenül mellettünk valaki. - Az ember bemegy a vízbe, ezek a rohadtak meg felzabálják! Fizetni fognak, az hétszentség, méghozzá nem is keveset!

Többen a medence szélére lépkedtek, és óvatosan belebámultak a vízbe. Aztán a széttört halacskák maradványaira mutogatva izgatott vitába kezdtek.

Csak én álltam szóttalanul apa mellett, mert pontosan tudtam, hogy kitől vadultak meg a géphalak.

Bárhogyan is igyekezett apa, az orvost nem tudta kikerülni. A lábából folydogáló vérpatak csak nem akart elállni: végigcsörgedezett a gyékényen, és beletorkollott a medencébe. Apa már nem szólt semmit, és nem is nézett többé rám; minden igyekezetét lekötötte a vérzés csillapítása.

Nyugodtan letelepedtem a gyékényszőnyeg másik végére, és néztem az apa lábából kicsorduló cseppeket. VÉR! Igazi vér! És mégsem éreztem a legkisebb szánalmat sem iránta...

Az orvos nemsokára odaért mellénk, és kezelésbe vette a sebet.

- Nem történt nagyobb baj... szerencsére - morogta, amikor bepólyálta. - Hiszen picurkák ezek a géphalak... És nem is olyan helyen érte az ütés, ahol komoly galibát okozhatott volna... Ámbár... - aztán nem folytatta, hanem összeerősítette a végén a pólyát.

Amikor kész lett, meglengette a táskáját.

- Hát ezzel készen is volnánk... Kérem, hogy ne hagyja el a helyiséget... A vizsgálat szempontjából fontos lehet az ön vallomása is...

- Nem tudok semmit - mondta apa mogorván.

- Akkor is - mondta az orvos, de már egy másik sebesült felé lengette a táskáját. - Azonnal, kérem... Hát akkor... - és savanykásan elmosolyodott. - Én már nem tudok többet tenni önért. Viszlát! - ezzel, anélkül hogy visszanézett volna, elügetett.

Apa megtapogatta bekötött lábát, aztán óvatosan körülkémlelt. A medence szélén még mindig a legteljesebb zűrzavar uralkodott: a lányok sikongattak, és sápadt arccal mutogattak az őrült halacszkák tetemeire. A fehér köpenyesek mint izgatott bogarak rohángáltak jobbra-balra, és igyekeztek ellátni a sebesülteket.

Apa felállt, és vigyázva beteg lábára nehezedett. Amit érzett, megnyugtathatta, mert lepillantott rám, aztán halkán felém

súgta:

- Gyerünk, Rolof! Lelépünk...

- Elkapnak bennünket, apa! - adtam az aggodalmast.

Türelmetlenül összevonta a szemöldökét.

- Dehogy kapnak! Gyerünk gyorsan, mert becsukják az ajtókat!

Láttam rajta, hogy rettentően izgatott, éppen ezért nem mozdultam.

- Nem merek, apa!

- Hogyhogy nem mersz?

- Nem szabad ilyet csinálni! Az iskolában azt tanultuk, hogy baleset esetén...

Ekkor türelmetlenül rám ordított:

- Kit érdekel, hogy mit tanultatok abban a hülye iskolában?! A fiam vagy, és azt csinálsz, amit mondom! Megértetted? Most pedig gyere, mert...! - ezzel megragadta a kezem, és felrántott a gyékényről.

Soha nem hittem volna, hogy ekkora erő lakozik benne. Bár megvettem a lábam, és amennyire csak tőlem tellett, igyekeztem vonszoltatni magam, céltalannak tűnt az ellenállás. Úgy húzott maga után, mintha egeret kötöttek volna az elefánt farkához.

Éreztem, hogy többször beleverem a térdem a kőbe, és a kabinokhoz vezető folyosó ajtaja felsérti az oldalamat. Aztán a fejem is beüthettem valamibe, mert csillagok kezdtek szikrázni a szemem előtt.

Amikor felocsúdtam, már a kabinok előtt álltunk. Apa a padlóra ejtett, mint egy rongycsomót, és vadul körülnézett. A kabinos automaták nem voltak sehol, nyilván elhívták őket segíteni, a nagy rumlira való tekintettel.

Apa csak egy pillantást vetett rám, aztán a kabinokhoz lépett. Villámgyorsan betáplálta a kódokat a kabinajtó automatikájába,

majd elkezdte kihányni a ruháinkat. Még mindig nem szólt egy árva szót sem, csak serénykedett mogorván.

Ebben a pillanatban zaj támadt a folyosó felől. A halk és csoszogó léptek arra engedtek következtetni, hogy valamelyik robotkabinos közeledik.

Apa megmerevedett, majd egyetlen gyors mozdulattal a kabinsor elé helyezett padok alá söpörte ruháinkat. Aztán megragadta a nyakam, letaszított a ruhák közé, és mellém kuporodott. Közben olyan fenyegetően nézett rám, hogy eszem ágában sem volt megmoccanni.

A robotkabinos végigcsoszogott a padok között és nem vett észre bennünket. Bár érzékelői nagyjából másfél méter magasra voltak beállítva, hogy az alacsonyabb termetű vendégekre is felfigyelhessen, a sugárnyaláb elhúzott felettünk.

De a nyitott kabinajtókat észrevette. Megtorpant, és villámgyorsan körbeforgott. Láttam, hogy halványkék érzékelő csíkja másfél méter magasságban végigfut a termen. Szerencsénkre azonban nem olyan kabinos volt, aki még a fekvő vendégeket is képes lett volna észlelni.

Az automata megállt és gondolkodott. Igyekezett összefüggést találni a nyitott kabinajtó és valami ismeretlen, óvatosságra intő tényező között, de képtelen volt rátalálni. Egyszerű agyát a vendégek ruháinak kiszolgáltatására alkották, és éppen hogy csak elhelyeztek benne valamiféle igen gyengén funkcionáló kontrollszerkezetet. Egyszóval a robotkabinost nem vetette fel az ész.

Most ott állt szegény az ajtónál, és gondolkodott. Mivel azonban semmi érdemlegesre nem tudott rájönni, visszasétált a kabinajtókhoz, és határozott mozdulattal becsukta őket. Aztán hűmmögve megrázta a fejét, és elcsoszogott.

Apának addigra valamelyest kisimultak a vonásai. Bár még

mindig remegett a keze, a hangja már nyugodt volt és kemény.

- Ne haragudj, Rolof, hogy ilyen kíméletlenül magammal cipeltelek, de majd elmagyarázom. Roppant kínos lenne, ha perbe keverednék a Fürdőigazgatósággal... Tudod, az Űrkutatási Központ tulajdonképpen szoros kapcsolatban áll a Fürdőigazgatósággal... Ez teljesen nyilvánvaló dolog. Részvényeinek többsége ugyanis az Űrkutatási Központ tulajdona... Érted?

Nem szóltam, és nem is bólintottam.

Apa zavartan folytatta:

- Namármost... Ha itt valami történe, és panaszt kellene emelnem a Fürdőigazgatóság ellen, vagy ami még kellemetlenebb, tanúnak idéznének be, az annyit jelentene, mintha az Űrhajózási Központ, azaz saját munkahelyem ellen tanúskodnék... Érted már, Rolof? S ha ez megtörténe, úgy kidobnának, csak úgy nyekken! Hiába vagyok a központ legkitűnőbb űrhajósa, mégis gondolkodás nélkül kitennék a szűrőmet... Ezért aztán minél előbb el kell tűnnünk innen. Ugye megérted?

Természetesen bólintottam.

- Hát akkor rajta, fiam! Remélem a kalapos helyére még nem tettek újabb kontrollautomatát...

Ebben a pillanatban ismét zaj hallatszott a folyosóról. Apám intett, és mi újra eltűntünk a padok alatt.

A zajt azonban most nem a kabinos robot okozta. Kemény léptek koppantak, majd halk beszélgetés foszlányai szűrődtek felénk. A hangok egyre erősebbé váltak, és minden szavukat megértettük, amikor a beszélgetők beléptek az előtérbe.

- Az elektromágneses erőtér változatlan - mondta az egyik hang.

- Sejtettem.

- Hát akkor mire gyanakszol?

Az első habozott, majd tűnődve mondta:

- Ha én azt tudnám. Az azonban bizonyos, hogy valami összefüggés van a két eset között. Senki no próbálja nekem bemagyarázni, hogy egy órán belül véletlenül buggyannak meg a legkülönbélebb konstrukciójú automaták... Valami összefüggés van köztük, az hétszentség!

- Biztos, hogy nem túlzói?

- Bárcsak túloznék! Mindenesetre nekem az az érzésem, hogy itt valami disznóság lapul a kertek alatt... Valaki szórakozik velünk!

- Hogy érted ezt?

- Ide figyelj, kedves Watson doktorom! Ha az a hülye automata nekiment egy embernek odakinn, és ráadásul még a kontrollszerkezete is ép, akkor nincs mese, valaki valamivel manipulálta... Valaki megbénította a kontrollszerkezetét, de nem rontotta el. Az a hülye meg nem tudta megkülönböztetni többé az embert a nem embertől, és nekiesett a vasbotjával az első ártatlan fürdő vendégnek...

- Aha.

- A kérdés most már csak az, hogy ki a fene szórakozik az automatáinkkal és miért? Kinek volt rá szüksége, hogy megbénítsa annak a szerencsétlennek a kontrollját, mi?

A másik rövid ideig habozott, aztán halkán, inkább csak magának morogta:

- És ha... és ha mégis csak véletlen baleset?

- Ez teljességgel ki van zárva... hacsak...

- Hacsak?

- Hát igen. Van még egy másik lehetőség is. Ha a lyukasztó robotnak ép a kontrollszerkezete, és mégis rátámadt valakire, ez csak egyetlen esetben lehetséges. ..

- Igen?

- Igen hát. Mégpedig akkor, ha az a másik...

- Mondd csak ki bátran!

- Hát, ha az a másik nem ember... hanem úgyszintén robot.

Ebben az esetben minden világos.

- Na és a halak?

A halak? A halakat egy igen erős energiaforrás zavarhatta meg. Olyan erős, mintha valaki egy kis erőművet süllyesztett volna a víz alá. Az iszonyatos energiától aztán megbolondultak a picikék.

- És megtámadták az energiaforrást.

- Ezt azért nem hiszem... Nem támadni akartak azok a szerencsétlenek, hanem energiához jutni. Megéreztek, hogy valahonnan áramlik feljűk az energia, és programjuknak megfelelően feljű indultak, hogy fel töltsék magukat. Aztán megzavarodtak a térerőtől, és összetörték magukat a medence falán...

- Na és a harapások?

A másik ingerűlten felhorkant:

- Nyavalya az, nem harapás! Ahogy egymásnak is nekirontottak azok a szerencsétlen géphalak, itt is, ott is levált egy-egy alkatrész belőlük... S a kilógó csavarokkal sértették fel az emberek bőrét. Olyan jámborak azok, mint a ma született bárány!

- Akkor már csak kérdés maradt.

- Természetesen. Hogy ki az ördög tette bele azt az áramforrást a medencébe, és hogy hová lett?

- Most eresztik le a vizet...

- Mérget veszek rá, hogy nem találnak semmit. Régen nincs már az a medencében!

- Hát akkor?

- Olyan az egész, mint egy krimi, eskűszöm! Figyelj csak ide! Tegyük fel, hogy igaz, amit az előbb kitaláltunk. Bejűn egy robot

fürödni. Érted? Erre a kalapos lyukasztó robot nekiesik, mert hiszen az nincs megtiltva neki, hogy robottal verekedjék, csak az, hogy emberrel. .. S hogy miért? Ezt még nem tudom... Talán a bejövő robot energiaforrása agresszivitást váltott ki belőle. A kontrollszisztéma pedig nem fékezte le, hiszen nem érzékelte ember jelenlétét...

- Erre ez a robot bejött...

- És beleugrott a medencébe. A halak megérezve az iszonyatos erejű energiaforrást, elindultak feléje, hogy feltöltsék magukat... A többit már tudjuk.

- Akkor tehát...

- Akkor tehát, rajta! El kell kapnunk, mielőtt még lelépne...

- De hátha már le is lépett!

- Lehetetlen! Itt még nincs senki! Benn kell lennie a medence közelében... Talán ő is megsérült. Gyerünk, Frank! Kapjuk el és faggassuk ki, hogy mi a fenét akart tőlünk!

S hangos lábdobogás jelezte, hogy a két ismeretlen elviharzott.

Ekkor én szépen lehajtottam a fejem a padlóra, és behunytam a szemem. És füttyültem rá, hogy apa egyre erősebben rázza a vállam.

Amikor aztán a vállrázás már szinte tűrhetetlenné fokozódott, a lehető legkábább tekintettel bámultam fel rá.

- Hé, Rolof! - suttogta. - Mi van veled?

- Nem tudom, apa - lihegtem, és újra a kőre fektettem a fejem.

- Olyan gyengeség jött rám...

Erőteljesen felrántott a kőről.

- Gyerünk, Rolof! Kapd fel a nadrágod, és igyekezzünk! Azonnal becsukják a kapukat. Nem hallottad, mit mondott ez a két ember?

Éreztem, hogy a válaszomon és azon, hogy el tudom-e hitetni apával, amit akarok, nos, ezen múlik minden.

- Miféle két ember? - kérdeztem ostobán, és tágra meresztettem a szemem.

-Hát nem hallottad, amit beszéltek? - kérdezte fürkésző tekintettel.

Megráztam a fejem.

- Nem hallottam semmit, apa... Amikor elment a kabinos, és lerántottál a pad alá, bevertem a fejem.

Minden elsötétült előttem, apa... Nem emlékszem semmire...

- Nem hallottál két embert beszélgetni? - rázta meg hitetlenül a fejét.

- Milyen két embert?

Szemmel láthatóan megkönnyebbült.

- Oké,Rolof! Gyerünk!

Villámgyorsan magamra cibáltam a nadrágomat, és hagytam, hogy türelmetlenül előrelökdössön. A bejárati ajtó tárva-nyitva állt, és a köszönő robot elárvult helyén csak a betontalapat meggömbült tartóvasai árválkodtak. Élő lélek sem mozdult a bejárat környékén.

Keresztüllopakodtunk a küszöbön, és eltűntünk a park sűrűjében.

Sandra a sezlonon feküdt, és a plafont nézte. Csak akkor rebbent meg lustán a tekintete, amikor becsörtettünk a szobába. Igazán kíváncsi voltam, hogy vajon most is rajta van-e a depresszió?

Ahogy beléptünk a szobába, apa jelentőségteljes pillantást vetett rá, de nem szólt egyetlen szót sem. Sandra leeresztette a szempilláit, mintha megértett volna mindent, majd lustán feltápáskodott a sezlonról.

Én meg természetesen úgy tettem, mintha nem vettem volna észre az égvilágon semmit az egészből. Anya nagyot nyújtózott,

aztán nyugodtan így szólt:

- Rolof... Eridj fel, és nézd meg a sütőn a kódot! És légy szíves, tápláld be a vacsorát! Azonnal megyünk mi is.

- Igen, anya - mondtam a világ legengedelmesebb kisfiújának a hangján, és felügettem a lépcsőn.

Már a sütő mellett álltam, amikor elfogott a kísértés, hogy megtudjam, miről beszélnek ezek odalenn.

Videokamerám azonban a szobámban volt, és hogy magamhoz vegyem, át kellett volna mennem a galérián. S végül is mi újat mondhatna nekem akármelyikük is?

Nyugodtan a konyhagéphez léptem, és megpróbáltam kisilabizálni anya hókuszpókuszait. Ma valahogyan mintha könnyebben ment volna, mint korábban. A krumplileves kódját világosan felismertem, csak azt nem értettem, hogy a fokhagymáé hogyan kerül melléje. Nem sokat tévováztam azonban, hanem lenyomkodtam a megfelelő billentyűket.

Amikor már úgy éreztem, elég időt adtam nekik, hogy kibeszéljék százalmas kis titkaikat, elköhintettem magam, és megkezdtem levonulásomat a lépcsőn. Nem volt szándékomban győztes hadvezért játszani, de volt valami ünnepélyes, ahogy lementem, Legalábbis én úgy éreztem.

S ahogy már lenni szokott, pont egy késhegyre menő vita közepébe érkeztem. Éppen anyám kipirult arcára és majdhogynem könnyes szemére esett a tekintetem, és sajnálni kezdtem, hogy nem mentem el mégis a videokamerámért. Hátha nem is arról volt szó, amire gondoltam?

Apám felém nézett, és láttam, hogy remeg a szája az ingerültségtől. Ez valahogyan nem vágott az elképzeléseimbe, és nem is értettem, hogy mi a csoda izgathatta fel annyira. És Sandrát is. Csak nem történt valami, amíg mi a strandon voltunk?

Apa akkor egészen közel lépett hozzám, és egy csillogó apróságot tartott elém a tenyerén.

- Mit gondolsz, mi ez, Rolof?

Nekem is lépnem kellett egyet, hogy a tenyerébe láthassak. S amikor beleláttam, még kevésbé értettem, hogy mit akarhat tőlem. Egy kutya közönséges videotekercs hevert az ujjai tövében, olyan, amilyet ezerszámra lehet kibányászni a legutolsó szemetesekukából is.

- Ez? Egy videotekercs... - mondtam az igazságnak megfelelően.

- És mit gondolsz, mi van rajta? - kérdezte nem kevés fenyegetéssel a hangjában.

Hirtelen hideg futott végig a hátamon. Csak nem csináltam valami disznóságot a videofelvevőmmel? De hát mit csináltam volna? Mióta megvolt, még új tekercset sem fűztem bele!

- Fogalmam sincs - nyögtem, és valóban kíváncsi voltam, hogy mi is lehet azon az átkozott tekercsen.

- Nincs? - ismételte meg apa sokat sejtetően a kérdést.

Szemem sarkából láttam, hogy anya a szája szélét rágja, és mintha egy leheletnyit megemelkedett volna a sezlónon, hogy szükség esetén a segítségemre siethessen.

- Nincs - mondtam határozottan.

Laza mozdulattal, csak úgy csuklóból, az asztal közepére hajította a tekercset.

- Hát ha nincs, akkor meséld el, kérlek, hogyan is áll a dolog Howard tanár úr szintetizátorával!

Szinte felkiáltottam a meglepetéstől. Hát persze! Hiszen Howard megígérte, hogy értesíti a szüleinket... A fene egye meg, de meg tudja tartani az ígéreteit!

- Ja, igen - mondtam a szintetizátor halálának megfelelő szomorú hangon. - A szintetizátor... az úgy volt...

- Felesleges elmondanod - mondta akkor apa -, mindent tudok.

- Eszerint Howard tanár úr üzent a videokazettán - böktem az asztal felé.

- Eszerint ő - s apa hangjában nem volt sem harag, sem türelmetlenség.

- Véletlen volt - védekeztem.

Apa komoran nézett rám.

- Nem lehetett véletlen. Kívánod meghallgatni Howardot?

Nemet intettem a fejemmel.

Apa akkor felállt, és járkálni kezdett előttem.

- Nem kívánom sokat koptatni a számat, Rolof... Elkövettél valamit, amit nem vallottál be nekem...

- Elfelejtettem, apa.

- Ez csak súlyosbítja a dolgot, Rolof... Eljössz elé a teniszkлубhoz, és nem vallod be, hogy rosszat csináltál. .. Aztán hagyod, hogy elvigyelek az uszodába, és még ott sem szólsz egy szót sem... Ez nem tisztességes eljárás, Rolof!

- Elfelejtettem, apa... És ne hidd, hogy szándékosan titkoltam el.

Elhárító mozdulatot tett a kezével.

-Erre nem is gondolok... De hallgass csak ide! Először is súlyos fegyelmezetlenséget követtél el a barátaiddal együtt. Komolytalanok voltatok, és felelőtlenek, annak ellenére, hogy egy igen nagy értékű készüléket bíztak rátok. Ez már önmagában is büntetést érdemel. Aztán ahelyett, hogy elmondanád nekem, mint aki jól végezte dolgát, azonnal el is felejtetted az egészet... S a kettő így együtt már olyan vétség, amely mindenképpen büntetést érdemel. Igazam van, Rolof?

Lehajtottam a fejem. A fene egye meg, pont ez hiányzott nekem!

Ekkor újra járkálni kezdett, és egyszerre csak olyasmit mondott, ami ismét csak felkeltette a gyanakvásomat.

- Minden lehetőséget végigvizsgáltam - mondta apa. - És alig szól valami melletted. Világos, hogy büntetést érdemelsz... Csak az a kérdés, hogy milyen...

Erre valóban kíváncsi voltam én is.

- S arra a megállapításra jutottam, hogy a cselekmény súlyának megfelelő büntetés... nos, hát a testi fenyítés!

Eltátottam a számat. Ezt igazán nem értettem.

- Micsoda? - nyögtem csodálkozva. Szinte mentegetődzve húzta fel a vállait.

- Mindent megvizsgáltam magamban kétszer is. Pro és kontra. És mindkétszer arra a megállapításra jutottam, hogy csak a testi fenyítés alkalmazható... Világos, Rolof?

Most már határozottan rosszat sejtettem.

- És micsoda az a testi fenyítés?

Ekkor egészen közel jött hozzám, és kezét szinte barátságosan a vállamra tette.

- Megverlek, Rolof...

Egyszerre csak megfordult a világ a szemem előtt.

- Mit csinálsz? - suttogtam értetlenül.

- Megverlek - mondta nyugodtan. - Egyszerűen meg kell, hogy verjelek... Ilyen cselekedetre ez a büntetés.

Éreztem, hogy tiltakoznom kellene vagy elfutnom, de egyszerűen nem volt erőm hozzá. Olyan hihetetlen volt az egész, hogy mozdulni sem tudtam.

- Megversz? - suttogtam. - De hát... miféle büntetés ez?

Apa levette kezét a vállamról, és ismét járkálni kezdett. Aztán úgy peregtek száján a mondatok, mintha csak betanult szöveget mondana:

-A verésnek kétféle funkciója van... Rosszabb esetben a

fájdalom érzetének a kiváltása. Fájni fog, tehát legközelebb meggondolod, hogy elkövesse-e olyasmit, ami ismét a fájdalmat kiváltó büntetést vonhatja maga után... Ez az elsődleges elrettentés. Persze azért arra vigyázok, hogy ne fájjon nagyon. De mindenképpen fájdalmat kell, hogy érezz, különben az egész a funkcióját veszti. Érted?

- Igen, apa.

- A másik funkció a szégyenérzet kiváltása. És talán ez a fontosabb. Tudod, fiam, az emberek nagyobbik része viszolyog a brutális fizikai erőszaktól. Főleg attól, hogy őt verjék. Mert a verés megalázza az embert, talán még azt is, aki ver. De akit vernek, azt mindenképpen. S ez a megalázottság még talán sokkal jobban fáj, mint a fizikai sérülések. Ha a továbbiakban majd arra gondolsz, hogy még egyszer ilyen brutális kényszer tárgya lehetsz, inkább visszarettensz a kiváltó cselekedetektől... Érted?

- Igen, apa - suttogtam.

- Nohát. Legalább ennyivel is megkönnyítéd a dolgomat... Akarsz valamit közölni, Rolof?

Talán a szájam remegésén vehette észre, hogy valóban mondani szeretnék valamit.

- De... engem még soha... még soha... nem vertek meg... vertél meg, apa.

Egy kicsit mintha elcsodálkozott volna, de nem tartott tovább az egész néhány tized másodpercnél.

- Sajnálom, Rolof. De nem tehetek mást.

- Én azt hittem, hogy a verés csak a történelemben...

- Igazán sajnálom, Rolof. De mindent végiggondoltam...

Ekkor Sandra sietett a segítségemre.

- Igazán felesleges ez a nagy cirkusz, Till - mondta sápadtan. - A gyerek már megbánta, és kész. A kár nagy, de nem

kibirhatatlan... Most az egyszer, igazán. ..

Apa megingatta a fejét.

- Nem tehetem, Sandra, és kérek, ne szólj bele.

Sandra ekkor felpattant a sezlonról, és dühösen apa elé állt. Ökleit felkapta, mintha csak az arcába akarna csapni velük.

- Nem engedem, hogy a fiamat... Rolofot bántsa...bánts, megértetted? Erre igazán nem kötelezhet senki... Követelem, hogy...!

Apa Sandra vállára tette a kezét.

- Menj fel a szobádba, Sandra!

- Kikérem magamnak, hogy...

- Azonnal menj fel a szobádba, Sandra!

S ahogy a második mondat is elhangzott, anyám egyszerre összeesett. Mintha fizikai csapás érte volna, összegörnyedt; vállai lehullottak, és úgy állt szemeire szorított kézzel, mint egy élete értelmét veszített öregasszony. ..

Apa akkor ismét rászólt, de most már valamivel csendesebben.

- Menj a szobádba, Sandra!

Anyám bólintott, és halkan zokogva megindult a lépcső felé.

Apa megvárta, amíg anya eltűnik a lépcsőfeljáró mögött, aztán felém nézett.

- Nos?

- Mit akarsz hát tőlem? - kérdeztem, és a szemem sem rebbent, amikor karnyújtásnyira jött hozzám.

Néhány másodpercig habozva nézett a szemembe.

- Arra gondoltam, hogy a nadrágszíjaddal ütök rád... és mondjuk, tűzet... Kevesebbet igazán nem lehet. És a nadrágszín kellőképpen fájdalmas. Add ide a szíjadat, Rolof!

Engedelmesen lecsatoltam és feléje nyújtottam. Aztán elhatároztam, hogy néhányat még beleszúrok.

- Eddig még mindig mindenért megbocsátottál, apa... Mindig.

Most miért nem?

Szinte siránkozott a hangja.

- Nem tehetem, Rolof. Hiszen mondtam, hogy minden lehetőséget megvizsgáltam... És akárhogy is... Mindig csak a verés jön ki. Meg kell, hogy tegyem, Rolof...

- Rendben van, apa - mondtam. - Csak hát ez megcáfolja a filozófiát...

Erre felkapta a fejét.

- Miféle filozófiát?

- Hát az emberről... Eszerint az ember képes csak egyedül arra, hogy könnyületes legyen. Csak az ember!

Láttam, hogy újra feltámad benne a gyanakvás, mint a kabinok előtt, amikor úgy tettem, mintha nem hallottam volna annak a két férfinak a beszédét.

- Ezt hogy érted?

- Sehogy sem, apa. Csak eddig mindig megbocsátottál. .. Csak ennyit akartam mondani, apa.

Láthatóan eltűnődött, és zavartan forgatta kezében a nadrágszíjat. Biztos voltam benne, hogy villámgyorsan még egyszer végiggondol mindent. Ahogy ő mondta: pro és kontra. És abban is biztos voltam, hogy most sem dönthet másképpen, mint korábban.

Nem is döntött. Nagyot sóhajtva megállította a kezében forgó szíjat.

- Sajnálom, Rolof. Meg kell tennem.

Bár egész belső részem reszketett a veréstől, és majdnem elhántam magam, bátorságot tetteve rámosolyogtam.

- És hogy képzelted, apa? - s az „apa” szót olyan keményen nyomtam meg, ahogy csak tudtam.

Szemét összeráncolva körülkémlt a szobában, majd a szelontra mutatott.

- Talán oda. Feküdj oda, Rolof!

Úgy mentem a sezlonhoz, mint a kivégzendő rabló az akasztófa alá a több évszázad előtti képregényekben. Lefeküdtem, arccal a sezlon felé fordulva, majd hátrafordítottam a fejem.

- A nadrágom is letoljam, apa?

Szótlanul bólintott.

Ekkor újra felültem, és kigomboltam a nadrágomat. Aztán visszafeküdtem, és vártam, hogy vajon mit fog csinálni.

Apa hozzám lépett, erélyes mozdulattal lehúzta az alsónadrágomat is, majd szinte ugyanabban a pillanatban rám csapott.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem fáj az ütése. Úgy éreztem, mintha áramforrásba nyúltam volna; furcsa fájdalom cikázott végig az idegeimen, és mielőtt még elhalt volna, megkaptam a második ütet is. Aztán a harmadikat és a negyediket.

Amikor a tizedik csapás is rám hullott, apa ledobta a földre a nadrágszíjat.

- Még egyszer sajnálom, Rolof - mondta, és semmiféle érzelem nem látszott kemény, férfias arcán. - De legközelebb is ezt kapod... Gondold meg, hogyan viselkedsz, Rolof...

Ekkor már tudtam, hogy mit kell tennem. S mivel azt hittem, tisztában vagyok mindennel, csendesen fontolgattam magamban a következő lépést. - „Mindenképpen jelet kell hagynom rajta, mire megtörténik a kontroll. Csak így csalthatom törbe...

Tudom, hogy első olvasásra kicsit érthetetlennek tűnik mindaz, amit ide leírtam, de akkor én nagyjából már mindazzal tisztában voltam, amivel ti is, akik ezt a lejegyzést olvassátok. Egyszerűen, tudtam, hogy mindenképpen jelet kell tennem apára.

Ő eközben csak állt az asztal mellett, és a levegőbe meredt.

Más talán azt hihette volna, hogy lelkipurdalása van. A maga módján lehetséges, hogy az is volt.

Mindenesetre ott állt, és a nagy semmibe bámult. Alighanem még egyszer végigkontrollált mindent, hogy nem követett-e el valami hibát. De hát hogyan is követhetett volna el, amikor minden a kódolástól függött!

Izgatottan pislantottam körbe, hogy honnan szerezzek valamit, amivel jelet ejthetnék rajta. Csak nem eshetek neki a körmeimmel, hogy végigszántsam az arcát?

Aztán tekintetem Sandra poharára esett, amely ott árválkodott folyadék nélkül a sezlon melletti kis asztalkán. Magas, vékony szárú talpas pohár volt, amiből mindennapi whiskyjét szokta iszogatni.

Lopva apára pillantottam. Még mindig a semmibe bámult, és hangtalanul mozgatta a száját, mintha imádkozna.

Óvatosan a kis asztalhoz léptem, és felvettem a talpas poharat. Kezembe szorítottam széles, laposra hengerelt talpát, és az egészet óvatosan, vigyázva, hogy minél kisebb zajt üssek, nekitaszítottam a falnak. Halk csörrenéssel tört le a pohár kelyhe a talpáról, s ott maradt a kezemben a talp, és a pohár kelyhét tartó, hegyes végű üvegrúd.

Apa még mindig az asztalnál állt, csak már nem a levegőbe, hanem az asztalra nézett. Úgy állt ott kicsit megroggyanva, mintha elszállt volna minden ereje.

Erősen a tenyerembe préseltem a pohár talpát, és közel léptem hozzá. Csak akkor emelte fel a fejét, amikor már közvetlenül az orra előtt álltam.

Ahogy aztán rám emelte a szemét, annyira elfogott a rémület, hogy majdnem kiejtettem kezemből az üvegcserepet. Szinte nem is látszott a szembogara, csupán óriásivá duzzadt szeme fehérje bámult rám mereven, vérerekkel sűrűn tarkázva. Azt hiszem,

neki is elege volt már a mai napból.

Végül úgy tűnt, magához tér, mert lehunyta a szemét, és amikor kinyitotta, már újból emberibb lett a nézése.

- Mit akarsz, Rolof? - kérdezte unott, közömbös hangon.

Lehajtottam a fejem, hogy azt higgye, bocsánatot akarok kérni. Még a kezemmel is tettem egy bágyadt mozdulatát.

Ekkor kényszeredetten előrehajolt, és megsimogatta a fejem. |

- Jól van, Rolof... Nincs semmi baj. Látod, ennek meg kellett történnie.

Szememet elfutották a könnyek, és alighanem ezzel követtem el a hibát. Mert hajszálpontosan a szemébe akartam szúrni a pohár nyelével. Bele a véreres, üvegesen csillogó fehérje közepébe.

Ahogy azonban sírással küszködve feléje szúrtam, a pohár szára elkerülte a szemét, és a homlokába fúródott. Féltényérnyi húsdarabot szakított le róla, s abban a pillanatban ömleni kezdett belőle a vér, sokkal erősebben, mint a lábából a strandon.

Apa mindkét kezével a homlokához kapott, és hangosan felsikoltott. Vékony, fájdalomittas vinnyogás volt, mint kenetlen vaskerek csikorgása, ha beszorul a fékpofák közé.

S bár elfeketedett előttem a világ, még egyszer oda szúrtam. Most is eltaláltam a fejét, alighanem a füle alatt. Aztán kiejtettem kezemből az üveget, és leroskadtam a padlóra.

Amikor ismét kinyitottam a szemem, anya sikoltozott felettem. Megragadta a kezem, és megpróbált felrángigálni a szőnyegről. Aztán apához ugrott, és egy fehér ronggyal törölgetni kezdte az arcát. És csak sikoltozott megállás nélkül.

- Jaj, istenem, jaj, Rolof! Hogy tehetted ilyet?

Aztán apára ordított:

- Hát nem megmondtam, hogy ne nyúlj hozzá! De te jobban

hiszel...

- De hát mindent ellenőriztem. Meg kellett tennem! - siránkozott apa.

Nem is nagyon emlékszem, hogyan kerültem fel a szobámba. Talán anya támogatott az ágyamig, talán a saját erőmből mentem - bármennyire erőltetem is az agyam, nem tudok rá visszaemlékezni. Csak arra, hogy már az ágyban feküdtem, és odalenn is elcsendesedett minden.

Ekkor kinyújtottam a kezem, és az éjjeliszekrényből előhalásztam a videofelvevőt. Bekapcsoltam a membránt, és hozzászorítottam a fülem.

Egy darabig semmit nem hallottam, csak meghatározhatatlan recsegést. Aztán Sandrát, amint idegesen felsóhajt. Gyufa sercent, ahogy rágyújtott a kávécigarettára.

- És... hogy történt? - kérdezte remegő hangon.

Apa meglepő módon megnyugodott. Nyoma sem érződött a hangján, hogy nem is olyan régen mi minden történt vele.

- Miután megvertem, vártam, hogy felmenjen a szobájába. Fel kellett volna mennie. S alighanem itt követtem el a hibát. Hagytam, hogy odajöjjön hozzám. Azt hittem, bocsánatot akar kérni. S ahogy odajött, az arcomba szúrt a pohárral.

- Fáj? - kérdezte részvétellel Sandra.

- Á - mondta apa, és érződött a hangján, hogy őszintén mondja, amit mond.

- És... nem lesz valami következménye? - kérdezte suttogva Sandra.

Apa hallgatott, majd tanácstalanul felmordult.

- Ha én azt tudnám... De egyre inkább arra hajlok, hogy nem volt véletlen. Hogy nem csak egyszerűen bosszúból csinálta... Ez a kölyök alighanem sejt valamit!

- Ne feledd, hogy még sohasem verték meg... És nem is értem,

hogy miért kellett...

Apa türelmetlenül félbeszakította:

- Ezt hagyjuk, Sandra! Jól tudod, hogy nem én tehetek róla...

- Hát akkor...

- Erről szót sem többet. Holnap úgyis be kell mennem az Intézetbe. Éppen ezért is gyanakszom, Sandra.

Hátha a kölyök azt akarta, hogy vegyék észre rajtam a sérüléseket... Hogy...

Anyám szinte felsikoltott:

- Holnap be kell menned?!

- Igen.

- És?

- Fogalmam sincs.

Ekkor Sandra csendben sírni kezdett.

- Lehet, hogy vissza sem jössz többé, Till?

Apa nem válaszolt.

- Vagy lehet, hogy nem te jössz vissza, Till?

Apa hallgatott.

Anya ekkor szinte rávetette magát. Hallottam, ahogy recseg az ágy a birkózó testek súlya alatt.

- Nem akarom, Till... Nem akarlak elveszíteni! És azt sem akarom, hogy egy másikat... Nem! Én csak téged akarlak. Ha kell, inkább téged választalak, mint a gyereket... Csak téged! Ó, Till... Nem akarlak elveszíteni, hiszen alig találtalak meg... - és hallottam, ahogy csókjaival borítja. Aztán egy időre minden elcsendesedett, majd anya felszabadult sóhajtása töltötte be a szobát:

- Ó, Till... Jaj, istenem!

Ekkor határozottan el végérvényesen, hogy megölöm apát.

Január 16.

Apa már nem volt otthon, amikor iskolába készülődtem. Anya mogorván forgolódott körülöttem, és egyetlen szóval sem említette a tegnapi történeteket. Zsebembe tettem a kisokost, a megfelelő tekerceket, karomra szíjaztam a lézerírót, és a mozgójárdán elmentem az iskolába. Biztos voltam benne, hogy az iskola felé menet nem történhet velem semmi, hiszen apa most ment be az Űrhajózási Központba.

A videokamera azonban ott lapult a csuklómon, új tekerccsel feltöltve. Sejtettem, hogy visszafelé már lesz mit felvennem rá.

Az iskolában nem történt semmi említésre méltó. Howard tanár úr úgy tett, mintha minden a legnagyobb rendben lenne a szintetizátorral, és óvakodott megjegyzést tenni. Spencer és Radek kedvetlenül gubbasztottak a helyükön; úgy látszik, ők is megkapták a magukét a tegnapi miatt.

Amikor vége volt a tanításnak, felkapaszkodtam a mozgójárdára, és észrevétlenül bekapcsoltam a videokamerát. Aztán feltúrtem a kabátom ujját, és mintha csak véletlenül történe, lóbáznai kezdtem a kezem. S amikor meggyőződtem róla, hogy a kamera akadálytalanul működik, hozzáálltam a színjátékhoz.

Először is zsebembe dugdostam minden iskolai holmimat, hogy mindkét kezem szabaddá váljon. Majd szándékosan a főtér felé vittem magam a járdával, mert sejtettem, hogy a tér tele lesz galambbal.

Ahogy a Kopernikusz sugárút sarkán leugrottam a járdáról, már messziről észrevettem a galambokat. Élő szőnyegként borították a teret, és izgatottan vetették magukat a magokra, kenyérmorzsára, mindenre, amivel a járókelők megkínálták őket.

A robotárosok az árkádok alatt sorakoztak. Apró zacskókból árulták a madáreleséget, elsősorban a turistáknak, de a helybelieknek is. Ez utóbbiak közül főleg a gyerekeknek, akik

kartonjuk utolsó szabadon hagyott részeit is a galambokra költötték

Én is előhúztam a kartonomat, és vettem vagy tíz csomag madáreleséget. Megvártam, míg az árus automata kilyukasztja, aztán feltéptem a zacskókat, és sorban a galambok elé szórtam őket. Szinte elvesztem a madárfelhőben, amely pillanatok alatt körülvett, mint az igazi felhő a magasra nőtt épületeket. Videokamerám ezalatt persze zavartalanul filmezte a környéket,

Mintegy félórásckát tölthettem a galambok között, ami éppen elég volt ahhoz, hogy felfalják a tíz zacskó tartalmát. Bár nem nagyon szeretem a madarakat, most mégsem sajnáltam tőlük kartonom utolsó szabadon hagyott helyét.

Amikor a galambokkal végeztem, visszavitettem magam a Kopernikusz sugárút sarkára. Látszólag céltalanul álldogáltam egy darabig, a szemem sarkából azonban egyre csak azt lestem, hogy feltűnik-e egy kutyát sétáltató öregasszony vagy öregember. Az első hamarosan fel is bukkant a sarok mögött, csalódásomra azonban a fürge léptű kis öregasszony gépkutyát vezetett igazi helyett. Még a rosszul olajozott alkatrészek nyikorgását is hallottam, amint a feketére mázolt pudliutánzat elporzott mellettem.

Már vagy tíz perce álldogáltam a sarkon, amikor végre felbukkant az első igazi kutya. Nagyra nőtt, fajtisza német juhász volt: fülei merev vigyázzban álltak a fején. A kutyát vezető vékony bajszú úriember is eléggé mogorvának tűnt ahhoz, hogy majd elzavarjon a kutyától.

Amikor a kutya és gazdája éppen mellém értek, cselekvéshez láttam. Zsebemből előkaptam a már gondosan kicsomagolt fél zsömlémet, és a kutya elé tettem.

Nem tudom, melyik lepődött meg jobban; a kutya-e vagy a gazdája. Csak állt mind a kettő velem szemben, és a zsömlére

bámult.

Végül is a kutya tért előbb magához. Megrántotta a pórázt, és egészen közel kúszott a zsömléhez. Orrát ráfektetette, és óvatosan szaglászni kezdte. Aztán felhúzta az ínyét, hogy egyetlen nyelintéssel eltüntesse ajándékomat.

A kutya gazdája azonban nem hagyta annyiban a dolgot. Hatalmasat rántott a pórázon, akkorát, hogy a bivalyerős német juhász hátratántorodott. S ez a tized másodpercnyi szünet éppen elég volt a bajuszosnak, hogy hatalmasat rúgjon a zsömlébe.

- Rex! Vissza! Fúj, piszkos! - ordított a kutyára, és minden erejét megfeszítve igyekezett visszatartani. Én meg csak álltam, látszólag földbe gyökerezett lábbal, és olyan bánatosan néztem a zsömle után, hogy akárkinek meghasadt volna a szíve, aki csak látja a történeteket.

A bajuszos kutyagazda rám förmedt:

- Hé! Ezt meg hogy a fenébe gondolod! Csak úgy egyszerűen zabát adni Rexinek! Fajkutya ez, édes fiam, nem valami mezőről szalasztott!

Kicsit erőltettem magam, amitől könnyek futották el a szememet.

- Én nem akartam... Én csak azt szerettem volna, hogy... - aztán hüppögve kitört belőlem: - De amikor én annyira szeretem a kutyákat! - és még meg is törülgettem a szememet, hogy valósabbnak tűnjön az egész.

S itt gyakorlatilag abba is kellett volna hagynom a kutyaetelési kísérletet. Az eddigiekből is nyilvánvalóvá válhatott minden épeszű ember számára, hogy túlságosan is vonzódok az állatokhoz. És nekem éppen erre volt szükségem.

A kutyakalandnak azonban még nem szakadt vége. Éppen utoljára töröltem végig a szememet, és már-már elindultam, hogy sértődötten és bánattól lelombozva felkapaszkodjak a

mozgójárdára, amikor a kutyás megsajnál.

- Várj csak, öcsi... - szólt utánam, és amikor megtorpantam, közel lépett hozzám. Elmosolyodott, majd váratlan mozdulattal kezembe nyomta a pórázt.

- Hát ha annyira szereted a kutyákat, sétáltathatod egy kicsit... Tudod, enni nem szabad neki, mert konzervhez és leveshez van szokva. - Aztán hosszadalmasan és részletesen kifejtette előttem Rexi étkezésének minden csínját-bínját. Nekem pedig, bár már legszívesebben otthon lettem volna, jó képet kellett vágnom a dologhoz. Végül is, ha úgy vesszük, még kedvezőbben alakultak a dolgok, mint számítottam.

Kicsit fájtak a lábaim, amikor késő délután hazaértem. Legalább tíz-tizenöt utcahosszat sétáltam Rexivel és gazdájával. S ez alatt az idő alatt valóságos kutyaszakértő lettem.

Sandra, szokásához híven, nem nagyon törődött velem. Éppen a fürdőkádban ült, amikor hazaértem, és onnan kiáltozta felém az automata sütővel kapcsolatos utasításait.

Számomra éppen jól jött, hogy Sandra a kádban üldögélt. Tudtam, hogy ilyenkor legalább egy órát áztatja magát a meleg vízben, és nem kell attól tartanom, hogy meglep, amint videózok. Bekiáltottam neki hát én is valamit, valami olyasmit, hogy előbb levetítem a leckét videón, aztán eszem csak, és máris eltűntem a szobámban. Kíváncsi voltam, vajon okosan következtettem-e?

Mindenesetre gondosan bezártam magam mögött az ajtót, aztán megnyomtam a redőnygombot. A redőnyök lezuhantak, és egyszerre besötétedett a szoba. Csak halványvörös fénygombocska világított a mennyezet szegletében.

Lekapcsoltam karomról a videófelvevőt, és az egészet betápláltam a nagyvetítőbe. Megvártam, amíg a gép visszaforgatja a tekercset, majd újabb gombnyomással

elővarázsolja a vetítövásznat. Ráállítottam a gépet a vászonra, és megindítottam a készüléket. Most kellett eldölnie, hogy felesleges volt-e a délutáni madáretetés és kutyasétáltatás.

Első felvételeimen az iskola épülete látszott, amint szép kényelmesen ringatódzva, lépteim üteméhez igazodva, lassan távolodott tőlem. Aztán az utca tűnt fel, majd a ringatódzás megszűnt, amikor felleptem a mozgójárdára.

Feszült figyelemmel néztem a mögöttem vagy mellettem felbukkanó embereket, de egyelőre nem láttam semmi gyanúsat. Előbb egy öregember csoszogott el mellettem, majd egy másik iskolából kiviharzó gyerekek feketítették el az optika előtti teret. Két háziasszony lóbálta távolabb a szatyrárt; egyszóval semmi gyanús nem bukkant fel a képernyőn.

Az alacsony, bajuszos kis emberkét akkor láttam meg először, amikor a robotárusnak nyújtottam a kartonomat. Egészen véletlenül azzal a kezemmel tartottam feléje, amelyiken a felvevő volt, így aztán az optika hirtelen nagyobb teret fogott át, mint addig. A bajuszos emberke vagy húsz-harminc méterre állhatott tőlem, és látszólag hanyagul egy oszlopnak támaszkodott. Valójában azonban feszülten figyelte minden mozdulatomat.

Ekkor leállítottam a vetítést, és kinagyítottam a bajuszos arcát. Mintha láttam volna már valahol. Talán akkor, amikor apa egyszer bevitt a munkahelyére a függetlenség ünnepén?

Újra megindítottam a vetítőt, és figyeltem, amint a bajuszos engem bámul. Én ezalatt már a madarakat etettem, ezért néha-néha a földre irányult a kamera. Aztán újra meg újra visszatért a bajuszos emberkére.

Egy különösebben hosszú üresjárat után, amikor a kamera végre visszafordult a térre, emberem eltűnt az oszlop mellől. Csak a galambok újabb csapatai népesítették be az oszlopok környékét.

Aztán hirtelen feltűnt újra, egészen a közelemben. Valami papírfélét tartott a kezében, ami tulajdonképpen madáreleséget tartalmazó zacskó is lehetett volna. De nem az volt.

Legközelebb ismét az oszlophoz támaszkodva pillantottam meg. Ekkor már a bal kezében tartotta a papírdarabkát, jobbjaival pedig gyors mozdulatokat tett, mintha csak a körülöttem szálldosó galambokat akarta volna elhessegetni. Én azonban pontosan tudtam, hogy távirányítású lézerirónjával jegyzeteket ró a papirosra, és ezek a jegyzetek rólam szólnak.

Az első vonástól az utolsóig.

Hiába sétáltattam tízutcányi hosszan a kutyát, a bajuszos csak nem kopott le rólam. Ott loholt egyre a nyomomban, és készítette megállás nélkül a feljegyzéseit. Csak akkor szívódott fel véglegesen, amikor hazafelé jövet felszálltam a mozgójárdára.

Kikapcsoltam a vetítőt, és gondolkodni kezdtem. Aztán eltüntettem mindent, vetítőgépet, vásznat, videofelvevőt, a zsalukat pedig újra kinyitottam.

Kezembe vettem a videokamerát, és gondosan letöröltem róla a mai délutánt. Eltüntettem a kis bajuszost mindörökre.

Sandra éppen kimászott a kádból, amikor becsörtettem a konyhába. Szerencsére későn programozott ma reggel, ezért aztán nem is jegyezte fel a kódszámokat. Legalább az az örömöm megvolt, hogy most ő varázsolta elő a sütőből a lekváros paradicsomlevest, nem én.

Egyébként pocsek rossz hangulatban volt, és aligha a paradicsomleves miatt. Mindegyre az arcomat leste, hogy nem történt-e velem valami a verés óta. Én azonban hangsúlyozottan közömbösen néztem vissza rá, mintha már régen meg is feledkeztem volna a tegnapi, kellemetlen kis incidensről. Belül pedig készültem a gyilkosságra.

A videó nagyjából akkor szólalt meg, amikor vártam. Hiszen a kutyasétáltatás olyan későig tartott, hogy nincs az a programozó csapat, amely még a mai napon el tudott volna készíteni egy olyan bonyolult és összetett programot, mint...

Amikor idáig értem, megszólalt a videotelefon. Halk tánczenét játszott, mint mindig, ha ismerős volt a vonal túlsó végén. S nemcsak udvariasságból ugrottam fel, hogy megelőzzem Sandrát.

Lefutottam a lépcsőn, és odaálltam a készülék elé. S valami nagy-nagy elégedettség öntött el, amikor a képernyőről apa nézett rám.

Vigyáznom kellett, hogy el ne nevessem magam. Hiszen pontosan tudtam, mit fog mondani. Szinte szó szerint el tudtam volna mondani, előre...

Mindenesetre a pillám sem rebbent, ahogy szembenéztem vele.

- Szervusz, Rolof - kezdte, és halványan elmosolyodott.

Én komoly maradtam, de csak annyira, hogy ne érződjék rajtam sértődöttség.

- Szervusz, apa.

- Hogy vagytok otthon?

- Kösz... Megvagyunk, éppen most vacsorázunk.

Apa erre elhúzta a száját.

- Remélem, lekváros csirkét...

Erre nekem is mosolyognom illett.

- Nem... Ma kivételesen lekváros paradicsomlevest.

- Szinte sajnálom, hogy nem lehetek veletek...

Álnok mosolyra igazítottam az arcom.

- Mi is, apa.

- Anyád hol van?

- Még fenn a konyhában. Idehívjam?

Gyorsan megrázta a fejét.

- Nem, kösz, Rolof... Csak mondd meg neki, kérlek, hogy ma nem tudok hazamenni. Valami igen fontos közbejött, és egész éjjel dolgozom a teammel. Reggelre készen kell lennünk. Nagyon sürgős.

- Igen, apa.

- Rolof...

- Tessék, apa.

- Ami a tegnapi illeti... kérlek, felejtsd el!

- Szót sem érdemel, apa.

- Komolyan kérlek rá!

- Már el is felejtettem, apa.

Ismét elmosolyodott.

- Akkor jó. Őszintén örülök neki. Alighanem önkritikát kell gyakorolnom. Túlmentem egy kicsit a határon...

Úgy tettem, mintha borzasztó zavarban lennék.

- Ugyan, apa... Nem történt semmi. Igazán nem történt semmi.

Ő azonban csak egyre erősködött:

- De, de, Rolof, ami történt, nem lehet meg nem törtéنتé tenni. Jóvátenni szerencsére igen. Holnap majd csapunk egy jó napot, rendben?

- Rendben, apa.

- Akár az Állatkertbe is ellátogathatunk... És csinálunk egy egész napos szafárit. Hiszen tudom, mennyire szereted az állatokat.

Magamba kellett fojtanom a nevetést, és kedvem lett volna megkérdezni, hogy vajon, az istenért, honnan tudja?

Sandra szájában megállt a falat, amikor visszajöttem.

- Ki volt? - kérdezte tompán.

Megvontam a vállam.

- Apa.

Úgy ugrott fel, mintha kígyó csípte volna meg.

- A mindenségít! Hát nem tudtál szólni?

Nyugodtan a kezembe vettem egy szénné égett pogácsát.

- Akartam... de azt mondta, hogy nem szükséges. És azt üzenté, hogy nem jön haza éjszakára. Sürgős team-munkája akadt...

Aztán kárörvendve láttam, hogy megnyúlik az arca, és könnyek öntik el a szemét. Biztos voltam benne, hogy végigbögi az éjszakát.

Január 17.

Reggel az volt az első dolgom, hogy felhívjam Spencert. Tudtam, hogy Spencer szülei már hajnalok hajnalán kiutaznak az ürrepülőtérré, és onnan ébresztik a fiukat távébresztővel. Spencer felől tehát nyugodt lehetek. Egyedül Sandrára kell vigyáznom, ha nem akarom, hogy kihallgassa a beszélgetésünket.

Amikor felöltöztem, odalopakodtam Sandra szobája elé, és belestem az ajtó alatt. Odabenn semmi sem moccant, Sandra nyilván az igazak álmát aludta. Biztonság kedvéért azért még bekapcsoltam a videokamera membránját is, de anyám halk szuszogásán kívül nem hallottam mást a szobája belseje felől.

Bekaptam néhány falatot, majd lementem a nagyszobába, és odaültem a videotelefon ernyője elé. Aztán összeszedtem a gondolataimat, és felhívtam Spencert.

Talán öt perc is elmúlhatott - ezalatt megállás nélkül játszott a videó a fülbemászó melódiákat -, míg végül kivilágosodott a képernyő, és felbukkant Spencer simára fésült, szeplős feje.

- Helló, Rolof! - mondta meglepődve, amikor megpillantott a képernyőn. - Ez aztán a meglepetés. Már azt hittem, anyáék akarnak valamit... Félórával ezelőtt ébresztettek, és... Na de mi

újság? Mi az ördög bújt beléd, hogy ilyen korán reggel videózol. Csak nem vesztetted el a leckeszalagot?

Nem is kellett erőltetnem magam, hogy megfelelően komor képpel bámuljak a képernyőre. Alighanem Spencernek is feltűnhetett, hogy nincs virágos kedvem, mert elkomorult az ábrázata.

- Csak nincs valami baj? - kérdezte ijedten.

Intettem a fejemmel, hogy nincs, aztán szigorúan a szemébe néztem.

- Ide figyelj, Spencer... Tudsz titkot tartani?

Még mindig ijedten bólintott.

- Akkor jól figyelj! Néhány titkos adatra lenne szükségem. A Titkos Központ lehívójából. Tudnál segíteni?

Spencer körülkémlelt, mintha ki tudná, ki nem rejtőzködne a lakásukban, aztán egészen a képernyőhöz hajolt.

- Te megbolondultál, Rolof! Tudod, hogy mivel jár, ha elkapnak?

Bólintottam, és láttam, hogy Spencernek kiveri a víz a homlokát az idegességtől.

- Hogy képzelsz ilyet, Rolof? Jól tudod, hogy agyonverne apám, ha...

Mivel nem szóltam egy árva szót sem, nagyot sóhajtott.

- És hogy képzeled a dolgot?

Ekkor már tudtam, hogy Spencer a kezemben van.

- Ide figyelj, Spencer - mondtam neki -, láttad a kézi videofelvevőmet?

Szóttalanul bólintott.

- Nos, ha felhívod a Központot, két hétre tiéd a felvevő...

Láttam, hogy Spencernek felcsillan a szeme.

- Szalagokkal együtt?

- Szalagokkal együtt.

Újra közel hajolt a képernyőhöz.

- Mondd, mit csináljak?

Összeszedtem a gondolataimat, és sorolni kezdtem:

- Felhívod a Titkos Központot. Amikor bejelentkezik, szó nélkül betáplálsz apád kódszámát...

- Eddig én is tudom - morogta Spencer.

- Aztán felteszed a kérdéseket... És ha a végén megkaptad, törölteted a hívást.

- Ez lehetetlen - mondta Spencer. - A hívást nem törlik. És ezen fogok megbukni. Ha apát értesítik a hívásról.

- Akkor tetesd át titkosba!

- Hogyan?

- Közöld a hívással, hogy a hívást kezeljék titkosan, és a hívó nem kér róla elszámolást. Érted?

Spencer égnek fordította a szemeit.

- Atyaisten! Mit fogok én ezért kapni...!

- Két hétre a videofelvevőt.

- Megvárod a hívást?

- Hagyd bekapcsolva a készüléket.

- Oké! Mondd hát a kérdést!

- A kérdés a következő: december 27-re virradó éjszaka felszálltak-e űrhajók a repülőtérről?

- Bolond vagy, Rolof? - kérdezte Spencer. - Karácsonykor?

- Engem mégiscsak érdekel - mondtam. - Tehát ezen az éjszakán szálltak-e fel űrhajók? Hány és milyen céllal, világos?

Spencer bólintott, aztán megcsóválta a fejét.

- Te... nem fognak ezek kiröhögni engem?

Olyan komoran néztem rá, hogy nem merte folytatni. Ellépett a videó képernyője elől, ezért végigpásztázhattam az egész szobát. Spencer szándékosan helyezkedett úgy, hogy ne takarjon előlem semmit. Pontosan megfigyelhettem, hogy odaballag apja

íróasztalához, s bekapcsolja a kisokos hangszalagját. Amikor a készülék felbúgott, Spencer beleszólt:

- A Titkos Központ kódját kérem!

A szalag egy-két másodpercig hangtalanul forgott, majd megszólalt a géphang:

- A Titkos Központ kódja: CH-22-22-44-E. Spencer kidugta a nyelvét a nagy igyekezettől, hogy megjegyezze a hosszú kódot.

- CH-22-22-44-E - ismételte engedelmesen, majd megállította a készüléket, és letörölte a hívást. Aztán a sarokba lépett, ahol apja távhívója állt egy kis asztalkán. Ujjait végigfuttatta a billentyűkön, s láttam, hogy elsápad, amikor felhangzott a hangszóróból egy kemény, katonás hang.

- Itt a Központ. Vettem a hívást. Kérem a hívó kódját!

Spencer nagyot sóhajtott, és szinte suttogva mondta:

- DC-1lp3.

- DC-1 lp3 - ismételte engedelmesen a hang, majd rövid szünet után folytatta: - Ellenőriztem a hívó kódját. Rendben találtam. Kérem a hívást!

Spencer kétségbeesetten rám nézett, és én bátorítóan feléje mosolyogtam. Ekkor odahajolt a géphez, és belemorogta:

- Kérdés a következő. December 27-re virradó éjszaka szálltak-e fel úrhajók a repülőtérről?

A készülék kettőt-hármat sercintett, majd elhallgatott. Spencer tanácstalanul meredt rám, és láttam rajta, hogy legszívesebben kikapcsolná a masinát.

S már-már nyúlt is a készülék kapcsolója után, amikor felhangzott a katonás beszéd:

- Központ a DC-1lp3-as hívónak. Kérését megvizsgáltuk. Közöljük, hogy a kódszámra válasz nem adható. A kérdésre adandó választ a „Szigorúan titkos” tartományba sorolták. Óhajt még valamit?

- Nem, köszönöm - mondta Spencer, majd sietve hozzátette: - Kérem, töröljék a hívást!

- Nem áll módomban - felelte közönyösen az automata.

Spencer lenyomta a billentyűt, és belefojtotta a szót a készülékbe.

Bár nem kaptam választ a kérdéseimre, az automata mégis közölte velem az igazságot. Ha nem szállt volna fel senki azon az éjszakán, miért kezelnék elsőrendű hadititokként a semmit. Tehát igenis indultak karácsonykor is úrhajók...! És ez annyit jelent, hogy apa is... Hiszen előző este elbúcsúzott tőlem. Akkor pedig. ..

Spencer arca újra felbukkant az orrom előtt.

- Na, meg vagy elégedve?

- Kösz, Spencer - mondtam. - Két hétre tiéd a videofelvevő.

Spencer nem válaszolt, hanem elgondolkozva nézett rám. Összeráncolta a homlokát, és felemelte a mutatóujját.

- Ide figyelj, Rolof, a fene se tudja, hogy miért érdekel az a hülye felszállás, de eszembe jutott valami... Figyelsz egyáltalán?

- Figyelek - mondtam feléledő érdeklődéssel.

- Nahát. Szóval ha érdekel a felszállás, felhívjuk Radeket... Az a hülye ott lakik a repülőtér mellett. Ha volt felszállás azon az éjszakán, Radeknek tudnia kell róla. Hacsak nem aludt, mint egy mormota. Na, mit szólsz Spencer bácsi ötletéhez?

A legszívesebben megöleltem volna.

- Ide figyelj, Spencer... - kezdtem.

- Kuss - mondta Spencer -, átveszem az irányítást. .. Először is lehozom anya videóját... hogy láthasd Radek hülye képét te is... Várj addig, pajtikám - s ezzel elügetett egy számomra láthatatlan másik szoba felé.

Vártam vagy fél percig, mialatt újra bekapcsoltam a kézi videofelvevőmet, és behallgattam a membránba. Sandra még mindig szuszogott, és esze ágában sem volt megzavarni

detektív munkámat.

Spencer képe egyszerre csak ismét felbukkant a képernyőn, és ujjával a szoba sarka felé bökött.

- Beszereltem a másik készüléket... Most odamegyek, és felhívom Radeket. Ha kell valami, csak rikkantsál. Azért hallak téged is.

Láttam, amint Spencer bekapcsolja a másik videotelefont, és néhány másodperc múlva felbukkant Radek arca a képernyőn.

- Szia, Radek - mondta Spencer, és az én videóm felé mutatott nem is üdvözlöd a barátaidat?

Radek eltátotta a száját a meglepetéstől.

- Mi az ördög? Hát már itthon sem hagytok békén? Nem elég, hogy egy óra múlva úgyis találkoznom kell veletek az iskolában? Mi a fenét akartok?

Bár nyafogott, mint egy óvodás, láttam rajta, boldog, hogy kicsit hülyéskedhet velünk.

- Ide figyelj, Radek - mondta ekkor Spencer -, Rolof kérdezni akar valamit. Valami sürgőset. Nesze itt van, kérdezd hát!

Radek felém nézett, és felhúzta a szemöldökét.

- Azt szeretném megkérdezni... hogy... szóval azt, hogy december 27-én éjszaka szállt-e fel úrhajó a repülőtérről?

Radek felröhögött.

- Ne viccelj, apuskám! Arra sem emlékszem, hogy tegnap felszálltak-e. Ki a fene tud visszagondolni tavalyra. Mit is mondtál, mikor?

- December 27...

- December 27? Három nappal karácsony után. De miért érdekel az téged?

- Majd később, most...

Radek hirtelen felkiáltott:

- Mit mondtál? Három nappal karácsony után? De hiszen

akkor... - és látszott rajta, mennyire töri a fejét, hogy vissza tudjon emlékezni arra az éjszakára.

- Na, mi van, Radek? - kérdezte Spencer türelmetlenül.

Radek csillogó szemekkel nézett vissza ránk.

- Kíváncsiak vagytok, mi? Ha nem lenne Radek bátyátoknak olyan a memóriája, mint egy... mint egy... - és kétségbeesetten kereste a memóriájához megfelelő hasonlatot.

- Majd később, Radek - mondtam óvatosan, mert nem akartam megsérteni. - Vissza tudsz emlékezni valamire?

Radek bólintott.

- De vissza ám. - Közel hajolt a képernyőhöz, és suttogóra fogta a hangját: - Már karácsony napján feltűnt, hogy valami nagy balhé van készülöben. Képzeljétek, apa mondta, hogy a repülőtér egész személyzete szabadságot kapott január másodikáig. Értitek? Ilyen még nem fordult elő... Aztán meg, alighogy a személyzet szabadságra ment, órák múlva új személyzetet hoztak. Legalább tíz helikopterre való irányítót. Aztán minden elcsendesedett. És a karácsonyt követő valamelyik éjszakán, most már emlékszem, hogy 27-én volt, elszabadult a pokol. Egymás után szálltak fel a nehéz szállítóúrhajók... Pontosan tudom is, hogy hány. Ha hiszitek, ha nem, kilenc. Expedíció indulhatott valahova, és képzelhetitek, hogy szupertitkos, ha kicserélték a repülőtér személyzetét. Most már persze megint a régiiek vannak ott. Az újak úgy eltűntek, mintha itt sem lettek volna. És senki nem emlékszik, hogy azon az éjszakán történt-e valami... Ezt akartátok tudni?

Spencer rám nézett.

- Ezt - bólintottam.

- Nos, hát ennyit tudok mondani - fejezte be Radek. - És még valamit. Apa mondta, hogy csak akkor szoktak ilyen fene nagy hűhót csinálni a felszállással, ha olyanok repülnek, akik sohasem

térnek vissza. A galaktikán túlra repülők szállnak fel titokban. Alighanem most is valami ilyesmi történt! Legalábbis szerintem.

Csak annyi erőm maradt, hogy mosolyt erőltessek az arcomra.

- Kösz, fiúk! - mondtam, és kikapcsoltam a videotelefont. Hiszen megtudtam mindent, amit akartam.

December 27-ének éjszakáján hagyott el örökre az édesapám.

Kora délután volt, amikor beállított apa. Sandrával egészen addig nem lehetett bírni; hol a szelonon hevert, és nyakalta a tömény kávékivonatot, hol pedig a lépcsőn rohangált le-fel, mintha megbolydult volna.

Akkor már nagyjából túl voltam azon, hogy valamit is érezzék anyám iránt. Inkább csak kíváncsi voltam, hogy mi is történik, ha megérkezik apa.

Apa úgy lépett be a lakásba, mintha ma járna itt először. Tétován méregette a szobákat, aztán Sandrát és végül engem. Mintha már sokat hallott volna rólunk, de még soha nem látott volna bennünket.

- Helló! - mondta mégis könnyedén, amikor néhány másodpercnyi habozás után odaállt elénk. - Végül sikerült megszabadulnom. Keményen ráhajtottunk az éjszaka.

Sandra meredten bámult rá, félig nyitott szájjal, mintha részeg lett volna. Aztán csak ennyit mondott halkán:

- Ó, istenem, Till!

Ettől kezdve a legnagyobb rendben ment minden. Apa lepakolta táskáját és a felöltőjét, aztán oda jött hozzám, és beült velem szemben egy fotelba. Szelíden nézett rám, valami derűs, felhőtlen éghez hasonló tekintettel.

- Ide figyelj, Rolof - kezdte, és felnevetett. - Már beszéltünk róla videón, de még egyszer el kell mondanom, hogy roppantul sajnálom, amit tegnap tettem. Kicsit elvesztettem a fejem. Nem

lett volna szabad, tudom...

- Ugyan, apa.

- Nagyon megbántam, Rolof.

Szavainak azonban ellentmondott derűs, harsogó optimizmust sugárzó nézése.

- Ezért aztán arra gondoltam, hogy holnap, szombat lévén, kimehetnénk az Állat- és Lénykertbe. És részt vehetnénk egy hosszú szafárin. Egy olyan igazi, egész napon... Na, mit szólna hozzá?

Én is derűsre váltottam az arcom.

- Hát ez igazán remek lenne, apa.

Felragyogott az arca.

- Ugye? Tudom én, hogy mi kell az olyan állatbarát fiúnak, mint te vagy... Megnézünk mindent. Állatokat, lényeket, mindent. Mondják, hogy a Végárol fantasztikus pofák érkeztek... Szinte el sem lehet mondani, hogy mennyire érdekesek. Nos, Rolof?

- Nagyon jó lesz, apa!

Erre feltápászkodott, és nagyot ásított.

- Most pedig ledőlök egy kis délutáni alvásra. Rendesen kidolgoztuk magunkat az éjszaka. Mintha kicserélték volna néhány tagomat, olyan törődöttnek érzem magam...

Ebben aztán nem volt okom kételkedni.

Amikor este lefeküdtem, kísértést éreztem, hogy felkapcsoljam, a masinámat, és meghallgassam, mit csinálnak ezek odaát. Aztán belebámultam a sötétbe, és feltettem magamban a kérdést, hogy vajon érdekel-e még, hogy mi történik a másik szobában. Vajon köt-e még hozzájuk valami?

S mivel nem tudtam igennel válaszolni, a fal felé fordultam, és tüstént elaludtam.

Január 18.

Arra ébredtem, hogy apa kopog az ajtómon.

- Ébredj, Rolof! - hallottam vidám hangját. -A hosszú szafári kilenckor indul.

Néhány másodpercig még a párnán nyugtattam a fejem, aztán csengő hangon kikiáltottam:

- Mátis, apa! öt perc és kész vagyok!

S öt perc múlva valóban felöltözve, megmosakodva ballagtam le a lépcsőn.

Apa már a karosszékekben ült, és a Reggeli Hírmondó kazettájával babrált.

Amikor leértem, felemelte a fejét, és boldog mosoly-lyal felém lengette a kezét.

- Helló, Rolof! Tíz perc múlva indulunk! Indul a hosszú szafári!

Az Állat- és Lénykert bejáratánál a korai időpont ellenére hatalmas tömeg hullámozott. A lyukasztó automaták kétségbeesetten intették nyugalomra a látogatókat. A bejárat belső oldalán izgatottan futkároztak a terepjárók vezetői; most vették át utolsó instrukcióikat. A motorok feldübörögtek: várták az utasokat.

Nekünk szerencsére nem kellett sorba állnunk. Apa már a tegnapi nap folyamán biztosította a helyünket, ezért egy külön bejáraton, a tömeget megkerülve juthattunk be a Lénykertbe. S ugyanúgy, mint korábban, amikor apával egy rövid szafárin vettünk részt, elfoglalhattuk helyünket egy terepjáró tetején.

A műsor első része ma is pontosan úgy zajlott, mint akkor. A terepjáró vezetője előbb halálra ijesztette a tapasztalatlan résztvevőket, majd kiosztotta a sugárpisztolynak nevezett

csillagszórókat, amiből aztán mindenki biztonságot merített, öröm volt nézni, milyen magabiztosan szorongatták a használhatatlan sugárvetők nyelét a megnyugodott utasok.

Az Állatkert látogatása nem okozott különösebb izgalmat. Persze azért vigyáztam, hogy megfelelő lelkesedést mutassak. Magamon éreztem ugyanis apa figyelő tekintetét, és tudtam, hogy minden mozdulatomat regisztrálja. Igyekezniem kellett, hogy ne okozzak csalódást. Különösen a kutyák pavilonja előtt kellett összeszednem magam. Olyan hancúrozást rendeztem a felénk száguldó állatokkal, hogy még sokat tapasztalt kísérőnk is elmosolyodott. Apa arca pedig egyenesen sugárzott a boldogságtól.

Honnan is sejthette volna, hogy számításaim szerint mindössze félóra választhatta el a haláltól...

A legeslegelső szafárink alkalmából történt velünk valami, amit még nem volt alkalmam lejegyezni. Talán azért, mert akkor nem tulajdonítottam neki különösebb jelentőséget. Most azonban erre alapítottam a tervem.

Azon a délutánon, amikor a terepjáró hátán végigfutottunk a rövid szafari útján, s letelepedtünk a fákat utánzó élőlények mellé, apa elmagyarázta, hogy nem ezek a legfurcsábbak a Lények lakói között. Most is világosan látom magam előtt, amint apa valahova a messzeségbe mutat, és komolyan így szól:

- Persze azért nem minden lény olyan ártalmatlan kinézetű, mint ezek itt. Ha a keopszokat látnád! - és elhúzta a száját.

- Keopszok?

Apa bólintott.

- Így hívják őket. A Keopsz csillagról kerültek a Földre. Tulajdonképpen rendkívül értelmes lények. De valahogyan félnek az embertől...

- Talán bántották őket - mondtam.

Megrázta a fejét.

- Biztosan nem... A Keopsz viszonyai ugyanis olyanok, hogy ember vezette űrhajó képtelen leszállni rajta. Roppant erős a mágneses sugárzása. Ezért aztán robotok szálltak le a felszínére. A lényeket is robotok terelték be az űrhajóba. Máig is rejtély előttem, hogy sikerült nekik. A keopszoknak olyan erős fogaik vannak, hogy szempillantás alatt összeroppantják a legerősebb fémötvözetet is...

- Akkor én sem értem, hogyan foghatták be őket...

Apa felvonta a vállát.

- Csak találgatni lehet... Talán annyira meglepődtek, hogy meg sem kísérelték bántani a robotokat. S mire felocsúdtak, már benn is voltak az űrhajóban. Onnan aztán már nem volt menekülés.

- De hiszen... te mondtad, hogy elharapják a legkeményebb fémeket is. Kirághatták volna magukat az űrhajóból!

- Valóban. Talán megtehették volna. Csak hát mondtam, hogy értelmes lények. Nyilván felmérték, hogy mivel járna, ha kilyukasztanák az űrhajót. Egyszerűen kiesnének a világűrbe. És azt már a keopszok sem élnék túl. Számukra is öngyilkosság volna... Hagyták, hogy a hajó lehozza őket a Földre... és itt csodálatosan alkalmazkodnak a mi viszonyainkhoz. Élnek és még szaporodnak is. Csak éppen visszautasítanak minden kapcsolatfelvételt. Hallgatnak, mintha megsértődtek volna. Pedig legalább annyi eszük van, mint nekünk.

-És ... nem próbáltak meg... akárhogyan is, de beszélgetni velük?

Apa elmosolyodott.

- Dehogynem próbáltak. Most is szinte hetente látogatják őket a tudósok. A keopszok azonban nem vesznek tudomást róluk. Csak élnek a maguk életét, és fütyülnek a tudósokra. Egyetlenegy

dolog van csak, ami felrázza őket az apátiából...

- Miből?

- Hát ebből a szomorú és csüggedt hangulatból. Ha android, vagy robot, vagy akármilyen automata kerül a közelükbe. Ha ilyet érzékelnek maguk körül, mintha eszüket veszítenék... Nekirohannak, és pillanatok alatt miszlikké szaggatják. Mint a legelső kutatócsoport egyik kiszolgáló robotját. Mire a tudósok felocsúdtak, nem maradt más szegény robotból, mint néhány törött csavar.

- Ezt nem értem - suttogtam, és elakadt a szavam. - De hát ... az embert nem bántják.

Apa elhúzta a száját.

- A világ tele van titokkal, Rolof. Hát még a végtelen! A világűr és a többi galaktika. Mind-mind megannyi rejtély... Ami a keopszokat illeti, talán nem is annyira megmagyarázhatatlan a dolog. Gondold csak el, hogy ezeket a szerencsétleneket robotok rabolták el a hazájukból... Ember nekik még rosszat nem tett. És ki tudja, hogyan gondolkodnak? Elvégre azt is hihetik, hogy az emberek fölött is robotok uralkodnak. Hiszen, ami azt illeti, a látszat valóban ezt is mutatja. Sokkal kevesebb a robot, mint az ember. Azonkívül a robot sokkal sebezhetetlenebbnek és tökéletesebb alkotásnak tűnik. Elképzelhető, hogy a keopszok azt hiszik, az ember is egy más világ szülötte, és őt is a robotok rabolták el valahonnan. Érted? Eszerint tehát úgy okoskodhatnak, hogy ők és az ember szövetségesek a robotok ellen.

Elgondolkodva hallgattam apa szavait. S valahogyan nagyon is a szívembe férkőztek ezek a soha nem látott nagy fogú keopszok. Apa folytatta, amit a keopszokról gondolt.

- Talán nekik sem könnyű felvenni velünk a kapcsolatot. Próbálkoznak, de mi nem értjük őket. Csak ülnek szótlanul,

legalábbis mi úgy látjuk, közben pedig mindent megtesznek, hogy szót értsenek velünk. Különben miért ne bántanának bennünket?

- És... hogy néznek ki ezek a keopszok? Apa eltűnődve bámult maga elé.

- Én csak egyszer láttam őket. Olyasfélék, mint az ősidők tyrannosaurusai, csak jóval kisebbek. Mint, mondjuk, egy kenguru... Lapos a fejük, és minden oldalon tele van fogakkal. Tulajdonképpen csupa száj az egész keopsz, és csupa-csupa fog... S valahogy olyan sajnálatra méltó.

Engem még mindig nem hagyott nyugodni valami.

- És hogy van az a dolog a robotokkal?

- Ahogy mondtam. Ha android kerül a közelükbe, egyszerűen megvadulnak. Nem lehet bírni velük. Rárontanak, és darabokra tépik. Aztán megnyugszanak, és tovább gubbasztanak, mintha mi sem történt volna. Még az autót is tanácsos leállítani a közelükben.

Elgondolkoztam.

- És hogyan ismerik fel a robotot? Hiszen ma már olyan tökéleteseket készítenek, hogy lehetetlen szabad szemmel megkülönböztetni őket. Néha csak egy-egy közlekedési balesetnél derül ki, hogy akit elütöttek, nem is ember volt, hanem android.

Apa megvonta a vállát.

- Ki tudja? De hogy megérzik, az biztos. Isten legyen irgalmas annak a robotnak, aki a közelükbe kerül. De, amint mondtam, a keopszok csak hosszú szafárin érhetők el...

Hát erre a beszélgetésre alapítottam én apával kapcsolatos tervemet.

Az ebédet egy kék vizű, náddal szegélyezett tavacska partján költöttük el. Apa vidám volt és elégedett. Szemeit lehunyva

süttette arcát a nappal, miután a tavacska melletti domboldal fűvére heveredett. Valahol, talán néhány száz méterre, a dombtetőt borító fenyvesek fáin madarak csicseregtek: madárhatározó automata nélkül is meg tudtam különböztetni a fenyőrigó hangját. Olyan szép és békés volt minden, hogy szinte belefájdult a szívem.

Apa behunyta a szemét, és úgy tett, mintha aludna. Mindenesetre nem figyelt rám, és ez elég volt ahhoz, hogy lelépjek. Óvatosan, mintha csak véletlenül tenném, ellépkedtem a fenyők felé, majd amikor még mindig nem nyitotta ki a szemét, nagy ívben megkerültem, és a falatozó vendégek között áttörtetve az autóhoz mentem.

A terepjáró vezetője az első ülésen ült, és ölébe tett papírtálcáról falatozott valamit. Éppen egy hosszú nyakú tejes üveget emelt a szájához, amikor felbukkantam mellette. Nagyot húzott az üvegből; csak úgy táncolt hatalmas ádámcsutkája az ingnyaka alatt. Amikor letette az üveget, rám nézett, és hamiskásan felém kacsintott:

- Na, mi van öcsi? Mi kéne, ha vóna? Óvatosan apa felé pislantottam, aki még mindig behunyt szemmel feküdt a domboldal fűvében. Lábait kinyújtotta, és ha nem tudtam volna, hogy gondosan visszapergeti magában az elmúlt órák eseményeit, azt hihettem volna, hogy alszik.

Mintha csak véletlenül tenném, ráültem a vezetőfülke lépcsőjére.

- Ne tessék haragudni a zavarásért - mondtam -, de nagyon érdekelne valami...

A vezető letette kiürült tejes üvegét, és felém biccentett.

- Igazán? Aztán mi volna az?

- A keopszok - mondtam.

Erre felhúzta a szemöldökét.

- A keopszok? Aztán minek?

- Mert tanultunk róluk az iskolában.

Elismerően bólintott.

- Derék dolog. Nem is olyan régen kerültek ide, és ti máris tanultatok róluk. Derék dolog, ha mondom. Miben lehetek a szolgálatodra?

Aggodalmas tekintettel néztem rá.

- Félek tőlük.

Úgy tett, mintha meghökkent volna.

- Csak nem? Hiszen ott a sugárpisztoly az oldaladon.

Erre egészen odahajoltam hozzá, hogy a közelünkben ebédelőik véletlenül se hallhassák meg a szavaimat.

- Tudom, hogy a sugárpisztoly nem ér semmit... Nem először vagyok szafárin. Igaz, csak röviden voltam eddig, de már előfordult, hogy rá kellett lőnünk egy-egy lényre. Én tudom...

Gyorsan a szája elé kapta az ujját.

- Pszt! Meg ne hallják! Még a végén elvonnánk az örömeiket, hogy összevissza lövöldözhetnek! - és újra rám kacsintott. - Nem is hittem, hogy ilyen tapasztalt vadász vagy!

- De a keopszoktól félek.

Megcsóválta a fejét.

- Ostobaság, pajtás. Állítom neked, hogy ezek a legártalmatlanabb figurák az egész Lénykertben. Nem mondom, amikor először pillantottam meg őket, nekem is majdnem tele lett a gatyám, pedig láttam már egy s mást, elhiheted.

- Annyira félelmetesek?

- Hát, eléggé. Csupa fog az egész. De nehogy te megijedj tőlük! Olyan jámborak, mintha csak programozva lennének... Már úgy értem, hogy nem szabadna emberre támadniuk. Csoda tudja miért, de még soha nem fordult elő, hogy bárkinek a haja szála is meggömbült volna, aki közéjük ment. Furcsa fickók, az már igaz!

- De azt is mondják, hogy jaj annak a robotnak, amelyik a közelükbe keveredik!

- Hát annak jaj. Mert csuda vadak tudnak lenni ezek a jámbor fickók. Magam is ott voltam, amikor szétkapták Petersen autóját. Még az adóvevőt is lenyelte valamelyik. Képzeld, gyalog kellett nekiindulnunk az útnak, még szerencse, hogy idejében elértük az első segélykérő állomást, különben ránk esteledett volna. Éppen egy csomó vén banyával voltam. Képzeld el, mit csináltak, amikor látták, hogy a keopszok meguzsonnázzák Petersen terepjáróját. Jobban féltem tőlük, mint a keopszoktól, isten az atyám! Pedig akkor magam is meghökkenstem, elhiheted!

- A mi kocsinkat nem eszik meg?

-Nem lesz rá alkalmuk, öcsi... - s nagy darab kenyeret tömött a szájába. - A vezetőség már tanult az esetből. Letáborozunk innen vagy hárommérföldnyire, ahol a keopszok rétje kezdődik. Tudod, van egy virágos rét, ahol ezek a furcsa fickók laknak. Egy kutya közönséges rét. Ott ástak maguknak lyukakat a földben, és azokban laknak. El nem mozdulnának onnan a világ minden kincséért sem. Már arra is gondoltam, hogy biztos nem véletlen a rét iránti szerelmük. Talán úgy beszéltek meg odafenn, azon a csillagon, ahonnan elcipelték őket, hogy a többiek, akik értük jönnek, egy virágos réten keressék őket. Az ördög se tudja. És képzeld el, a füvet eszik. És semmi nem jön ki belőlük. Amit megesznek, nyomtalanul eltűnik. Na, szólj hozzá!

- És... mit csinálunk, ha a közelükbe érünk?

- Mit csinálnánk? Megbámuljuk őket. Én mondom, érdemes. Kerek fél óránk van rájuk. Aztán lassan vissza is fordulunk, mert pontosan hatkor a kapunál kell lennünk. Hát bizony, pajtás, minden véget ér egyszer, még a hosszú szafari is. Hála istennek!

- És... hátha mégis megtámadnak bennünket?

Előrenyúlt, és megveregette a kezem fejét.

-Ne nyugtalankodj, öcsi! Előbb indulnak meg a domboldal fenyőfái, és rontanak ránk, mint azok a jámborok... Bár, tudja a fene. Valahol olvastam, hogy egyszer még az erdő is megindult. Ámbátor a regényekben túlon túl sok minden előfordul...

Úgy tűnt, hogy néhány perc alatt megtettük a három-mérföldnyi távolságot a keopszok rétéig. Reméltem, hogy a vezető nem ad túl korán semmiféle felvilágosítást a többieknek, hiszen neki az a fontos, hogy minél váratlanabb és hátborzongatóbb látvány táruljon a szafári utasainak szeme elé. Így nő a Társaság bevétele.

Számításomban nem is csalódtam. A vezető összeszorította a száját, és csak közömbös magyarázatokkal szolgált a következő állomást illetően. Elmondta, hogy nemsokára letesszük a kocsit, és gyalog sétálunk be a keopszok rétére. S amikor felém fordította a fejét, alig észrevehetően rám kacsintott.

Egy alacsony fenyőbokrokból álló ligetecske kellős közepén állította le a terepjárót. Kiugrott a vezetőfülkéből, és a kocsi elé állt.

- Hölgyeim és uraim - kezdte harsány hangon -, ami itt áll előttünk, az a keopszok rétje. Felhívom a figyelmüket a rét selymes fűvére, a csodaszép virágokra s a virágok között döngicsélő számtalan rovarra, melyek mindaddig távoli bolygók élővilágát gazdagították, míg az Állat- és Lénykert Társaság fáradságot és áldozatot nem ismerve ide nem hozatta őket... És ¹ még valamit... önök bizonyára sokat hallottak a harmóniáról. Igenis, a harmóniáról. Arról, hogy a természet különböző darabjai alkalmazkodnak egymáshoz. Hogy ahol szép virágok nőnek, ott a fák is szépek, s az állatvilág is kedves és barátságos. Jól nézzék meg, kérem, a keopszokat, és döntsék el maguk, hogy a harmóniatörvény funkcionál-e a valóságban. Most pedig

nagyon kérek mindenkit, hogy akinél valamiféle gépszerkezet van, videofelvevő, rádió vagy akármilyen, helyezze földre, és semmi esetre se hozza magával. És bármi történjék is, ne féljenek, kérem! Hiszen mindenkinél ott a félelmetes erejű sugárpiszoly!

Szinte nevetnem kellett, ahogy a nagypapa korabeli férfiak és asszonyok idegesen markolázták az ártalmatlan csillagszórók nyelét. Apa mozdulatlanul, karba font kézzel állt, és a távolba nézett. Nem hittem, hogy valamit is felfogott a szafárivezető szavaiból.

A vezető lassú léptekkel megindult a keopszokat rejtő rét széle felé. Mi valamennyien követtük, s a legfélénkebbek messze maguk elé tartották a sugárpisztolyukat. Apa és én a leghátulsó sorban helyezkedtünk el, hogy az öregek jobban láthassanak.

Az első keopszpárt akkor pillantottuk meg, amikor közvetlenül a rét szélére értünk. Ott ültek egymás mellett, mint a jó testvérek vagy a szerelmesek.

Egyikük a másik vállára hajtotta a fejét, és szemükben szinte már-már emberi szomorúság csillogott.

A furcsa lények felkapták a fejüket, amikor az első sor szafárivendég kibukkant az erdőből. Az, amelyik korábban lehajtotta fogakkal teli fejét, most kissé felemelkedett, és izgatottan mozgatni kezdte a mellső végtagjait.

Addigra már valamennyi vendég ott tolongott a rét szélén, s szinte egyszerre morajlottak fel, amikor a keopszok felálltak, és néhány határozatlan lépést tettek felénk.

Bár felkészültem a látványra, a keopszok mégis lenyűgöztek. De valahogy egészen másképpen, mint a Kassziopeia-hidrák vagy a krokodiltörpék, őket éppen úgy nem tekintettem értelmes lényeknek, mint a papucsállatkákat az elektronmikroszkóp alatt, pedig lehetséges, hogy azoknak is sokkal több eszük van, mint

nekünk. Csak éppen nem vagyunk egy hullámhosszon.

A keopszok azonban valahogyan emberi ésszel is felfogható és megérthető lényeknek tűntek. Akkorák voltak, mint egy megtermett kenguru, és pikkelyes, farokban végződő testükön egészen gömbölyű, fogakkal telirakott, óriási száj ült. Szinte körülérte az egész fejüket. Két óriási szemük kétoldalt helyezkedett el, ott, ahol az ember fület várt volna, ami viszont egyáltalán nem látszott rajtuk. Négy végtagjuk volt, akárcsak nekünk: kettőre támaszkodtak, kettőt pedig izgatottan mozgattak maguk előtt. Azt is el tudtam képzelni, hogy a kezükkel beszélnek, mint a némák.

A legfurcsább azért az volt az egészben, hogy nem hallottuk a hangjukat. Láttuk, hogy felénk figyelnek, és éppen úgy bámulnak bennünket, mint mi őket. S eszembe jutott, hogy vajon kinek lehet több bámulnivalója a másikon. Biztos hogy nekünk?

Ebben a pillanatban újabb keopszok tűntek fel a réten - talán tízen, tizenöten lehettek -, s valamennyien a levegőbe bámultak. Óriási szemük mozdulatlanul meredt a tér tőlünk távol eső pontjaira, de biztos voltam benne, hogy azért látnak bennünket.

A szafárivezető hátat fordított a keopszoknak, és elénk állt.

- Kérem, hölgyeim és uraim, itt láthatók az Állat-és Lénykert büszkeségei, a keopszok. Eddig még nem fordult elő, hogy kellemetlenséget okoztak volna bárkinek is. Fület esznek, és nem beszélnek. Ami azt illeti, elsőrendű anyós lenne belőlük!

Harsány röhögés nyugtázta a vezető szellemes benyögését.

- Csak hát egy kis baj azért volna velük - folytatta felbuzdulva sikerén a szafáriparancsnok. - Nem beszélnek, és nem avatkoznak az otthoni ügyekbe, viszont megesznek mindent, ami nem emberi vagy állati, egyszerűen élőlény... Jaj lenne a házirobotjaiknak, hölgyeim és uraim! A keopszok esküdt ellenségei a gépeknek. Ha robottal vagy androiddal találkoznak,

nyomban rávetik magukat, és darabokra szaggatják. Ezért kértem önöket, hogy ne hozzanak magukkal semmi géphez hasonlót, és az autót is ezért kellett a bokrok között hagynunk. De önök nyugodtak lehetnek, hölgyeim és uraim, hiszen önök se nem robotok, se nem androidok! Bennünket nem fenyegetnek ezek a kedves, csúnya, de barátságos jószágok!

A vezető szerencsére nem látta apát, mert megrémült volna az arckifejezésétől. Apa először közömbösen hallgatta az elhangzott szavakat, majd ahogy a vezető a keopszok androidokkal szembeni ellenszenvét kezdte ecsetelni, egyszerre aggodalom, majd rémület ült ki az arcára. Gyors mozdulattal kezébe ragadta a használhatatlan sugárpisztolyt, amit a bejáratnál kaptunk.

Amennyire tudtam, elhúzódtam apa mellől, és mintha véletlenül tenném, kissé visszaléptem a fák rejtekébe, ahonnan azonban mindent jól meg tudtam figyelni.

A szafárivezető elhallgatott, és elégedetten nézte a keopszokat, mintha csak saját gyerekei lettek volna. Arcán csendes öröm trónolt, és lehajolt, hogy letépjen a rét széléről egy hosszú fűszálat. A keopszok a távoli horizont felé meresztették a szemeiket, és még mindig mozdulatlanul álltak.

- Kár, hogy nem szabad fényképezni! - sóhajtotta egy öregúr mellettem, és izgatottan kotorászni kezdett zakója zsebében. Aztán előhúzott egy kávélevelekből préselt koffein rágót, és lassú csámcsogással rágni kezdte.

A keopszok ebben a pillanatban meglódultak. Annál is inkább váratlanul érte csoportunkat a támadásuk, mivel hangtalanul cselekedtek. Nem kiáltottak vagy csikorgatták a fogaikat; úgy lendültek előre, hogy csak a testük alatt surrogó fű jelezte gyors közeledésüket.

Bár nekem is félelem öntötte el a szívemet, mégis sikerült megfigyelnem, hogy másodpercek törtrészei alatt csatárláncot

alkottak, és mire felocsúdhattunk volna, bekerítettek bennünket. Aztán megtorpantak, és kidülledt szemekkel bámulták a horizontot.

A keopszok támadására azonnal kitört a pánik a csoportban: többen a szívükhöz kaptak, és eszméletlenül roskadtak a földre.

A szafárivezető arcára kövér verejtékcseppeket csalt a rémület és a csoportért érzett felelősség. Felemelte a karját, és igyekezett túloldítani a pánik okozta lármát:

- Nyugodjanak meg, hölgyeim és uraim, nincs okuk izgalomra! A keopszok nem nyúlnak élőlényhez! Soha nem fordult elő, hogy bárkit is bántottak volna!

- Hát akkor ez mi a fene?! - kiáltotta egy idősebb, nagy bajuszú úr, és a csendben álldogáló keopszokra mutatott. - Nem látja, hogy körülfogtak bennünket?

- Nem bántanak, higgye el, nem bántanak! - hajtogatta a vezető, de maga is megszeppenve pislantgatott jobbra-balra.

- Kérjen segítséget! Azonnal kérjen segítséget! - visította egy női hang.

- Lehetetlen, asszonyom. Emberre teljesen ártalmatlanok!

- Az engem nem érdekel! Roland szenátor felesége vagyok. Azonnal kérjen segítséget! Érti? Követelem!

A vezető lehajtotta a fejét.

- Sajnálom, asszonyom... A kocsiban hagytam a rádiót. Hiszen mondtam, hogy a gépekre allergiásak. - Aztán gyanakodva húzta össze a szemét. - Csak nem szegte meg valaki az utasításomat? Kérem, ha valaki...

- George! - sikiította egy újabb női hang. - Azonnal vedd elő! Add elő, mert megesznek bennünket!

A sikoltozó asszony mellett álló kis kövér férfi megtörölte zsebkendőjével izzadó homlokát, és zavartan motyogta:

- Én azt hittem... izé... Ki gondolta volna?

A szafárivezető néhány ugrással a kopasz mellett termett.

- Ember! Mi az úristen van magánál?

A kopasz remegő kézzel a zsebébe nyúlt, és lapos, fekete számológépet húzott elő.

- Nem akartam... Csak tudja, annyira drága, hogy... A legújabb típus és...

- A fene a hülyéjét! - mondta egy hang. - Becsinált, hogy ellopják a vacak számológját. Most aztán...

Az ájultak közül valaki magához tért, és hangosan zokogni kezdett.

- Haza akarok menni... Kérlek, Martin, vigyél haza, nagyon szépen kérek!

Egy magas férfi a kopaszhoz ugrott, és kitépte kezéből a számológépet.

- Adja oda nekik, mert megdöglünk valamennyien! Kérem, vezető úr! Itt a számológép... És ha valakinél még lenne valami, amit ezek a nagy fogúak nem bírnak, ajánlom, hogy azonnal adja ide, mielőtt még szétverném a pofáját!

A szafárivezető elvette a számológépet, és tanácstalanul forgatta a kezében.

- Adja már nekik, az istenért! - sikoltotta valaki.

A szafárivezető nagyot sóhajtott, és néhány lépést tett a keopszok felé. Aztán széles mozdulattal közéjük hajította a számológépet.

A keopszok meg sem moccantak. Csak meregették óriási, fehér szemeiket, mintha nem is bennünket figyelnének.

Az egyik végre megmozdult, és megmozdította a szemét is. Lassan közelebb csúszott a számológéphez. Farka végével megbillentette, aztán villámgyors mozdulattal a szájába kapta, és eltüntette benne. Halk reccsenés hallatszott, s a számológép acéldoboza fémszilánkokká zúzódott az iszonyatos fogak

harapásától.

A kis kopasz eltakarta a szemét, és halkan felnyögött:

- Úristen!

- Van még valakinél valami? - kérdezte a szafárivezető.

A csoport egy emberként rázogatta a fejét. A vezető a csoport elé lépett, és komor képpel a keopszokra bámult.

- Mi a fenét akartok még? Megkaptátok a gépeteket. Hazamehettek. Huss! - s karjával hessentő mozdulatokat tett.

A keopszok azonban nem mozdultak.

- Itt fogunk éhen halni - mondta egy lapos orrú, bokszolóképű ember apa mellett. - Hacsak nem keresnek bennünket... Ha ezek egyszer begerjednek, még a csontjainkat sem találják meg. Tiszta munka, nem vitás!

Ekkor apára pislantottam, Csak állt meredten, halálsápadtan, és izzó gyűlölettel a szemében bámulta a keopszokat.

A keopszok ebben a szempillantásban ismét felpattantak, és felénk ügettek. S ahogy egyikük már-már elérte a legelső sorban állókat, valakinek a kezében felvillant a sugárpisztoly. A láng rácsapott a keopszra, aki meglepetten megállt, és néhány méterre tőlünk letelepedett a földre.

Ekkor már nem lehetett megállítani a járványként terjedő rémületet. Mindenki nyomta a sugárpisztolyt, mint az óriút, míg a keopszok ott ültek a fénynyalábok kereszttüzeiben, és valószínűleg csodálkozva bámultak bennünket.

A szafárivezető kétségbeesetten ordítózott, és ide-oda ugrált a lövöldözők között.

- Ne csinálják ezt, kérem! Csak megvadítják őket. A sugárpisztoly csak gyerekjáték... Nem igazi a sugárforrás. Hát nem értik? Úgysem árthatnak velük a keopszoknak...

- A jó istenit magának és a gazdáinak! - ordította a bokszolóképű, és földhöz vágta a sugárpisztolyát. -

Halálveszedelembe sodorják az embert, és a végén kiderül, hogy a pisztolyunk nem ér semmit... Akkor mi a francnak nyomták a kezünkbe? Hülyítenek bennünket a drága pénzünkért! Hogy az a...

A keopszok ekkor újra felpattantak, és ránk vetették magukat. Azazhogy nem ránk, hanem apára. Egyikük farka egyetlen csapásával szétaszított bennünket, hogy halomra hullottunk. Én szerencsére oldalra estem,; így mindent jól láthattam, ami ezután következett. S én mondom, olyasmi következett, amire igazán nem számíthattam.

Apa a földre zuhant, amikor az egyik keopsz farka eltalálta.

Behunytam a szemem, és vártam a reccsenést, amellyel a keopsz megöli majd apát. Ehelyett azonban furcsa csattanást hallottam, s amikor kinyitottam a szemem, a keopsz holtan és fej nélkül hevert apa mellett. Feje abban a pillanatban vágódott a közeli bokrok közé, és tűnt el előlünk, amikor kinyitottam a szemem.

Apa kezében felvillant a sugárpisztoly amikor a második keopsz is rávetette magát. A kivágódó sugárnyaláb ennek is leszakította a fejét, és a bokrok közé vágta. Aztán a harmadik és negyedik keopszét is.

A keopszok ekkor megfordultak, és villámsebessen visszavonultak. Bánatos szemüket a horizontra meresztették, majd eltűntek a rét virágokkal színezett fűtengerében.

Erre ismét kitört a pánik. Néhányan a földre zuhantak, mások pedig megpróbálták magukhoz téríteni őket. Én pedig ott ültem közöttük mozdulatlanul, és végképp nem értettem semmit.

A szafárivezető megtörölte homlokát, és apához lépett. Kinyújtotta a kezét, és elvette tőle a sugárpisztolyt.

- Adja ide! Mikor a fenébe csente el tőlem, hogy észre sem vettem?

- Még a támadás előtt - mondta apa, és átadta a sugárpisztolyt.
- Tudtam, hogy a miénk nem ér semmit...

- Mondja, mi a fenét akartak ezek magától? Csak nem dugott el mégis valamit?

Apa könnyedén megrázta a fejét.

- Nem én... Talán... - és felém nézett, de én úgy tettem, mintha el lennék foglalva a halott keopszok bámulásával. - Talán amiatt, hogy egy szívritmusszabályozó van a mellkasomba építve. Talán emiatt dühödtek meg...

A szafárivezető felsóhajtott:

- Mindenesetre javaslatot teszek, hogy töröljék ezeket a dögöket a programból. Isten az atyám, hogy majdnem itthagytuk a fogunkat. Ha maga nem csórja el a pisztolyomat, már a hangyák kajálnának bennünket. Miből sejtette, hogy az én pisztolyom nem játékszer?

- Nézze - mondta apa mosolyogva -, öreg és tapasztalt úrhajós vagyok... Sejtettem, hogy a társaság nem hagy bennünket egészen védelem nélkül.

Lassan ballagtunk az elhagyott terepjáró felé. A férfiak a nőket támogatták, s halk szavakkal nyugtatgatni próbálták a zokogókat.

- Végül is nem panaszkodhatunk - mondta valaki, amikor elértük a terepjárót. - Ez volt aztán a szafári! Lesz miről mesélni az unokáknak, ha egyáltalán elhiszik ezt az egészet...

A szafárivezető egyre csak a fejét csóválta.

- Azért nem értem... Mi a fenétől vadulhattak meg ezek a hülyék? Ha nekem valaki meg tudná mondani!

Keserűen elmosolyodtam.

Már visszafelé tartottunk a terepjáróval, amikor apa hozzám fordult, és fürkészve rám nézett.

- Te, Rolof - mondta aztán halkán.

- Tessék.

- Te... tudtad?

Bólintottam.

Nem mondott többé egyetlen szót sem, csak elgondolkozva bámult kifelé az ablakon. Aztán visszafordult felém, és rám mosolygott.

Hideg mosolya nem hagyott illúziót afelől, hogy mindent megértett. S afelől sem, hogy kettőnk közül egyikünknek pusztulnia kell. Még hozzá néhány órán belül.

Ez aztán annyira elgondolkoztatott, hogy még bánkódni sem értem rá csúfosan kudarcot vallott tervem miatt. Este apa és Sandra sétálni mentek a kertbe. Tudtam, hogy rólam beszélnek, és azt is sejtettem, hogy mit. Apa elmond mindent Sandrának, és közli vele, hogy megöl. Csendben és nyugodtan, lehetőleg valami baleset látszatát keltve. És Sandra végül is beleegyezik a dologba. Hiszen régóta nem szeret már... Azóta, amióta apa elment. Csak *őt* szereti. Egyedül csak *őt*!

Tulajdonképpen kedvem lett volna hozzá, hogy hagyjam, hadd öljenek meg. Hiszen az én életem véget ért azon az éjszakán, amikor apa örökre elhagyott! Apa, apa!

Aztán megkeményítettem magam. Nem szabad, hogy ezek győzzenek. Nem szabad, hogy *ő* győzzön!

A videóhoz ugrottam, és gyorsan felhívtam Spencert.

Ismét pokoli szerencsém volt. Csak Spencer volt odahaza, és láthatóan unatkozott.

- Mi van, Rolof? - kérdezte, miután közelebb húzódott a képernyőhöz. - Valami újabb megbízatás?

- Ne kérdezz semmit! - mondtam gyorsan, és fél szemmel a bejárati ajtót figyeltem. - Ide figyelj, Spencer. .. Akarod a videofelvevőmet?

- Mennyi időre? - kérdezte Spencer.

- Örökre.

- Na ne hülyéskedj - mondta unottan, de láttam, hogy felcsillan a szeme. - És mit kell csinálnom érte?

- Hozzá tudsz férni apád sugárpisztolyához? Kikerekedett a szeme a rémülettől.

- Rolof, te bediliztél... Jól tudod, hogy a sugárpisztoly szolgálati, és ha...

- Ide figyelj - mondtam szememet az ajtón tartva -, akarod a videofellevőt, vagy nem?

- És... mikor kell a sugárpisztoly? És mennyi időre? És mit akarsz csinálni vele, te őrült?

Nem volt időm magyarázkodni, ezért egészen egyszerűen ráripakodtam:

- Ki akarok tolni valakivel. Ne izgulj, csak vicc az egész... - s amikor kívülről meghallottam Sandra és az ő lépteit, suttogóra fogtam a hangom.

- Negyedóra múlva a park bejáratánál. És hozd a sugárpisztolyt! - ezzel kikapcsoltam a videót, és úgy tettem, mintha egészen bele lennék merülve egy képeskönyvbe.

Apa egyenesen rám nézett, amikor belépett az ajtón, Sandra azonban lehorgasztotta a fejét, és válla néha görcsösen megrándult.

Gyorsan létettem a könyvet, és apához fordultam.

- Apa...

- Na, mi van, Rolof?

- Negyedóra múlva el kell szaladnom Spencerhez. Az előbb hívott fel videón. Elfelejtette a leckét, és videón nem tudom neki elmagyarázni...

Apa elgondolkodott, aztán csak ennyit mondott:

- Oké, Rolof. Utána igyekezz vissza, kisfiam!

Bólintottam, és felmentem a szobámba, mintha a kabátomért mennék. Pedig erre a negyedórára azért volt szükségem, hogy lediktáljam a lézerírónak a mai napot, amit most ezennel be is fejezek.

Apa, apa! Miért hagytál egyedül?

Becsuktam a füzetet, és a whiskys pohár után nyúltam. Éreztem, ha nem iszom, megbolondulok. Aztán az ablakhoz sétáltam, és megpróbáltam visszaidézni magamban azt a napot, amikor először hallottam Rolof Till ügyéről.

Emlékszem, éppen Fred Harpert tárgyaltuk. Nagystílű gazember volt a nyavalyás, és legszívesebben a nyakára húztam volna a kötelet. Pechemre azonban én voltam a védőügyvédje, és így ehelyett a már-már rácsomózott kötelet kellett leoldanom róla - legalábbis képletesen szólva. Mindenesetre igyekeztem megmenteni a csirkefogót a lézerhóhér elől.

Éppen fekete taláromat cibáltam magamra az öltözőnek nevezett koszos lyukban, amikor becsörtetett Pete. Újságot lobogtatott a kezében, majd jól irányzott mozdulattal a szekrényembe dobta.

- Itt van valami neked való. Csodálkoznék, ha nem neked ajánlanák fel az ügyet. A város első számú sztárügyvédjének.

Nem tagadom, jólesett az elismerés. Kétségkívül jól csengő nevet vívtam ki magamnak az elmúlt tíz esztendőben, az egész nyugati parton.

- Miről van szó, Pete? - kérdeztem, miközben ellenőriztem, hogy eléggé fényes-e a cipóm.

- Egy kisfiú, valami Rolof Till, kinyírta az apját. Szerzett egy sugárpisztolyt, és éjszaka, amikor apu és anyu éppen édesen szendergett, beosont a szobájukba, és szétlőtte aput. Szó szerint leborotválta a fejét. Elég ronda látvány lehetett.

- És az anya? - kérdeztem kevés érdeklődéssel.

- Lényegében semmi. Pár kis égési seb. Vele, úgy látszik, nem volt elszámolnivalója.

Felvettem az újságot, és belekukkantottam. Szőke, szelíd képű, kilencéves-forma kisfiú mosolygott rám az első oldalról. Valahogyan nem úgy nézett ki, mint aki hidegvérrel le tudná fejezni az apját.

Pete egyre csak ott téblábolt körülöttem.

- Tudja a fene, van valami a dologban, ami nem tetszik nekem...

- Éspedig?

- Figyelj csak ide, Albert. A kisfiú éjnek évadján megöli az apját, aztán ahelyett hogy menekülne, vagy elájulna, vagy zokogna, vagy akármit, mit gondolsz, mit csinál?

- Fogalmam sincs róla - mondtam.

- Kinyitja az ablakot, és ordítani kezd. Ahogy a száján kifér. Megállt a kezemben a nyakkendő.

- Ordítani? És mit?

- Hogyaszondja: Gyilkosság! Megöltem... Hát ilyesmiket. Mintha egyenesen azt akarta volna, hogy az egész környék tóduljon be a házba. Hogy ne lehessen eltussolni.

Elég ostoba képpel nézhettem rá.

- Eltussolni?

- Na igen. Valahogy úgy néz ki a dolog.

- De hát mi a fenének? Ki akarhatna egy apagyilkosságot eltussolni?

Megvonta a vállát.

- Tudja a fene... Csak úgy néz ki. Ennyiben maradtunk.

Sandra két nap múlva felkeresett, és felajánlotta Rolof Till védelmét. Közölte, hogy pénzre ne legyen gondom, inkább eladja

mindenét, csak mentsem meg a fiát. Mentessem fel, mert ha becsukják, nem éli túl. Egyszóval pontosan úgy beszélt, mint a síttre került bűnöző gyerekek szülei.

Akkor, az első napon, nem is mondott nekem többet. Igaz, ami igaz, én se nagyon kíváncsiskodtam. Elvállaltam a megbízatást, mert izgatott a dolog. Talán újra élesre akartam fenni oroszlánkörmeimet, amelyek abba az undorító Harper-ügybe már kezdtek belekopni. És különben is. A céh szabálya, hogy megbízatást csak igen kivételes esetben szabad visszaadni.

Az első napok rámentek a tisztán technikai jellegű részletekre. Tisztáznom kellett, hogy mit tud a rendőrség, mihez járul hozzá a vizsgálóbíró és a többi és a többi. Belekukkantottam a nyomozati aktákba, és hát hogy is mondjam, nem mindegyikbe szabályosan.

Egy hét is elmúlt, mire személyesen találkozhattam Rolof Till-lel. És meg kell mondanom, ez a találkozás annyira felkavart, hogy utána napokig nem tudtam aludni. Éreztem, hogy az évszázad ügye van a kezemben, és ha sikerül megoldanom, belekerülök a kriminalisztika történetébe.

Vagy egy öblös szájú urnába a kolumbáriumban.

Rolof Till szőke volt, kék szemű és kilencéves. Okos, csendes, jól nevelt fiúcska. Ha lett volna gyerekem, éppen ilyennek szerettem volna.

Amikor elém vezették, illedelmesen köszönt, és lecsüccsent az egyszerű faasztal túlsó végére, velem szemben. Megvártam, míg az őr magunkra hagy bennünket, akkor kezet nyújtottam neki.

- Szervusz, Rolof... Én Albert vagyok. Tudod, mi ért vagyok itt? Bólintott, és okosan nézett rám.

- Igen. Sandra meglátogatott és megmondta, ön a védőügyvédem.

- Úgy van, Rolof. Az a feladatom, hogy ha lehet, kihozzalak ebből a csúf börtönből. És én mindent meg is teszek érted.

Halványan elmosolyodott.

- Tudom. Anya mondta, hogy Albert bácsi a legjobb ügyvéd az egész kontinensen.

Megköszörültem a torkom.

- Örülök, hogy engem bíztak meg a védelmeddel, Rolof. Ahhoz azonban, hogy sikeresen vívjuk meg a harcot, az kell, hogy teljesen őszinte légy hozzám. Soha semmit nem szabad elhallgatnod előlem. Még azt sem, amiről esetleg azt hiszed, hogy nem is olyan fontos. Mindent el kell mondanod, töviről hegyire. Megígéred?

- Persze. Semmi okom nincs, hogy hazudjak. És én sohasem szoktam hazudni.

Átnyúltam az asztal fölött, és megsimogattam a fejét.

- Rendben van, Rolof. Ezt is vártam tőled. Hát akkor mindjárt neki is kezdhünk a dolognak. Először is felteszek neked néhány kérdést. És úgy válaszolj rá, ahogy megbeszéltük; őszintén.

Beleegyezően bólintott.

- Szereted az anyád, Rolof?

Azt vártam, hogy azonnal rábólint, de a kisiú mozdulatlan maradt. Néma kétségbeesés suhant át az arcán, majd határozatlanul bólintott.

Nem tetszett nekem ez a nyilvánvaló habozás.

- Arra kértelek, hogy légy őszinte... Biztos, hogy szereted?

- Biztos - mondta. - Csak...

- Csak?

- Korábban nem mindig szerettem... De most már megint szeretem...

- Azóta?

- Azóta.

Összeszedtem magam, és feltettem a még komolyabb kérdést:

- És az apádat, Rolof?

Elkomorult a tekintete.

- Apát is... Apát is szeretem.

Éreztem, hogy kiüt a verejték a homlokomon.

- Hát akkor? Akkor miért ölted meg...?

Csodálkozva villant rám a szeme.

- De hiszen... Hiszen én nem öltem meg apát.

Nagyot sóhajtottam. Kezdhetem az egészet előlről.

- Nézd, Rolof - mondtam -, az előbb megállapodtunk, hogy őszinte leszel hozzám. Csak így tudlak kihozni a börtönből. De te már a második kérdésemre sem válaszoltál őszintén. Baj lesz ebből, Rolof...

Megnyúlt az arca, és láttam, hogy könnyek szöknek a szemébe.

- Én nem hazudok - mondta. - Én nem öltem meg apát.

Igyekeztem fékezni az ingerültségemet.

- Akkor hát amit az újságok írnak, és amivel vádolnak, az nem igaz? Nem te kiabáltad éjnek évadján sugárpisztollyal a kezeden, hogy megölted Sandra férjét? Legalább százan látták.

- De. Az én voltam...

- Hát akkor? Akkor miért mondtad, hogy nem te ölted meg az apádat? Ezt értsem úgy, hogy vissza akarod vonni a vallomásodat?

Megrázta a fejét.

- Akkor hát válaszolj őszintén! Megölted az apádat, vagy nem?

- Nem - mondta szíjogva.

- Nem te kiabáltál az utcára?

- De igen...

- Nem te... hm... vágta le a fejét sugárpisztollyal, amit Spencertől cseréltél a videofelvevőért?

- Én, de...

- Hát akkor, Rolof? Akkor miért állítod, hogy nem te ölted meg az apádat?

- Mert *az* nem az apám volt.

Azt hittem, rosszul hallok.

- Micsoda?

- Az az... illető... nem az apám volt. Éreztem, hogy kihagy a lélegzetem.

- Azt mondod, hogy nem az apád? Hát akkor ki a fene?

Még mindig könnyek csillogtak a szemében.

- Egy robot - suttogta. - Egy android.

Tökéletesen paff voltam. Csak makogtam jó darabig, mint egy részeg nyúl.

- Android? De hát... hogyan...

- Apa elutazott - mondta halkán. - Itthagytott bennünket, örökre...

- És ez az izé... android, hogy került hozzátok? Megrázta a fejét.

- Ezt nem tudom. Semmit sem tudok...

Valami borzalmas történet körvonalai kezdtek kibontakozni előttem. Becsuktam az aktatáskámat, és a kisleány mellé ültem.

- Ide figyelj, Rolof... Elmesélnél mindent, ami azóta történt veled, hogy elment az apád? Mindent és részletesen. Oké?

- Oké - bólintott, és lassan, vékony, kisleány hangján beszélni kezdett. És szinte szóról szóra azt mondta el, amit az imént a naplójában olvastam.

Amikor befejezte történetét, felgyulladt a villany a beszélőcellában. Odakinn már esteledett, s a nagy, vastag üvegű ablakon át beszűrődött a fellobbanó csillagok fénye.

Nem tagadom, keményen megviselt a történet. Egyre arra kellett gondolnom, hogy akár a saját, meg nem született fiam

ülhetne itt előttem.

Megsimogattam az arcát, és őszinte megnyugvással mondtam:

- Soha ilyen könnyű perem még nem volt, Rolof. Néhány nap múlva az iskolában ülhetsz Spencerral és Radekkel...

Ez volt életem legnagyobb tévedése.

Másnap délután még mindig a Harper-ügy aktáival voltam elfoglalva, amikor csengettek az ajtón. Pipával a számban odasétáltam, és kezemben a papírokkal kinyitottam. Csak akkor döbentem meg, amikor a két bőrkabátos már besétált a szobába.

- Maga az Albert? - kérdezte az egyik.

Rosszat sejtve szedtem ki a pipát a számból.

- Hé! Hát maguk kicsodák?

- Kuss! - mondta a magasabbik, és körülnézett a szobámban. - Maga csak akkor szól, ha kérdeztük, oké?

Lassan kezdtem megijedni. Hiszen annyi csirkefogót védtem már, hogy sohasem lehettem biztos benne, nem áll-e bosszút valaki rajtam, amiért az ellenségét börtön helyett rászabadítottam.

- Mit akarnak tőlem? - kérdeztem óvatosan, és az asztalfiók felé pislantottam, ahol sugárpisztolyomat őriztem.

- Velünk jön, ember! - mondta az egyik.

- Hová? És kicsodák maguk?

A hosszabbik egészen szorosán elélem állt.

- Nem találja ki, mókuskám?

A bőrkabát és a rossz modor gyanakvóvá tett.

- Csak nem a rendőrség?

Az alacsonyabbik felnevetett.

- Hallod, Bert... Van ennek esze, csak nem mindig használja jóra. De bizony, mókuskám, a rendőrség...

Aztán hirtelen eltűnt arcáról a jovialis mosoly, és rám ordított:

- Öltözzön már, a kutya szentségít! Nem lopjuk itt az időnket maga miatt... Csipkedje magát, maga, maga... főügyvéd!

Azért nem adtam be olyan könnyen a derekamat.

- Mutatnának valami papírt? Előállítási parancsot vagy ilyesmit?

A hosszú nagyot horkantott.

- Mutatni éppen mutathatunk. De ajánlom, hogy minden kis zarságon ne akadjon fenn, ügyvéd úr... - ezzel egy gyűrött papírlapot bányászott elő a zsebéből. - Oké, ügyvédem?

- Oké - mondtam aztán csendesen. - Megtudhatnám, hogy hová megyünk?

A kisebbik elkuncogta magát.

- A hóhér már várja, mókuskám! Na, gyerünk!

A várakozással ellentétben nem a rendőrkapitányság, hanem a Biztonsági Hivatal felé mentünk. S egész úton azon törtem a fejem, hogy vajon milyen hibát követtem el, és hol? Talán túlmentem a határon Harperrel kapcsolatban? S mivel egy védőügyvédnek sohasem lehet egészen tiszta a lelkiismerete, rohadt tizenöt percet töltöttem a kocsiban.

A Biztonsági Hivatal kapujában végre lekopott rólam a két bőrkabátos. Úgy eltűntek, mint a cigaretta füstje huzatban. Ettől kezdve egymásnak adtak kézről kézre, úgyhogy tíz perc múlva fogalmam sem volt, hányadik emeleten lehetek, és hogy ki kísér. További tízperces bolyongás után egy párnás falú ajtó előtt találtam magam, éppen egy szőke, lenyalt hajú úr kíséretében. Éreztem, hogy fele se tréfa annak, ami történik velem, és különben is volt valami kaffkai az egészben.

A lenyalt hajú kopogott az ajtón, majd válaszra sem várva betuszkolt a szobába.

Sok mindenre számítottam, de arra végképp nem, ami

odabenn fogadott. Az ajtóval szembeni íróasztal mögött ugyanis Black, a Hivatal mindenható és halandó polgárok számára láthatatlan főnöke trónolt, akit csak fényképről ismert a világ. Előtte pedig egy hosszúkás asztalka mellett a főügyész, Rockwell, a vádhatóság mindenkori képviselője és örökös ellenfelem. Ezenkívül markáns arcú, komor férfiak, akikről bemutatkozás nélkül is lesírt, hogy a Hivatal emberei.

Kísérőm eltűnt mögöttem, és én egyedül maradtam a többiekkel szemben. A főügyész felemelkedett, és kitárt karokkal felém sietett.

- Isten hozta, Albert! - mondta nyájasan. - Már régóta várjuk.

- Kicsit későn hozta a postás a meghívót - morogtam, némileg visszanyerve nyugalmamat.

A főügyész megveregette a vállam.

- Örülök, hogy nem veszett el a humora, Albert... Engedje meg, hogy bemutassam az urakat - ezzel megragadta a kezem, és odahurcolt a magasra nőtt íróasztal elé. - Black úr... ez itt Albert, az állam legkitűnőbb védőügyvédje.

Black úr kövér arcából szénfekete, csillogó szemek figyelték, amint jól nevelten meghajlok.

- Örvendek - mondta erre Black, kissé rekedtes, de jóindulatúnak tűnő hangon. - Már régóta szerettem volna személyesen megismerni. - De kezet nem nyújtott.

A főügyész ekkor a többiek felé intett.

- Rockwellt ismeri...

- Helló - mondta Rockwell.

- A többiek pedig...

- Gondolom, otthon felejtették a nevüket - siettem a segítségére.

Megkönnyebbülve bólintott.

- Pontosan... Vagyis hát... valahogy úgy.

A főügyész Blackre nézett, aki szórakozottan malmozott az ujjjaival, majd felemelte a fejét.

- Foglaljon helyet, Albert úr. Talán oda, a többiekkel szemben. - Elhallgatott, malmozott még egy kicsit, majd amikor a csend kezdett kellemetlenné válni, ismét megszólalt:

- Van fogalma róla, hogy miért kérettük ide?

Az a legjobb ilyenkor, ha az ember hülyének tettei magát. Ezt már tudtam, tapasztalatból.

- Fogalmam sincs.

- És ha gondolkodik?

- Nézze - mondtam -, én a Harper-ügyben betartottam a játékszabályokat... és...

Felemelte a mutatójúját.

- Semmi közöm a maga Harper-ügyéhez.

Elképedtem.

- Hát akkor meg? Újra malmozni kezdett.

- Maga kapott egy megbízatást... néhány napja, igaz?

Bólintottam.

- Igaz.

- És mi a véleménye?

- Az ügyről?

- Arról.

Felhúztam a vállam.

- Tudja jól, hogy mint ügyvéd nem beszélhetek. Megbízóim engedélye nélkül még a Biztonsági Szolgálatnak sem adhatok információkat. Ezt különben a törvény is kimondja.

- Igen - bólintott. - A törvény az ki... Hát akkor figyeljen ide, Albert úr. A főügyész úr elmesél önnek egy igen izgalmas történetet. Lesz szíves végighallgatni. Aztán majd beszélgetünk tovább!

Keresztbe tettem a lábam, és vártam a mesét. És közben egyre

azon törtem a fejem, hogy mi a fene lehet az egész mögött.

A főügyész feltette a szemüvegét, és Blackra nézett.

- Talán jobb lenne, ha mindenki elmondaná a magáét. Talán a Felderítési Hivatal részéről...

Black felhúzta a vállát.

- Nem bánom. Ki-ki mondja a magáét, ön csak vezényeljen, ügyész úr!

A főügyész halk felszólítására egy aranykeretes szemüvegű, vékony arcú férfi kezdte a szöveget az asztal túlsó oldalán. Néha-néha beletekintett a papírjaiba, és utána nézett egy-egy számnak vagy dátumnak. Végig szenvtelenül beszélt, mintha csak jól bemagolt történetet mondana unalmas vizsgán. Én pedig egyre inkább azt éreztem, hogy összeszorul a torkom, és hatalmába kerít egy ismeretlen érzés. S magam sem tudtam volna megmondani, hogy csupán izgalom volt-e, vagy valami más is.

- Az Orion-program kezdete jó húsz évvel ezelőttre megy vissza, bár már korábban is terveztek Orion-repülést. A konkrét tervezés azonban húsz évvel ezelőtt kezdődött. Az Orionról annyit kell tudni, hogy egyik naprendszerében letelepedésre alkalmas bolygókat gyanítunk. A szondavizsgálatok legalábbis erre engednek következtetni. Tíz évvel ezelőtt a *Pióca-II*-nek sikerült színmintákat közvetítenie a Földre. S e minták alapján nyugodtan állíthatjuk, hogy a Földdel megközelítően azonos feltételek találhatók legalább hat bolygóján. És ezek jóval nagyobbak, mint a Föld... Nos, ezután természetesen felmerült az emberi felderítés gondolata is. Csakhogy van egy nagy bökkenő a dologban, vagy legalábbis volt. Erre már különben húsz évvel ezelőtt is rájöttek. A tervezett expedíciónak el kell ugyanis haladnia a Kos mellett, amely tudvalevőleg igen erős mágneses sugárzást bocsát ki. Ezen a sugárövezeten élő ember át nem

hatolhat, akármivel is borítjuk az űrhajót... És alighanem nem is a mágnesség a legveszélyesebb. Erről azonban sajnos nincsenek adataink. Van azonban valami más.

Észrevettem, hogy egyre nagyobb érdeklődéssel figyelem a kutató szavait.

- A Kos sugárzása pulzál. Ezt már meglehetősen 308 régóta tudjuk. S ez a pulzálás egyszerűen fantasztikus. Nyolcvan évig egyfolytában sugározza a hullámokat, aztán nyolcvan év elmúltával a mágneses mező megszűnik. Pontosan egy hétre. Ez alatt az egy hét alatt mintha megszűnne élni a Kos. És fogalmunk sincs, hogy miért.

Megtörölte a homlokát, és belelapozott a papírjaiba.

- De ez az elméletiek dolga. Nekünk az a fontos, hogy ez a szünet egy hétig tart. És nyolcvanévenként egyszer. Ebből tehát az következik, hogy nem nagyon válogathatunk. Ha az Orionra expedíciót akarunk küldeni, ezt csak akkor tehetjük, amikor a Kos „alszik”, ahogy mi egymás között mondjuk. Gondolom, eddig világos a dolog?

Szótlanul bólintottam.

- Az Orion-expedíció tervét tíz éve dédelgetjük. Pontosan akkor kezdődött az előkészítés, a technika és a személyzet kiválogatása is. A távolság ismeretében, gondolom, világos, hogy aki egyszer elindult az Orionra, soha többé nem térhet vissza a Földre. Már csak azért sem, mert a Kos felébred, és a halálos sugárzás nyolcvan évre ismét elzárja a visszafelé vezető utat. Ezért olyanokat kellett kiszemelnünk, akik vállalják a Földtől való örök elszakadást. Ez pedig még a mi korunkban sem könnyű dolog.

Először is űrhajósokra volt szükségünk. Olyanokra, akik el tudják vezetni hajóikat az Orionra. Akik képzetek, gyorsak és helyén van a szívük. Különösen az expedíció parancsnokától

vártunk el ilyen tulajdonságokat.

Megköszöri a torkát, rám nézett, majd folytatta:

- Tíz évvel ezelőtt persze még fogalmunk sem volt, hogy kit szemeljünk ki erre a feladatra. Aztán múltak az évek, és egyre gyakrabban merült fel Roger Till neve.

Elmélázva a levegőbe bámult, mintha csak az elmúlt évek mélyéről próbálná előhalászni Till-lel kapcsolatos emlékeit.

- Till olyan úrhajós, amilyen száz évben csak egyszer születik. Mint ahogy nagy festő sem él minden évtizedben, úrhajósban is ritka az óriás. De Roger Till ilyen volt. Az úrhajózás óriása.

Csakhogy volt egy bökkenő. Roger Till éppen akkor nősült, és esze ágában sem volt átköltözni az Orionra. Még hosszabb naprendszerbeli utakat is ritkán vállalt. Csak ült a felesége szoknyája mellett, amikor pedig megszületett a fia, kötéllel sem lehetett elvonszolni mellőle. Pedig nekünk roppant szükségünk volt Roger Tillre...

Aztán, persze jóval később, rájöttünk, hogy Till házasságának erős falaiban megjelentek az első hajszálrepedések. Hogy mikor és mitől, őszintén szólva, fogalmunk sem volt... Az idő eközben múlt, és mi beláttuk, ha nem sikerül megnyernünk Tillt, lemondhatunk az Orion-programról. Méghozzá teljes nyolcvan évre.

A kutató széttárta a tenyerét, és a főügyészre nézett.

- Itt talán én be is fejezném. Azt hiszem, a Biztonsági Szolgálatot illeti a szó.

A főügyész egy sebhelyes arcú férfi felé fordult.

- Őrnagy úr... Ha lenne szíves!

Az őrnagynak mondott olyan könnyedén vette át a szót, mintha már sokszor elmondták volna mondandójukat egymás után.

- Amint Cohen úr olyan költőien fejezte ki magát... hm... Roger

Till házassága falán valóban repedések mutatkoztak. Cohen úr azt mondja, fogalma sincs, miért. Nos, én ennél azért többet tudok. Akkor; amikor komolyan szóba jött Roger Till, végeztünk bizonyos vizsgálatokat... Hm. Természetesen a Legfelső Hatóság engedélyével.

Ekkor nyitottam ki a számat először.

- Miféle vizsgálatokat? - és talán fenyegetőbbre sikerült a hangom, mint szerettem volna.

A tiszt felemelte a kezét.

- Ismétlem, hogy a Legfelső Hatóság engedélyével tettük: És csak akkor, amikor meggyőződünk róla, hogy Roger Till házasságával valóban bajok vannak. Ami pedig magát a vizsgálatot illeti, hát roppant egyszerű volt a dolog. Betápláltuk egy gépbe Till és Sandra adatait, és megvártuk az eredményt... Ez pedig azt mutatta, hogy házasságuk már csak alig néhány évig tartható fenn.

- Igazán? Felhúzta a vállát.

- A komputer mondta. A komputer pedig nem téved. Már persze csak akkor, ha alapos a programja. Ezé pedig alapos volt, elhiheti. Vagy húszan dolgoztak rajta hetekig, éjjel-nappal. Nem volt olyan mozdulata a Till házaspárnak, ami bele ne került volna a gépbe.

- Hoppá! - mondtam, és felemelkedtem. - Ez nyílt beismerése annak, hogy önök megsértették a legegységesebb emberi jogot... önöknek tilos lett volna információt szerezni Roger és Sandra Till legszorosabban vett magánéletéről... önöknek...

Ekkor Black az asztalra csapott.

- Hol él maga, ember? Mutasson egy olyan államot, ahol, ha az állam érdeke úgy kívánja, nem túrnak bele az egyén pejslijébe? Mi?

Erre csak nyeltem egyet.

- Maga most azt gondolja, hogy annál inkább, mi? Hogy nekünk kellene ezen a téren is példát mutatnunk. Hát egy frászt! Ha nem lesünk be Roger Till hálósobájának ablakán, most nincs Orion-program... Üljön vissza, Albert, és ne szóljon folyton közbe. .. Maga pedig folytassa, őrnagy!

- Szóval a gép kimutatta, hogy Sandra és Roger Till cirka egy évig élhetne még együtt, aztán ismét elválnának az útjaik.

Majdnem felpattantam megint, csak az utolsó pillanatban tudtam lefékezni magam.

- És miért, az isten szerelmére?

- Mert nem egymáshoz valók. Egyszerűen ezért. A komputer világosan megmondta. Till maga a megtettesült nyugalom és racionalizmus, az asszony pedig beteg. Erősen neurotikus alkat, jó adag depresszióval körítve. S ez a depresszió az idő előrehaladtával csak súlyosbodni fog... A komputer feldolgozta Sandra depresszióit, egészen attól a ponttól kezdve, amikor az első ilyesfajta tüneteket észlelték.

- Mikor?

- Még középiskolás korában. S a gép megállapította, hogy a depressziós és a normális periódusok szabályos időközönként váltották egymást egészen... öt évvel ezelőttig. Attól kezdve a depressziós periódusok megnyúltak, a nyugalmiak pedig lerövidültek. Ez pedig azt jelenti...

- És az okot is kimutatta a gép? Az őrnagy megrázta a fejét.

- Nincs kimutatható oka. Már úgy értem, hogy külső oka. Az okot magában a betegségben kell keresni. Ez pedig momentán nem a mi dolgunk.

Ismét elfutott a méreg.

- És mi volt momentán a maguk dolga?

- Először is, hogy regisztráljuk a tényeket, másodszor pedig, hogy kontrolláljuk az eredményeket. Érti, kérem?

Bólintottam.

- Minden vizsgálatot háromszor csináltunk végig, míg meggyőződünk róla, hogy vizsgálataink abszolút helyesek. A házasság menthetetlen.

- Ekkor maguk ismét léptek...

- Igen. Amikor meggyőződünk róla, hogy Sandra és Roger Till előbb-utóbb úgyis szétválnak, a Legfelső Hatóság utasítására úgy döntöttünk, hogy meggyorsítjuk ezt a folyamatot...

Elakadt a lélegzetem, és szólni sem tudtam a felháborodástól.

- A cél szentesíti az eszközt... Legalábbis bizonyos célok bizonyos eszközöket. Nos, Sandrának volt egy pszichiátere, aki depresszió ellen kezelte. Ez a pszichiáter nem sokkal ezután elköltözött az óceán mellé, és maga ajánlott utódot Sandra Tillnek...

- Aki természetesen...

- Aki természetesen a mi emberünk volt. Ő aztán felgyorsította azt a bizonyos széthullási folyamatot...

Majdhogynem ráordítottam:

- De hiszen ez... hiszen ez közönséges gyilkosság!

Az őrnagy kerekre nyitotta a szemét.

- Gyilkosság? Maga megőrült, ügyvéd úr... Hol van itt gyilkosság? Hiszen nem bérgyilkost szabadítottunk Sandra Tillre, hanem egy másik pszichiátert. Esküszöm magának, hogy a mi emberünk sokkal eredményesebben kezelte Sandrát a depressziójával, mint az előző pszichiáter... S tudja, mit állapított meg az emberünk?

- Képzelem.

- Hiába gúnyolódik, Albert. A szintiszta igazságot. Hogy Sandra periódusainak növekedését Roger Till okozza. Hogy amíg az úrben jár, az asszony egyedül ül odahaza, vagy a gyerekekkel nyúglódik. Neki állandó támaszra lenne szüksége, hogy úgy

mondjam, gyengéd férjre, aki babusgatná és a többi és a többi, és nem Roger Tillre, az úrhajózás zsenijére. Tehát, ellentétben az ön vádjával, kedves Albert úr, akkor tettük a legnagyobb szívességet Tilléknek, amikor... illetve azzal, hogy elválasztottuk őket. Ezt még most is állítom. A hibát tehát nem a tervezésnél követtük el!

- De elkövették, hogy az...

Black ismét az asztalra ütött. Az órnagy pedig fejét lehajtva folytatta:

- Egy évvel ezelőtt a helyzet tarthatatlanná vált. A mi emberünk azt sugallta Sandrának, hogy váljanak el, és erre gondolt minden pszichológiai tanács nélkül Roger Till is. Felismerte, hogy így együtt pokol az életük. A válás útjában egyedül csak...

- A kisfiú állt.

- Úgy van. A kisfiú. S megvallom, ez az a pont, ahol a legnagyobb gondban voltunk. Roger Till betegesen ragaszkodott a fiához, és Rolof is őhöz. Mit tegyünk hát? - ez volt a nagy kérdés.

- És maguk...

- Egyelőre nem tettünk semmit. Legalábbis ezt a vonalat elejtettük. Viszont behívtuk Roger Tillt, ismertettük vele az Orion-programot, és a tudós kollégákkal együtt felajánlottuk neki az expedíció vezetését. És természetesen mindent, ami ezzel jár.

- Ez meg mi a fene?

Gúnyosan lebiggyesztette a száját.

- El se tudja képzelni, mi? Olyasmi, ami a mi kis földi vagy galaktikabeli agyunkkal fel sem mérhető. Az esetleges halhatatlanságot, ügyvéd úr! Mert lehetséges, hogy ez lesz Roger Till és az Orion-program részvevőinek a jutalma... Mert...

Ekkor Black hangja ismét felcsattant:

- Ez nem tartozik a tárgyhoz, őrnagy! Csak a Till-ügyre szorítkozzék!

- Igenis, uram - mondta az őrnagy, és megtörölte a homlokát. - Igenis. Tehát Roger Till tudomást szerzett mindenről... S ahogy számítottuk, úgy is történt minden. Visszautasította a felajánlott lehetőséget a kisfiú miatt. Vagy azt a feltételt szabta, hogy a fiút is hadd vihesse magával...

- Ez rettenetes, hiszen...

- Nincs ebben semmi rettenetes. Mi, mondanom 314 sem kell, hogy felkészültünk erre a lehetőségre is. A fiú részvétele a programban természetesen nem volt lehetséges. Ezt alkotmányos előírások tiltják, arról nem is beszélve, hogy óriási zűrzavart okozhatott volna a személyzet és általában az expedíció tagjainak a sorában. Hiszen sokuk hagyta itt örökre a családját. Namármost, ha arról értesültek volna, hogy valaki magával viszi a gyerekét, valamennyien ragaszkodtak volna hozzá. Ebben az esetben viszont az Orion-program átváltozott volna cigánykaravánná. Ez világos, nem?

- De.

- Meg kellett győznünk Roger Tillt, hogy gyerek nélkül is vállalnia kell a feladatot a galaktika lakóinak érdekében. Még azon az áron is, ha nem láthatja többé a fiát. S Roger Till lassan-lassan beadta a derekát. Volt azonban egy szinte teljesíthetetlen feltétele. Sejti, hogy mi?

- Nemcsak sejtem, hanem tudom is.

- Akkor hát egyszerű a dolgom. Roger Tillnek az volt a feltétele, hogy a fiúcska ne vegye észre, legalább is néhány évig, a távollétét. Csináljuk, ahogy akarjuk, de ehhez ragaszkodik. Ha nem oldjuk meg a problémát, nincs repülés... Hát ez volt akkor. Innen, azt hiszem, az Androidkutató emberének kellene folytatnia...

- Kérem - mondta Black.

Sovány, kefehajú, tőzsdeügynökre emlékeztető aszkéta volt az Androidkutató embere. Vékony, magasságát meghazudtoló, nyekergő hangon beszélt:

- Amikor megkaptuk a feladatot, megrémültünk. Ilyet még soha nem csináltunk ugyanis. De azért nekiláttunk a munkának, hiszen az android felépítése nem volt különösebben nagy probléma. Roger Tillt két nap alatt tökéletesen letapogattuk, analizáltuk, és további néhány hét alatt felépítettük a hasonmását. Még a vércsoportja is megegyezett. Minden. S ekkor jött a neheze... El kellett fogadtatnunk Sandra Till-lel és a gyerekekkel. Úgy tudom, Sandra Till hamar belement a cserébe. Elege volt a férjéből, és kezdetben még örömmel is vette, hogy egy-két éven belül ismét szabad lehet... Erről, azt hiszem, a Biztonsági Szolgálat emberei többet tudnának mondani. Eeee... Na mindegy. Az android programozása azonban nem volt könnyű dolog. Tökéletes apát kellett konstruálnunk Roger Till helyett. Mert Roger csak akkor repült el, amikor meggyőződött róla, hogy az android megfelelően helyettesíti.

Akaratlanul is harsányan felnevettem.

- Megfelelően?

Az androidépítő sértődötten mért végig.

- Miért? Néhány apróbb hibától eltekintve igazán jól működött...

- Apróbb hiba, jóságos úristen! Szinte siránkozóvá vált a hangja.

- Pedig a legtökéletesebb számítógépekkel programoztattuk. És mégis... A kisfiú gyanakodni kezdett. Meg nem tudnám mondani, hogy miért.

- Mindenért.

Ingerülten felcsattant:

- Ugyan! Kétségkívül elkövettünk néhány technikai hibát... Egye meg a fene! Nem gondoltunk rá, hogy a beépített energiaforrás zavaróan hat a többi robotra. Elromlott egy hülye automata, és nekiesett a strand bejáratánál... No de Roger Till ekkor már a levegőben volt. Visszatérve a hibákra, nos, ez volt az első. Az android energiaforrása megőriztette a környező automatákat. A hülye robot után a géphalak is nekiestek az uszodában: fel akartak tölteni az energiaforrásából. Az android pedig pánikba esett, és menekülni kezdett, hogy fel ne fedezzék. A kisiúnak feltűnhetett apja furcsa viselkedése, és figyelni kezdte. Máig sem jöttünk rá, hogy végül is mikor bizonyosodott meg a dolgról.

Csak morogtam magamban, de nem tettem meg a szívességet, hogy felvilágosítsam őket.

- Ekkor elkövettünk még egy hibát. Nevezetesen a gyerek nevelésével kapcsolatban. De állítom, hogy százezer androidépítőből és programozóból százezer beugrott volna. Figyeljen csak ide, kérem! Amikor letapogattuk Roger Till agyát, a pedagógiával kapcsolatos elvrendszerében az a program állt, hogy a gyereket súlyos vétség esetén meg kell verni. Azért, hogy szégyellje magát, vagy hogy fájjon neki. E kettő kombinációja adja aztán a tiltást, és a legközelebbi esetről a gátlási folyamat beindulását. Bocsásson meg, kérem, nem vagyok szakember, csak úgy mondom, ahogy tudom. Szóval Roger Tillnek az volt az elve, hogy a gyereket meg kell verni, ha valami disznóságot csinál. De a fenének se jutott eszébe, hogy ez csak elv, amelyet még a бүdös életben nem ültetett át a gyakorlatba. Érti? Agyunk tele van elvekkkel, amelyek örökké csak elvek maradnak, de valamilyen okból soha nem realizáljuk őket. Vagy azért, mert nincs elég bátorságunk, vagy lustaságból, vagy ki tudja, miért. Nos, így volt ezzel Roger Till is. Büszkén őrizte agyában ezt a pedagógiai elvet,

azonban képtelen volt a gyakorlatba átültetni. Akármit is tett a fia, képtelen volt megverni. Ahelyett hogy eldöngötte volna, megbocsátott neki.

Kifújtam a levegőt.

- Tehát azt akarja mondani, hogy az ember következetlen, míg a gép...

- Pontosan ezt. És ezt a következetlenséget nem tudtuk beépíteni az androidba. Ő, a marhája, vaskövetkezetességgel végigvitte az elvét; a kisfiú rosszat tett, tehát megverte. És éppen jókor. Még csak rátett egy lapáttal az egészre. Rolof már úgymint gyanakodott, s amikor az a verés bekövetkezett, biztos volt a dolgában. S ekkor aztán úgy átvert bennünket, hogy csak úgy nyekkentünk a pofára eséstől. Na és a Biztonsági Hivatal emberei is - s itt mintha kárörvendőn nyekergett volna a hangja. - Képzeld, amikor az apja megverte, az a kis... csirkefogó vagy zseni, amelyik tetszik, képen törölte egy törött pohárral, hogy ne tagadhassa le, mi történt. Mert arra gyanakodott, mégpedig joggal, hogy az android félelmében elhallgatja majd előlünk az egészet. Valahogy kiszagolta vagy kitalálta, hogy pótpapájának bizonyos időközönként kontrollra kell jönnie az Intézetbe... Ami, ugye, egészen megszokott dolog robotéknál. Namármint Rolof így okoskodott: Ha android apukája kontrollra jelentkezik, nyilván le fogja tagadni, hogy lelepleződött a kisfia előtt. Hogy miért? Azért, mert tudta, ha lelepleződik, fennáll a veszély, hogy megsemmisítik, és újat csinálnak helyette, tökéletesebb programmal. Ilyenkor az androidban is feltámad az életösztön, és tagad, ahogy csak tud. Hát ezt sejtette meg a kisfiú. Azt is tudta azonban, ha valami látható jelet ejt rajta, mondjuk egy olyanfajta sérülést, amelyet egy törött üvegpohár okoz az arcon, feltűnik a programozóknak, és kérdőre vonják az androidot... Ha kell, gátlásrendszerének kikapcsolásával; tehát a gépmember képtelen

lesz hazudni, mint ahogy történt is... Megláttuk a sérülést Roger Till alteregójának az arcán, kikapcsoltuk védekező kontrollrendszerét, és megtudtuk, hogy a kisiú vágta szájba az üvegszilánkkal. És miért? Mert az az agyalágyult megverte. És itt ugrottunk be valamennyien. Egytől egyig, hogy a fene egye meg!

Ha lett volna kedvem, kárörvendően mosolyoghattam volna kétségbeesésén.

- Az egész programozó-team megkövült a rémülettől. Rájöttünk, hogy hibát követtünk el. A már említett technikai problémáktól eltekintve a programozással is bajok voltak. Ezért aztán elhatároztuk, hogy kiszerejük Roger Till memóriaegységét, és alaposan átdolgozzuk. Ehhez viszont legalább huszonnégy órára volt szükségünk... Még egyszer elővettük az igazi Roger Till agyának letapogatott mását, és elvégeztük a munkát. Aztán az egészet visszahelyeztük az androidba. És biztosak voltunk benne, hogy tökéletesebb, mint a korábbi... Ami végül is beigazolódott, csak hogy nem számoltunk a kisiúval.

- Akkor sem és most sem - mondtam megfelelő élel.

Mintha meg sem hallotta volna közbeszólásomat.

- Igen. Lebecsültük a kisiút. Azt hittük, hogy ezzel az üvegrükkel el is lőtte minden puskaporát. Pedig egy fenét. Az átverés még csak most kezdődött. Kiötölte a kis csirkefogó, hogy mit fogunk lépni... Istenemre mondom, zseni ez a kölyök!

- Maradjunk, kérem, a tárgynál! - türelmetlenkedett Black.

- Hiszen ott vagyok. Rolof Till tehát teljesen helyesen így következtetett: Ha azok ott benn, azaz mi, rájönnek, hogy a robot hibát követett el, és én ezért megbüntetem, megkísérlik majd, hogy jóvátegye a hibáját, és újra a bizalmamba férközzön. Ezért tehát - így okoskodott a kölyök - nekem kell valamilyen módon tudtukra adnom, hogy mit kívánok újjávarázsolt apámtól. S itt következett a fiú zseniális húzása! Kitalálta ugyanis, hogy

követni fogjuk, s megpróbáljuk megállapítani, hogy mihez vonzódik, mit szeretne stb. Ha valamilyen módon rájövünk lelki vágyára vagy vonzalmára, ezen az alapon a közelébe lehet férkőzni. Nem tudom, világos-e, amit mondok?

Nekem az volt, de nem szóltam semmit.

- Akkor megpróbálom megmagyarázni másképpen. Meg kellett tudnunk, van-e valami kielégítetlen kívánsága. S ha van, akkor az újjáprogramozott androiddal teljesíttetnünk kellett. Így a fiúcska visszafogadhatta volna bizalmába az apját... így okoskodtunk mi. Ehhez viszont követnünk kellett éjjel-nappal, és megállapítanunk, hogy mi az ördögöt szeretne. Mert sajnos fejből nem jöhettünk rá, hogy hogy mit is akarhat egy ekkora fiúcska. Én már ugyanis régen voltam... De itt talán folytassa a Hivatal embere, őrnagy úr...

Az őrnagy kényszeredett mosollyal széttárta a karját.

- Mi, tulajdonképpen, csak bérmunkát végeztünk... Egy emberünk követte a fiúcskát, és feljegyezte, hogy mit csinál. Nem volt nehéz rájönnünk, hogy vonzódik az állatokhoz. Galambokhoz, kutyákhoz stb. Ezt aztán jelentettük a Központnak... Kérem.

A tudós visszavette a szót.

- Csakhogy a Hivatal munkatársainak nem tűnt fel, hogy Roger Till a bolondját járattja velük...

Az őrnagy felpattant, és kivörösödött arccal ordítani kezdett:

- Ezt kikérem magamnak! Ha önök nem követnek el lépésenként legalább három hülyeséget, nem kerülhettünk volna abba a helyzetbe, hogy...

Black felemelte a kezét, és ingerült hangja betöltötte a helyiséget.

- No de, uraim! Egyáltalán nem arról van szó, hogy bűnbakot keresünk! Összejövetelünk egyetlen célja, hogy Albert urat

meggyőzzük egy-két dolgról. Kérem, folytassák... És lehetőleg mellőzzék a személyes motívumokat!

A tudós megköszöri a torkát, és megvárta, amíg az őrnagy visszaroskad a helyére.

- Rolof Till valahogyan megbizonyosodott róla, hogy követik, és minden erejével azt bizonygatta, hogy ...mennyire szereti az állatokat... S mi meg is ettük, nagykanállal. Amikor megkaptuk a jelentést, teamünk egyetértett abban, hogy Rolof Tillt egyféleképpen békítheti meg az apja: ha elviszi egy hosszú szafárra a Lénykertbe... ezzel aztán megkoronáztuk a kisfiú tervét, és majdhogynem biztos halálba kergettük derék androidunkat. De ki a fene gondolhatott azokra az ütődött keopszokra? A kisfiú odacsalta a robotot, és ha az nem tudja véletlenül hatalmába keríteni a túravezető sugárpisztolyát, a keopszok széttépték volna Roger Tillt. És talán ez lett volna a szerencsésebb megoldás - tette hozzá nagyot sóhajtva.

- Valóban. De még jobb lett volna, ha ki sem találják!

- Pillanat, Albert úr... A kisfiú, amikor látta, hogy terve dugába dőlt, elkeseredett lépéshez folyamodott... Megszerezte barátja apjának sugárpisztolyát, és éjszaka lefejezte vele a saját apját. Hát ennyi az egész...: Én a magam részéről be is fejeztem. - Ezzel kényelmesen hátradőlt a székében.

Black egy darabig malmozott az ujjaival, aztán rám emelte a szemét.

- Nos, Albert úr?

- Mit óhajt tőlem?

- Szeretném hallani a véleményét, őszintén elképedtem.

- A véleményemet? Hát van kétségük afelől, hogy mi lehet a véleményem? Ennél nagyobb disznóságot még életemben nem hallottam, pedig mondhatom, hogy nem egy tárgyalást ültem már végig. És soha még olyan kedvező helyzetben nem éreztem

magam, mint most. A kisiú ártatlan. Megölt egy androidot Ez pedig nem büntetendő. Maximum rongálás, de ebben az esetben még az sem. Ha valaki vádolható, akkor ezek maguk. Ez a véleményem!

Black elmosolyodott.

- Szóval ez? Hm. Fölöttébb kellemetlen... Márpedig mi azért hívtuk ide, kedves Albert. .

- Hogy lebeszéljenek a védelemről,, igaz? - vágtam közbe harciasan.

- Ugyan - s megrázta a fejét. - Ellenkezőleg. A védelmet lássa csak el. De arra kérjük, hogy nyugodjék bele abba, hogy védelem nem kap életfogytiglani... Csak húsz évet, ami annyit jelent, hogy hét év múlva szabadul. S addig is mindent megteszünk, hogy ne érezze magát börtönben. Mellette maradhat az anyja, külön iskolába járhat meg minden. Hét év múlva aztán szélnek eresztjük. Nos?

Felnevettem.

- Ugyan, ugyan. Csak nem képzelem, hogy belemegyek egy ilyen nevetséges alkuba. Rolof ártatlan, a bíróság tehát fel fogja menteni... Esküszöm...

A főügyész ijedten emelte fel a kezét.

- Csak ne esküdjön, kérem. Kedves Albert, megbánja, ha összevissza esküdjön. Ugyanis...

Black intett, és a főügyész elhallgatott.

- Figyeljen ide, kedves Albert úr... Mondtam már önnek, hogy az Orion-program egész galaktikánk érdeke. .. S ha ön nagydobra veri az ügyet, ha kitudódik az androidügy, elharapózik a hisztéria. Nem is sejti, mennyi embert érint.

Megdermedtem, és valami szörnyű sejtésem támadt.

- Ezt nem értem... - mondtam habozva.

- Persze hogy nem. Csak sejti. Sejti, hogy az Orion-

programban nem egyedül Roger Till vett részt. Nem bizony. Legalább háromszáz ember, kedves Albert...

- Akkor hát...

Black bólintott.

- Ez azt jelenti, hogy majdnem ennyi androidot kellett készítenünk. Van olyan kisgyerek, akinek mindkét szülője útban van az Orion felé. Androidok nevelik, megteremtve vagy megőrizve a család melegét. Ha kipattan a Till-ügy, mit gondol, mi lesz velük? Mindenki gyanakodva néz a másokra, és millió és millió családban csírázik ki a gyanakvás magja. Minden feleség androidot sejt majd a férjében, gyermek az apjában és anyjában. Ezt akarja?

- Én csak Rolof Till igazát akarom!

- Aztán még valamit... Vannak hatalmak, amelyeknek sejtelmük sincs az Orion bolygóról. Ha megszimatoznak, nem lennének hajlandók lemondani róla. Ezzel veszélybe sodornánk első telepeseinket. Tehát, ha akarja, jóval többről van szó, mint sok-sok család zavartalan boldogságáról, habár, ismétlem, az sem megvetendő.

- És Rolof Till? Miért kell őt csávában hagyni? Először láttam az arcán, hogy érzelmileg valamennyire is érinti a dolog.

- Nem tudtunk mit csinálni. A kisfiú azt akarta, mindenki tudja meg, hogy megölte az apját... És ez sikerült is neki. Legalább százan látták a lefejezett holttestet, és a Hírmondóban is megjelent a képe. Letagadni tehát már nem lehet. Bárcsak lehetne. Hiszen két nap alatt újrateremtenénk a papáját...

- Ezt ő nem akarja - vágtam közbe. - Hiszen ezért is ölte meg...

- Akárhogy is van, nem megy a dolog. Ha azt akarjuk, hogy a dolog ne pattanjon ki, és az Orion-expedíció sikerét semmi se veszélyeztesse, meg kell büntetnünk Rolof Tillt, ha tetszik, ha nem.

- Magának láthatóan tetszik... - szaladt ki keserűen a számon.
Megvillant a szeme.

- Nekem unokáim vannak - mondta mogorván, és abbahagyta a malmozást. - És ha az a vélemény alakult ki is rólam bizonyos ügyvédi körökben, mégsem vagyok szadista. Ezt jó, ha maga is tudomásul veszi. És azt is, hogy a közösség érdekei mindenekelőtt valók. Előbb a közösség, és csak aztán az egyén. Ha az Orion-program sikerét és Rolof Till hét évét állítom szembe, minden gondolkodás nélkül a programra szavazok. És minden józan ember.

- De megvalósulhat-e a közösség boldogsága az egyén boldogtalansága árán?

Elhessentette a gondolatot, mintha legyet zavart volna le az asztalról.

- Ez csak filozófia. Könnyű frázisokat kimondani, szép mondatokat, csak úgy a levegőbe. De ha dönteni kell, pokolba velük! Rolof Till kibírja azt a pár évet... A program pedig lehetőséget ad nekünk, hogy kilépjünk a galaxisból. Filozófia helyett inkább arra feleljen, hogy vállalja-e, amire kérjük. Hogy hajlandó-e belenyugodni az ítéletbe, amivel Rolof Tillt sújtjuk. Apja meggyilkolásáért... Persze mentő körülményeket előhúzogathat, amennyit csak akar. Ez a maga dolga. De csak ez! Megértettük egymást?

Ekkor már nagyjából mindennel tisztában voltam. Mégis megkérdeztem:

- És ha... nem vállalom? Ha kitergetek mindent a tárgyaláson? Keményen koppant a hangja.

- Erre nem lesz módja. Ha nem vállalja, tíz perc múlva nincs az élők sorában. Hát így áll a helyzet, kedves Albert!

Olyan csend támadt, hogy behallatszott az utcáról a gépkutyák futó lábainak nyikorgása. Éreztem, hogy

verejtékcseppek futnak le a nyakamon, és behullanak gallérom mögé.

- Ebben az esetben, természetesen, nem marad más számomra, mint hogy elfogadjam az önök ajánlatát - nyögtem kétségbeesetten.

Black kifejezéstelen arccal bólintott.

- Rendben van, Albert... Adják oda neki a nyilatkozatot és a lézerirónt. Ott írja alá!

Aláírtam, aztán hazamentem.

Az ítélethirdetés előtti napon látogattam meg utoljára Rolof Tillt. Már ismerősként üdvözölt, és széles mosoly ült az arcára, amikor megpillantott.

- Szervusz, Albert bácsi - mondta, miközben kezét nyújtott. - Annyi látogatóm volt, hogy alig fértek be a szobámba. És mind azt mondják, hogy hamarosan hazamehetek.

Rám függesztette égszínkéék szemeit, és várta, hogy megerősítem, amit a többiek mondtak neki.

Félrefordítottam a fejem, és igyekeztem leplezni kétségbeesésemet. Valami mosolyfélét erőltettem az arcomra.

- Örülök, hogy sok látogatód volt, Rolof. örülök neki...

Le nem vette volna rólam a szemét. Csak nézett mereven, fürkészően. Aztán egyszerre csak ezt mondta:

- Jó apának, Albert bácsi... Ő már valahol messze repül. Tudod, merrefelé, Albert bácsi?

Határozatlanul bólintottam. A kisfiú elmosolyodott.

- Az lehet a jó... Valahol messze, és ha kinéz az ablakon, beintenek rajta a csillagok. Nagyon szeretem apát, Albert bácsi...

Még soha nem fordult elő, hogy egyetlen gyanúsítottnak is szemrehányást tettem volna. Hiszen az én feladatomban a védelem volt, és nem az ítélet. Most mégis kicsúszott a számon.

- Látod, Rolof... Azért nem kellett volna. Mire volt jó az egész?

Ha legalább nem kiabálsz azon az éjszakán. ..

Még mindig mosolyogva megsóválta a fejét.

- Ha nem kiabálok, hoznak egy újat. Egy másikat. De nekem nem kell senki. Nekem csak apa kell. És ha ő nincs, nem kell senki sem helyette... Hát ezért. - Aztán halkabbra fogva a hangját megkérdezte: - Sokáig kell még itt maradnom, Albert bácsi?

Bólintottam.

- És... meddig?

- Nem tudom biztosan, Rolof. Valószínűleg hét évig. Legalábbis úgy mondják.

Meg sem rebbent az arca; hogyan is foghatta volna fel, hogy mennyi az a hét év. De azért elgondolkodott.

- És utána? Utána lehetek én is úrhajós, Albert bácsi?

Újra mosolyt erőltettem az arcomra.

- Hát persze, Rolof, egészen biztosan...

- És... elrepülhetek apa után?

- Biztosan, Rolof... Ezt megígérhetem neked.

Megkönnyebbülve felsóhajtott:

- Akkor nincs nagy baj, Albert bácsi! Akkor gyorsan elmúlik majd az a hét év...

Amikor a kíváncsi tömeg szétoszlott, csak az újságírók és a tévések maradtak a helyszínen. Az újságírók csoportokba verődve a holnapi nagydíj esélyeit latolgatták, a tévések pedig hangosan káromkodva lámpáikat és kameráikat kezdték összecsomagolni. A nap fekete felhőrongyokba burkolódzott, és valahonnan a tenger felől sós levegőt hozott a szél.

Autót nem láttam semerre, így aztán feltételeztem, hogy korára való tekintettel, bilincsek és rácsos autó nélkül, gyalog viszik a megyei börtönbe.

Behúzódtam egy esőcsatorna mögé, és vártam, hogy feltűnjön

a szomorú menet.

A kisleány éppen akkor emelte fel a fejét, amikor a menet elhaladt mellett. Valami furcsa, talán barátságos fény villant fel a szemében, amikor meglátott. Szája széle megmozdult, mintha mondani akart volna valamit. Aztán csüggedten behunyta a szemét, és továbblépkedett.

Nem tudom, mennyi ideig álltam az esőcsatornánál. Amikor felriadtam, az újságírók már nem voltak sehol, és a tévések is az utolsó tekerés kábeleket dobálták a teherautóra. Nem tudtam másra gondolni, mint arra, hogy mekkora erő lakik, uramisten, egy kilencéves gyerekben! Egyetlen szót sem szólt az egész tárgyalás alatt, csak hogy egyszer, a homályos jövőben, apja után repülhessen...

Megborzongatott és bőrömbe mart a sós ízű tengeri szél. De akárhogy is figyeltem, ma nem éreztem rajta Yokohama vagy Kuala Lumpur üdvözlését.